ERICH MARIA REMARQUE

821.112.2-31
R44

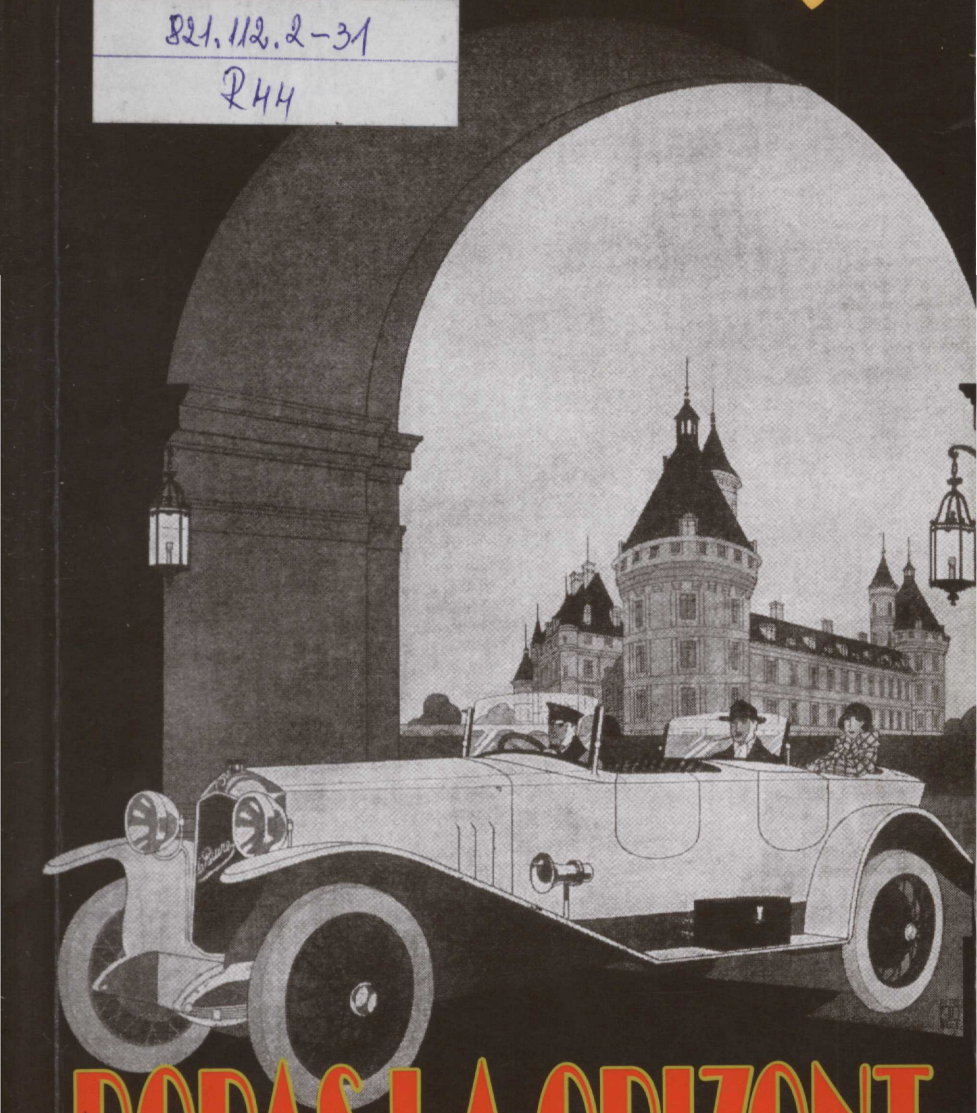

POPAS LA ORIZONT

EDITURA VIVALDI

ERICH MARIA REMARQUE

Popas la orizont

Ilustrația copertei: Theodor PETROȘANU

STATION AM HORIZONT von Erich Maria Remarque
Copyright © 1998 by the Estate of E. M. Remarque
und Verlag Kiepenheuer & Witsch Köln

Toate drepturile asupra versiunii în limba română
aparțin Editurii VIVALDI

821.112.2-31
R44

ERICH MARIA REMARQUE

Popas la orizont

În românește
de
Dumitru HÎNCU

765035

Editura VIVALDI,
București 2003

1

Kai se surprinse gândind că iată, de mai bine de un an, era din nou acasă, în peisajul în care-și petrecuse copilăria și printre cei în mijlocul cărora crescuse. De câte ori revenise îi regăsise așa cum îi lăsase; pe contesa Ghest cu preferința ei pentru tort de lămâie și muzică romantică, pe coliliul domn von Groz, pe verii Holgerson. Numai Barbara nu mai era copilul de odinioară.

Se mai ațineau încă pe terasa din fața conacului. Ușile ce dădeau spre sala de muzică fuseseră deschise, căci cu toții socoteau că schimbul de impresii asupra toamnei în sunetul muzicii era un bun prilej de reculegere. Parcul cu frunzele acum veștede oferea un foarte nimerit fundal. După care cine avea să fie cu atât mai veselă – parafraze moderate ale trecutului stimulează apetitul.

Calm și încet, aproape de sol, destinul luneca de colo până colo dominat de atmosfera anotimpurilor și rezemat pe evenimentele zilei; gândul la semănat și

cules era mai important decât cel pentru inimă. Fiecare trăia asemeni celuilalt, fără mari deosebiri – se cunoșteau cu toții de prea multă vreme pentru a-și mai putea da prea mult și de aceea cel mai bine se întâlneau la nivelul mediu al practicii cuminți. Niciunul nu reproșa destinului că se repeta mereu, la mici răstimpuri și niciunul nu bănuia cât de infinit se perverteau reciproc și că, în loc de un blajin interes, transmitea o plicticoasă trăncăneală.

Vântul sufla în lungi rafale peste vârfurile platanilor, acoperind uneori muzica. Îndărătul pomilor stăruia o boare de căldură.

Dintr-odată, Kai deveni nerăbdător, simțind că minute și secunde ale vieții lui se scurgeau fără întoarcere, în timp ce el sta acolo doar pe jumătate atent – că fluviul timpului curgea tăcut și fără contenire, ciudat și neliniștitor în lunecarea-i de neoprit și nelămurit, fără istov, ca o necruțătoare sângerare.

Nu mai putu să rabde – invocând un pretext își luă la revedere și porni spre grajduri să-și ia calul spre a străbate pădurea gonind spre casă.

◆

În semi-întunericul cald mirosind a fân și răsuflu de animale, o zări printre cai pe Frute, cățeaua-i vineție care, auzindu-i pașii, sări în picioare și o zbughi lătrând spre ușă.

Afară, lătratul se preschimbă într-un chelălăit

voios. Kai tresări. În deschizătura ușii era juna Barbara care-i striga:

— Kai, aș călări și eu o bucată cu dumneata – e o seară numai bună pentru asta. Îndărătul pădurii mai e o geană de furtună.

Și, apropiindu-se de boxă, îl privi fix. Obrazul era umbrit de întunericul dinăuntru, gura și fruntea erau abia schițate în contururile lor, într-un amestec de alb și negru de un farmec ciudat. În ochi îi sclipea lumina palidă a ferestrei.

Kai văzu că în sufletul ei năzuia către ceva de care nici ea nu-și dă încă seama. Îl urmase pentru că socotea că dorea să călărească, dar, de fapt, era vorba de ceva mai mult.

Între trupurile apropiate ale animalelor, între pielea mată a calului și blana lucioasă a câinelui aflate acum aproape una de alta, între un tropot de copite și un ușor fornăit și zăngănit de lanț, Kai îi luă bucuros mâinile:

— Barbara, dragă, întotdeauna când eram plecat și mă întorceam te găseam mai mare și-mi plăcea să te aflu aici. Și nici să nu pleci vreodată, crede-mă – aici ți-e locul, în conacul ăsta cu teii și platanii, câinii și caii lui. Niciodată nu-i bine să pleci sau să te întorci, pentru că niciodată nu te simți revenit cu adevărat și rămâi cu sufletul îndoit. Tu, Barbara, ești de aici, faci parte din liniștea acestui loc în care să-ți trăiești viața pentru tine și să faci cele mai simple lucruri ale ei.

Mâinile Barbarei se înfiorară într-ale lui, dar ră-

mase tăcută. Și între ei se înstăpâni o liniște preschimbată în așteptare.

Kai o sfâșie înainte de a deveni apăsătoare:

— Hai să-ți înșăum iapa...

◆

Călăreau aproape unul de altul. În spatele parcului erau câmpii și ogoare, iar între ele un sat; după care se ivi pădurea cu mesteceni, tufișuri de ienuperi și pietre runice. În zare se vedeau nori. Liniile frânte ale fulgerelor brăzdau cerul. Caii înălțară capetele. Un vânt care pândise în pădure potopi înserarea.

— Ce zici, mergem mai departe, Kai?

— Nu știu – poate. Kai se aplecă în șa, apoi se îndreptă.

— Hai.

Călăreau mai repede. Drumul ducea către costișă. De acolo de sus se vedea până departe. Își struniră caii. Umbrele făcuseră cerc în jurul colinei, ghemuindu-se între mărăcini și pietre. Îndărătul lor, pădurea plutea într-un întuneric ușor vălurit.

Fulgerele se întețiseră. La lumina lor palidă satul, aflat undeva la orizont era smuls nopții ca o arătare. Foarte limpede se profilau în lumina puternică, linia acoperișurilor și turnul alb și scund care când se aprindeau, când dispăreau, de parcă s-ar fi prăvălit într-un abis. Ivit din beznă nu mai mult decât o secundă, peisajul amintea de o Fata Morgana a despăr-

ținii, de un vis ireal, întrucât nici un tunet nu-și amesteca bubuitul în succesiunea de lumină și întuneric.

Un terasament de cale ferată tăia ținutul într-o impecabilă linie dreaptă. Șinele se întindeau deasupră-i ca o puternică, lucitoare făgăduință, mai argintii sau mai opace, amestecate undeva în vale într-un punct fosforescent.

„Gonesc în infinit" gândi Kai. Sub el, ritmic, sălta spinarea calului – linia șinelor se pierdea, lungă în depărtări – noaptea era brăzdată de pale de vânt și fulgere – Întors spre Barbara, îi strigă:

— Să încetinim, trebuie să vină un tren.

Un tremur se răspândi peste sol și se prelungi în adânc. Metalul zăngăni peste șine și zgomotul i se pierdu sus, deasupra duduitului devenit tot mai puternic. Un șirag de lumini de semnalizare fugi sclipind ca un fulger încremenit deasupra ținutului, trăgând după ele un lanț de lumini pale și, cu lungi vagoane puternic luminate, expresul șuieră dinaintea lor – o căutătură la o fereastră – oameni – un trup lipit de geam – femeie, bărbat? Dar gata, peste bălării luminițele ultimului vagon al trenului și duduitul șinelor se stingea treptat.

Kai se ghemui în șa cu pumnii strânși. O insulă de lumină scăpărase ca o cometă prin ținut, venită din necunoscut și dispărând nu se știe unde. Iar înăuntrul ei oameni, purtați laolaltă de ceasuri întregi, împrăștiindu-se care încotro după alte ore, încărcătură de destine mânate prin beznă în compartimente lumi-

nate – lăsând în urmă un vârtej de taine, fantastică ispită, peste buza coclaurilor. Din nori și umbre, din pământ și beznă părea că răsună zvon de glasuri, confuze, încâlcite, o mare, zgomot de valuri izbite de stânci, legănată și chemând...

Deasupra costișei bubui primul tunet. Kai se ridică în șa. Zâmbi către Barbara și apucă hamul calului ei:

— Barbara, ai avut dreptate; vreau iar să plec. S-o iau din loc, cât mai repede. Rămâi cu bine, îți datorez cea mai frumoasă clipă.

Trase de frâu și voi să se depărteze însă privirea fetei îl mai țintui în loc, de parcă mai era ceva de adăugat, ceva anume și important; dar Kai nu se lăsă ademenit de cuvântul pe care-l căuta, ce lunecă sub ei și dispăru într-un vârtej de imagini. Grăbit, aproape repezit, se aruncă în imprecizie și strigă fetei:

— Mă întorc.

Nu era chiar ce ar fi vrut să spună, dar timpul îl zorea. Înviorat, de parcă cu fiecare clipă ar fi pierdut o viață, calul se răsuci și tropăi, molipsit de zbuciumul călărețului.

În clipa aceea, Barbara înălță capul și schiță o mișcare. Kai înțelese. Întoarse calul, mai mult, voi să se apropie de fată – știa că ea i se va lipi tăcută de piept, dar mai știa și că un „Nu" dinlăuntrul ei era mai puternic, reținerea era mai tare. In acest sânge nu trebuia semănată neliniște. Se înfrână și, cu o clipă înainte de zbucnirea valului, înturnă hotărât calul și

galopă fără să mai privească în urmă, coborând costișa spre casă. Dinaintea lui, câinele zburda prin iarbă ca o vulpe albastră.

Intră în curte, mână calul la grajd, porni chiar el să-l țesale, dar se opri repede, lăsând argatului peria și cârpa și sui în odaia lui.

Acolo, grămădite prin colțuri, se aflau cufere mari încinse cu chingi de fier, prăfuite și zgâriate pe de lături, dar și presărate cu reclame de hoteluri – fiecare din ele marcând o oprire, un zbor de pescăruș la ivirea zorilor, o amintire. Într-o margine, aproape de jur-împrejurul unui geamantan zări caracteristica reclamă Mena House – palmieri, pustiu, piramide, Nilul cenușiu, muzica militară din fața sălii de mese, terenurile de golf de la Grand Hotel Heluan, amurgurile dindărătul Asuanului, Hotelul Cataracta, o călătorie cu vaporașul sub cerul ce-și schimba mereu culoarea; ceva mai încolo, reclama Hotelului Galle Face – plaja din Colombo, unde marea aproape că stropea geamurile și unde în sala maură, în zumzetul ventilatoarelor, douăzeci de tineri indieni, îmbrăcați în alb și tăcuți, adăstând îndărătul coloanelor să ofere unicului client sifon și țigări verzi; apoi Grand Hotel Gardone cu banala priveliște spre Lago di Garda – plimbări cu șalupa pe spume scânteinde și soare. Maud și după amiezile din San Vigilio; tichetul de bagaje cafeniu al trenului din Anzi – trenuri ce se cățărau peste prăpastiile Cordilierilor, într-o gară un copil de indian cu picioarele țepene, cu capul ieșind dintr-un pon-

cho mult prea larg, cu o cutremurătoare căutătură de centenar; inscripțiile vămii din Buenos, din Rios, nopți sub luna tropicelor, străbătute de Passat, o americancă și negrul din capela vasului; Hotelul Medan, Palace Hotel, Grand Orient Hotel, Hotel Buitenzorg – podișuri din Iava, fete bronzate și noaptea întreagă în sunet de gonguri; – fiecare etichetă era un trecut, fiecare din ele devenea acum prezent, ispititoare chemare la viață – căci asta era în aceste cufere grele, din lemn, aramă și piele, voluminoase, pătrate și grosolane, noaptea într-o casă din pădure; – antene de radio ale lumii de afară, antene ale destinului ce, din pestrițele și îngălbenitele lor etichete, făceau să răsune melodia străinătății.

Kai trase un cufăr, îi desfăcu încuietorile, despărțiturile goale i se căscară dinainte-i și se umplură cu lenjerie, perne și alte asemenea.

Împachetă totul grăbit și cără cuferele în garaj. După care se înapoie și se găti de drum. Știa prea bine că ceea ce făcea era nesăbuit și că mai cuminte ar fi fost să-și aranjeze lucrurile în liniște și să-și amâne plecarea cu o oră sau o zi; dar nu voi să-și stăvilească sentimentul ademenitor, amețitor, devorator, prin rațiune și cumpănire, ci i se lăsă pradă fără a șovăi – adâncindu-l prin adăugirea de mișcări, cuvinte și reflecții.

Îmbucând ceva, dădu administratorului îndrumări, semnă niște hârtii și se înapoie la garaj, trase pe el o salopetă menită să-l apere de praf, fluieră câinele

care, dintr-o săritură, fu lângă el, apăsă acceleratorul și porni încet mașina. Curând, motorul începu să duduie, clacsonul țipă ascuțit și fără noimă peste câmp, farurile pipăiră drumul și mașina se îndreptă spre sud.

◆

În după amiaza primei zile, dădu peste niște țigani. O bătrână smochinită, care rămăsese în urma cetei spre a cerși prin sate, aproape că i se aruncă sub roți. Tresărind, blestemă roțile și le amenință cu pumnii numai piele și oase. Când o zări, însă, pe Frute mârâind pe bancheta dinapoi se sperie și o luă la fugă.

Kai o strigă. Ezitând, bătrâna se întunră, iar el o pofti în mașină, să meargă cu dânsul până unde va voi. Bătrâna începu, însă, mai întâi să sporovăiască cu câinele, după care primi și urcă.

Ajungând din urmă șatra, Kai o coborî și dădu să-și continue drumul. Dar se pomeni oprit de un om voinic ce amintea de un țăran viclean și brunet. Cu gesturi largi, acesta îl rugă să mai zăbovească o oră: urmau să-și așeze tabăra foarte aproape. Și nu se putea, trebuia musai să primească, dacă nu voia s-o jignească pe bătrână.

Kai consimți. Căruțele cotiră pe un drumeag de pădure, până într-un luminiș înconjurat și apărat de arbori. Acolo fură grămădite într-o parte, iar câțiva inși făcură un foc, deasupra căruia fu spânzurat un ceaun mare de aramă. Bătrâna se aplecă deasupră-i și

aruncă în el bucăți de carne și legume, amestecând mereu cu un polonoc.

Fiertura mirosea ciudat și foarte puternic de parcă ar fi fost gătită cu spirt. Kai voi să știe de ce și, râzând, bătrâna îl lămuri:

— Nu, zarzavaturile.

Apoi îl apucă de mână și voi să-i ghicească în palma stângă. Mormăi grăbit ceva, din memorie, după care privi mai atentă și tăcu. Kai nu întrebă nimic, ci scoțând din buzunar țigări le împărți celor din jur. Mai ales fetele se aruncară lacome să apuce; înșfăcară cutia și-și vârâră degetele înăuntru, să nu scape vreuna. Pe o mână luci o agată. Fata avea o încheietură foarte frumoasă și degete lungi.

Kai îi căută fața. Fata îi înfruntă privirea, roși ușor și deveni parcă mai închisă la culoare și mai molatecă când sângele îi năvăli sub pielea măslinie.

Kai îi spuse ceva, dar fata clătină din cap – nu pricepea. Se priviră astfel, despărțiți de banalitatea cuvintelor, într-un chip nou, deosebit, ce nu putea afla o finalitate și înțelegere prin vorbe.

Kai băgă de seamă că și bătrâna observase și voia să spună ceva. Dar i-o luă grăbit înainte, rostind ceva la întâmplare, o întrebare despre cum o ducea. La care, reacționând profesional, bătrâna îi replică numaidecât cu un potop de lamentări, dar dintr-o dată se opri, clipi pieziș cu ochii abia întredeschiși și râse. Apoi căută în ceaun niște bucăți de carne pentru Frute. Kai își luă rămas bun.

La München făcu rost de vize de călătorie și semnalizatoare. La Kochel ploua. La Walchensee parbrizul se acoperi de fulgi de zăpadă mărunți. Doi kilometri mai încolo dădu peste un strat de zăpadă. Înainte de Zirlberg șoseaua era ascunsă sub gheață. Roțile se învârteau în gol, iar el n-avea lanțuri pentru ele.

Desfăcu curelele cuferelor și le legă în jurul roților. După câteva sute de metri constată, însă, că erau ferfeniță. Le înnodă, petrecu printre ele bucăți de sârmă și crengi de brad și încercă să-și continue drumul. La ultimul urcuș mai abrupt, mașina cârmi într-o latură și numai cu mare greutate izbuti s-o redreseze. Se văzu silit să facă cale întoarsă ca să cumpere lanțuri pentru roți.

Deși știa că asta era singura soluție spre a-și continua drumul, întoarcerea îl deprimă peste măsură. Ar fi preferat să mai riște o dată urcușul muntelui.

Cu lanțuri, mașina sui fără efort versantul. Cerul se lumină. Munții se profilau pe un fundal de un albastru intens. Până atunci Kai n-avusese, de fapt, o țintă precisă – acum hotărî: Riviera.

A doua zi, înainte de prânz lăsă Alpii în urmă și goni prin praful alb al șoselelor italiene. Când la dreapta, când la stânga, când deasupra, când mult dedesubtul lui gonea trenul electric. Cu largi serpentine, șoseaua cobora spre Pontedecimo. Spre seară fu la Genova. Dar nu opri, ci-și continuă drumul spre Monte Carlo. La hotel făcu o baie fierbinte, cu ulei de

eucalipt și se frecă cu alcool amestecat cu mentol. Înviorat, își scoase smochingul și se schimbă.

La Cazino ceru să i se elibereze o legitimație verde pentru *Cercle privé* și aruncă o privire fugară asupra sălii mari, spațioase. Negustori englezi de stare mijlocie jucau cu ruși localnici și americance bătrâne pe sume mici. Printre ei, o lume mondenă, amestecată cu cocote și, ca pretutindeni în lume, inevitabilele englezoaice de vârsta a treia.

„Bine trebuie că se mai trăiește în Anglia", își spuse Kai, „toate fetele ei bătrâne sunt exportate pe Riviera și în Egipt".

În așa numitele *Salons privé* era tocmai pe sfârșite o partidă de bacara. Nimic interesant. Părăsi iar Cazinoul și hoinări agale pe Avenue de Monte Carlo. În spatele Poștei străluceau cele două faruri ale portului. Iahturi cu pânze și bărci cu motor pluteau, acoperite, iar un neîntrerupt șir de automobile gâfâia în susul străzii. În dreapta erau luminate ferestrele Sporting Club-ului.

Kai intră și se legitimă. Se afla printre cunoscuți.

Spiritele erau agitate; un rus pierduse la bacara un sfert de milion de franci; la o masă de *Trente et Quarante* negrul ieșise de șase ori la rând; tocmai începea o nouă rundă și cei de acolo se aruncau voioși asupra câmpurilor colorate.

În picioare, Kai pontă și el de câteva ori. În fața lui era un balcanic cu tâmplele scobite. Avea degetele pline de inele. Monturile denotau diverse stiluri; dar

pietrele erau toate smaralde. Lângă dânsul, o cutie lăcuită, în stil japonez, jumătate roșie, jumătate neagră. Înăuntrul ei – un mic păianjen. De fiecare dată, înainte de a ponta, insul scutura cutia și, în funcție de poziția păianjenului, adică dacă era în partea roșie sau în cea neagră, miza și el pe *rouge* sau *noir*.

— Dumneavoastră ce mascotă aveți? îl întrebă pe Kai fabricantul de automobile Bird.

— Dar de ce mi-ar trebui o mascotă? se interesă Kai.

— Atunci n-ar trebui să jucați, îl lămuri grav Bird. Nimeni nu încearcă aici o lovitură în anotimpul ăsta fără mascotă. O vedeți vizavi pe americanca roșcată. Clopotul pe care-l strânge în mâna stângă cântărește pe puțin un kilogram. Fiți atent și o să vedeți că nu-l lasă o clipă. E mascota ei.

— Bine măcar că nu crede că ar trebui să-l agite înaintea fiecărui joc, observă Kai.

— Nu glumiți. Bărbatul din față e brazilian și are plantații de cafea. Vedeți, lângă el e o mică broască țestoasă. A adus-o de acolo.Din păcate, mâncarea de aici nu-i prea prieste. Și omul comandă zilnic din Nisa un fel de salată pentru dânsa. Înainte să joace, lovește ușor jetonul de carcasa ei. Așa se face că, ceva mai înainte, a câștigat două sute de mii de franci. El a fost cel cu seria de șase *noir*. Înainte de a șaptea, din cauza unei mișcări de braț a vecinului, broasca a căzut pe podea. Omul s-a oprit numaidecât din joc și a plecat. Din clipa aceea, câștigător a ieșit numai *roșul*. Acum o

765035

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ "GH. ASACHI" IAȘI

oră, a adus din nou broasca; probabil că între timp a fost spălată de păcate. Dar veniți dincolo, la ruletă. La dreapta, o să-l vedeți pe prințul Fiola. El a impus ca de la douăsprezece încolo la masa lui să se joace numai pe sume mari.

Kai își găsi un loc. Nu era prea prins de joc. Fiola începuse să pluseze tot mai sus, încât în curând nu mai fură admise sume sub o mie de franci.

Brazilianul se ivi și el, așeză cu grijă broasca și câteva numere le jucă *à cheval*. Apoi începu să favorizeze *negrul*. Glasul crupierului deveni mai vioi, formulă tot mai scurt fraza-i stereotipă și ciocăniturile se succedară la intervale mai scurte.

Neatent, Kai își fixă privirea asupra broșei unei americance, o broșă din aur indian a cărei valoare nu era întrecută decât de lipsa ei de gust. Avea îndărătul lui paisprezece ore de drum. În urechi îi mai răsuna încă zumzetul motorului, monoton, adormitor.

Abia după o vreme descoperi că pierduse toți banii cu care mizase. Scoase din buzunar un teanc de bancnote și le zvârli pe mai multe câmpuri. Se simțea cuprins de o ciudată și persistentă senzație de dedublare. Era, parcă, ușor imponderabil – în fața lui oameni pentru care întreaga viață se concentra în puținele mișcări ale mâinilor; doar rareori se vedea săltând o pleoapă, tresărind o sprânceană, depărtându-se vreo mână de masă, adevăratu-i loc de acțiune, mângâind tâmpla, fruntea sau părul cuiva – ori vreun ochi aruncând o căutătură scurtă și iscoditoare.

Peste toate acestea, la spatele lui domina, însă, calmul, monotonul zvon al glasurilor datorită căruia lambriul ornamental al pereților părea să devină mai subțire, transparent. – Și Kai zări, ciudat combinate, lanțuri de munți și păduri, podișuri însorite, văi, piscuri în amurg – șosele și drumuri care, în vârtejul orelor, rămăseseră în ziua aceea în urma lui – dar, în același timp, era atent și la fiecare amănunt al jocului și continuă să mizeze.

Această ubicuitate în sfere diferite, senzația de a fi acolo și, în același timp, altundeva i se păru a avea ceva divin, îi amintea, împăciuitor, de dezolarea unor clipe în care omul își simte neputința. Faptul de a fi același și doar într-un singur loc, iar nu pe toate fronturile destinului.

Jetoanele și bancnotele se îngrămădeau dinaintea lui. Migrau de la brazilian la el. Prințul Fiola îl urmărise și miză pe aceleași numere un teanc de bancnote. Apoi, mai toți îl imitară pe Kai; adulmecau, cu infailibilul instinct al unor obișnuiți ai sălilor de joc, că se aflau în fața unei serii. Numai brazilianul rămânea, furios, lângă broasca lui și-i izbea mai puternic și mai zgomotos ca de obicei carapacea cu plăcuțele de galalit.

Kai se întoarse ironic către Bird:

— Se pare că inspir mare încredere.

Bird privea țintă spre discul care și începuse să se rotească:

— Vă rog, nu priviți într-acolo înainte ca bila să se oprească.

Kai zâmbi:

— Se poate Bird? – și se întoarse cu spatele.

În aceeași clipă, bila sări în câmpul lui *șapte* și încremeni.

Kai câștigase.

Bird radia.

— Dar acuma trebuie să vă opriți. Însă numaidecât fu stupefiat văzând cum Kai mizează din nou o sumă mare pe *șapte*.

Cu toții îl priveau, de altfel, uluiți de greșeala pe care o făcea, întrucât atunci când o serie lua sfârșit, nimeni nu mai plusa, ci începea să mizeze pe alta. Și, într-adevăr, nimeni în afară de Kai nu mai pontă pe șapte. Iar el îi măsură cu o ușoară scăpărare de viclenie, spunându-și: Seamănă leit cu cercul din jurul contesei Ghest. Totdeauna fac numai ce e bine, e cumplit.

De data asta Kai pierdu. Jocul începuse să-l plictisească. Se sculă să fumeze o țigară și să se uite după câinele pe care-l lăsase în mașină.

Prințul Fiola îl urmă și i se recomandă. Hotărâră să se îndrepte spre terasa Cazinoului; acolo cânta, se pare, o orchestră creolă.

Noaptea se întindea ca o imensă placă de sticlă neagră. Dar în spatele Hotelului de Paris briza mării o preschimba în flamuri negre, mătăsoase, flamuri moi, sudice.

Mașina lui Kai se afla în fața Poștei. Prăfuită, murdară, cu osiile înnoroite și vizibil marcată de drumul peste munți și coclauri. Făcea o izbitoare notă

discordantă cu limuzinele lucitoare parcate într-un lung șir sclipind de lacuri și nichel – singura mașină de sport, joasă, murdară, dar nu mai puțin impunătoare.

Fiola o arătă cu degetul.

— E a mea, îl lămuri Kai.

— Azi ați venit?, se interesă Fiola.

— Acum trei ore, încuviință Kai.

Aproape că o depășiseră, când pe bancheta din spate se foi ceva. Apoi se ivi un cap și se auzi un schelălăit de implorare.

Kai zâmbi:

— Frute.

Dintr-o zvâcnitură, câinele țâșni afară și se gudură dând din coadă.

— Trecem pe la Café de Paris, trebuie să mănânce și el ceva.

Printre cotletele reci care mai rămăseseră de pe urma cinei, Kai alese bucățile cele mai bune și veghie să-i fie date câinelui. După ce le înghiți, îi arătă drumul spre mașină. Ascultătoare, Frute se îndreptă într-acolo, dar înainte de a se aburca, încercă, totuși, să-l păcălească. Se ghemui de parcă auzise o chemare și în câteva salturi se apropie iar de el. Dar în ultimul moment, păru să-și ia seama și se opri, ezitând, la câțiva pași de Kai – cu capul mult plecat într-o parte și bănuitoare. Kai o amenință cu degetul imputându-i-o ; Frute îl gratifică cu un lătrat, mai zăbovi o clipă, dar – resemnată – făcu, totuși, calea întoarsă.

Pe terasă se dansa. Între mese fusese lăsat un

spațiu pătrat. Orchestra abia dacă se ghicea îndărătul balustradei chioșcului, încât părea că acesta cânta. Cerul era spuzit de stele.

Muzica nu izbutea să acopere murmurul mării. O barcă cu motor lăsă în urmă-i o dâră de spumă. Departe, în larg, mult despărțit de celelalte, se zărea un iacht puternic luminat de undeva de jos. Pe fața întunecată a mării părea o arătare nefirească, ieșind izbitor din noapte, așa cum stătea acolo nemișcat ca o stâncă de calcar.

Creolii aveau o evidentă îndemânare în a improviza, o îndemânare îndărătul căreia rutina părea definitiv depășită. Melodiile tangourilor lor sunau tânguitoare și facilitau mult dansul.

Fiola își prepară un Martini, dar se opri adresându-i-se lui Kai:

— Ia uitați-vă la femeia aceea cum își ține capul – ce linie, de la tâmple, de-a lungul feței, până la bărbie – Dar nu se mai vede, a trecut.

După o clipă, muzica le-o readuse, însă, în fața ochilor. Era înfășurată în brocart, încât nu se putea ști dacă purta o rochie ori era foarte dibaci învelită în stofă. Avea șoldurile strâmte și foarte înalte; la încheietura brațului scânteia un reflex. Își ținea capul o idee dat pe spate, umerii dezgoliți se unduiau amplu într-o mișcare ce se transmitea, prin brațe, până la mâini. Nimic nu era foarte deslușit și tocmai asta-i conferea tot farmecul.

Lumina voit zgârcită împiedica dezamăgirea pe care le-ar fi putut-o produce contururi deslușite. Lu-

necând în ritmul muzicii, în clipa aceea femeia era realmente seducătoare.

— E bine când nu te chinuie tot felul de asociații de idei și n-ai o imaginație prea bogată – rosti Kai – pentru că în asemenea momente poți să cazi în romantism. Și e și mai bine când vezi făptura asta de brocart dansând cu un bărbat. El știe dacă-i plac aperitivele, ce vin preferă și despre ce vorbește mai liber. Pentru el e o femeie, o femeie iubită poate; pentru noi, însă – și văzând că Fiola își golise paharul de Martini – ca să mă exprim mai prețios, e simbolul unei superbe melodii. E aproape tot ce-ți poți dori mai mult.

După o clipă de gândire, Fiola consimți:

— S-ar putea. Aceste mișcări ale părții de jos sunt de o nespusă grație. Dar de ce credeți că fiecare pas care o apropie dezamăgește?

— Nu dezamăgește. Ne oferă mai puțin. Precizează, explică, sugerează legături sau – cum să mă exprim – rupe vraja.

— E și asta o teorie.

— Evident, încuviință Kai, ar fi nesăbuit ca după asta să te conduci în viață. Și e, în genere, stupid să vrei să trăiești conform unor principii, chiar infailibile. Teoria e un medicament, o iei când ai nevoie și, pe cât cu putință, în doze sofistic mai mici.

— Da, așa-i mai comod.

— Păi, orice-i comod are avantajul lui: e comod. Și mai are unul: e mai la îndemână. De ce să nu utilizezi totul ca pe un cal de poștă al propriului destin.

— Modul ăsta de a vedea, replică Fiola, are un nume foarte precis: imoral – și schiță o ușoară strâmbătură.

— În plus, nu e nici logic, ceea ce iarăși e bine. Cel care dorește progresul are logica în vârful degetelor. Generații întregi se mândresc cu asta. Numai că ea paralizează simțirea, când prin asta nu înțelegi sentimente, ci flexibila și foarte activa utilizare a sufletului, care e de aproape înrudit cu coloana vertebrală a pisicii – mobilă, jucăușă, mereu gata să sară. Logica crează o atât de îmbătătoare senzație de superioritate, încât orice idee, fie și numai bănuiala că în lumea de apoi ar putea exista zone ispititoare, dispare. În felul acesta esențialul rămâne izolat, la adăpost de profesori și bancheri...

Iar Fiola îi întregi ironic gândul:

— De destoinici și harnici.

Scoțând o țigară, Kai observă:

— Să nu ne stricăm buna dispoziție cu predici.

— Eu găsesc că ne silim cu tot dinadinsul.

— Asta-i și mai rău. Ar trebui să facem ceva.

Creolii cântau la banjo-urile și saxofoanele lor. Printre siluetele celor aflați la mese se apropia din nou profilul femeii care dansa.

— Da, aveți dreptate, consimți și Fiola, ar trebui să facem ceva. Ba chiar ceva cu totul deosebit, văzând cum dansează femeia asta. Și zâmbi spre Kai, arătându-și toți dinții.

— Ce părere aveți, să nu încercăm să spargem o bancă la ruletă?

— Total de acord.

Se ridicară.

— Nu încape îndoială. Și avem o bună bază de pornire.

— Mai mult, aș zice că și moralul e de partea noastră.

— Așa încât o să pontăm cu atât mai precaut.

◆

Înainte de a intra, Fiola zvârli în stradă, peste cap, un jeton de ruletă.

— Un sacrificiu pentru Mercur.

— Nu, pentru Venus. Și Kai îi arătă o prostituată de două parale, care ridica, surprinsă, nesperatul câștig și făcea semn că le sărută mâinile.

— Asta înseamnă, cu siguranță, noroc.

Tăcuți, priviră câtva timp ruletele. Kai pontă primul. Fiola lua notițe. Se juca pe sume mari și necruțător. Nu era de glumă, nu mai era o distracție și toți nervii erau încordați. În încăpere circula parcă un fluid.

Banca înregistră câteva lovituri atât de mari pe **zero,** încât balcanicul își zdrobi cutia cu jetoane și renunță să mai joace. Pe locul lui se așeză o planturoasă doamnă belgiană. Se lăsase ca o cloșcă pe perna pe care o ceruse și lopăta cu mișcări lente brațele grase pe suprafața mesei.

Kai își încercă norocul. Câștigă de trei ori la rând

cu *roșu*, apoi mizã întreg câștigul pe *impar*, câștigă, își asigură prima *douzaine*, mai încercă cu suma astfel dublată un grup de *patru*, după care își plasă toți banii pe *șapte*. Era tot ce avea la el.

Tensiunea jocului îl stăpânea atât de puternic, încât nimic nu mai exista în afara suprafeței verzi a mesei ce părea că se despică sub presiunea unei forțe nevăzute. Placa cu numere șuiera prin ea ca un vârtej ce-și pierdea, treptat, suflul, când, ca un fulger, se desprindea dintr-însa un număr, orbitor și mare, ce înghițea discul ce se balansa, dispărea, lăsând în urmă doar un câmp tăcut: *șapte* – Kai câștigase.

Brusc destins, îi trecu prin minte gândul că situația se repeta – ca înainte cu o oră. Părea că timpul dăduse înapoi roata și-i mai oferea o șansă. Înșfăcat, smuls de clipă, repetă gestul și pontă, o dată mai mult, pe *șapte*.

Fiola, care între timp pierduse totul, schiță un gest de implorare. Până și crupierul șovăi. Kai își păstră, însă, elanul. Pierdu și pontă din nou. De trei ori la rând, crupierul mută câștigul în casieria băncii. După alte câteva încercări, spațiul din fața lui Kai se goli. Banca recâștigase tot ce pierduse.

Dădu să se ridice când, sub mâna care se și desprinsese, simți din nou jetoane; fuseseră strecurate fără ca el să bage de seamă. Și abia atunci băgă de seamă că lângă dânsul șezuse înainte o femeie care jucase. Se opri; ea îi strecurase fisele. N-o cunoștea. Deopotrivă în șoaptă, dar și categoric, femeia îi ceru:

— Mizați neapărat.

Kai șovăi câteva clipe. Jocul nu mai era o înșiruire de plasamente individuale ce puteau fi oricând întrerupte; devenise parcă o forță de sine stătătoare ce pusese stăpânire pe întreaga masă cu propria ei putere de constrângere. Stăpânea aproape vizibil situația și gonea orice altă idee. Topită într-un unic bloc, într-o înfrigurată așteptare și presimțire, întreaga sală era scuturată de fiorii tensiunii.

Probabil că toți cei aflați acolo, solidari într-un același front, l-ar fi înțeles pe Kai și nu l-ar fi oprit să accepte fisele străinei ca să continue jocul; căci adevăratul jucător cunoaște magia fluctuantă ce însoțește și premerge o serie și știe că un pont neglijat năruie totul și nu mai poate fi recuperat.

Fiecare din cei ce alcătuiau grupul de pasionați jucători simțea că se prefigura o decizie, că în fața lui Kai se afla o serie și erau cu toții gata să participe. Nu băgaseră de seamă că el nu mai avea ce miza, căci altminteri cunoscuții i-ar fi sărit indată într-ajutor. Ar fi putut și el să le-o ceară, dar jocul se desfășurase într-un asemenea ritm, încât fu pe punctul să renunțe măcar la o rundă. Dar tocmai ea era importantă – și a renunța la ea ar fi fost o greșeală, după care un nou început ar fi însemnat absurda încercare a reluării unei tăcute imitații. Încât jocul imediat următor și numai el cerea și impunea participarea.

Crupierul aștepta să-și rostească fraza, privindu-l întrebător. Kai văzu că Fiola înțelegea situația în

care se afla și nota ceva grăbit pe o carte de vizită cu gândul să i-o transmită, simți că avea de-a face cu un sânge înrudit aflat vizavi, cât și acolo lângă el – și, în ultima clipă, împinse fisele necunoscutei pe **roșu** și se alese numaidecât cu dublul mizei.

Înapoie, mulțumind scurt, fisele împrumutate și miză pe *impair, rouge* și două cifre, care îi ieșiră.

O serie de trei răpi belgiencei toate fisele. Râzând mânzește, femeia se ridică și plecă. În locul ei se ivi, în schimb, broasca țestoasă cu un vraf de bancnote și un carnet de notițe plin ochi cu însemnări. Și mascotă și sistem – cum putea da greș.

Dar pierdu și Kai preluă iar controlul. Femeia de lângă el îi ghici gândul și atacă împreună cu dânsul. Fiola cumpără bani pe baza cărții de vizită și reluă și el jocul. Banca mai avea acoperire lichidă, căci brazilianul pierduse mult.

În încăpere se mai afla o ruletă. Fiola se ridică și miză la amândouă.Kai îi urmă exemplul și în scurtă vreme broasca țestoasă se făcu nevăzută. Se ivi, însă, Bird, care făcu cauză comună cu ceilalți împotriva băncii.

Vestea despre extravagantul duel se răspândise repede și celelalte săli de joc se goliseră. În jurul mesei curioșii stăteau acum pe mai multe rânduri, unii încă cu ziarele parțial desfăcute, așa cum veniseră din sala de lectură. Un crupier greși, eveniment absolut ieșit din comun.

Febra jocului se împrăștia ca o sugestie. Tot mai

mulți inși veneau și participau la înfruntare. În ciuda energiei depuse se juca, totuși, precaut. În fața celor mai multe locuri banii erau stivuiți pe două și pe trei șiruri.

Treptat, banca începu să dea semne de oboseală. Ce-i drept, mai câștigă două jocuri bune, dar, în general, se văzu silită să intre în capital și să apeleze la rezerve.

Până la urmă, Fiola și Kai făcură apel la o soluție extremă. Se unira cu cele mai mari poturi pe câteva câmpuri care, curând, se văzură asaltate și de ceilalți jucători. La una din mese lovitura izbuti. Banca trebui să plătească sume atât de mari, încât rămase fără lichidități. Crupierul trebui să ceară o pauză.

Jucătorii se grămădiră la o a doua ruletă. Starea de spirit era atât de entuziast - frățească, încât până și bila părea înrâurită de ea. Următorul joc lovi *en plein*, cu atât de mari obligații pentru bancă, încât și aici jocul fu întrerupt spre a îngădui crupierului să vină cu noi sume de bani. În sală, larma glasurilor sporise ca mugetul mării. Sporting Club-ul se asigurase de o senzație pentru următoarele trei zile: o întreagă sală a băncii fusese aruncată în aer.

◆

Kai părăsi clubul foarte bine dispus, cu sentimentul de a fi dus la bun sfârșit o treabă grea. Cei care înăuntru mai gesticulau și se foiau nu-l mai interesau.

Simțea o ușurință în mișcări vecină cu neastâmpărul; dar nu împrejurarea că jocul îi adusese bani era important, de altfel nici nu știa dacă îi luase pe toți; încerca, însă, senzația că ziua aceea ce i se înălțase în față ca un povârniș abrupt, fusese bună cu el și-i dăruise sentimentul, încurajator și înălțător că avea o mie de aliați.

Se îndreptă direct spre mașină, care-l aștepta prietenoasă, joasă și odihnind pe roțile ei cu evidentă alură sportivă.

Pe capotă se așezase o crustă de lut. Kai îl curăță bucată cu bucată, fărâmând-o instinctiv între degete. După care luă o cârpă și șterse nichelul acum cenușiu, făcând să lucească o mică porțiune.

Brusc cuprins de bravadă, zvârli, însă, cât colo cârpa și apăsă pe pedală. Ținea să urce La Grande Corniche, până la Tubie, ca să sfârșească ziua cu această impresie.

Frute își vârâse capul sub brațul lui și-l împiedica să conducă. Precaut și încetinind la intervale scurte, întoarse mașina. Avenue de Monte Carlo era pustie, doar o singură siluetă se vedea venind dinspre Boulevard de la Condamine. O mică tocă, dedesubtul ei un obraz fardat și o gură ostenită.

Kai avu impresia că era chiar cocota care ridicase fisa lui Fiola. Silueta se apropie, rămase locului nehotărâtă și zâmbi. Subțire și puțintică se detașa pe fundalul străzii pustii și al muntelui dindărătul ei, o mică fărâmă de viață în mișcare pe fundalul șirului de

felinare și al liniștii din jur, un biet zâmbet profesional, nesigur ca un animal ce nu știe ce-i poate aduce clipa ce urmează.

Kai se simți înduioșat, zâmbetul acesta – mai mult decât o tânguire zgomotoasă – vorbea despre o tragedie pe care nici mica cocotă n-o bănuia. De altfel, nici nu era o tragedie a ei însăși – căci în amalgamul sentimentelor demonetizate ea devenise o ființă insensibilă – ci pentru ceilalți, pentru cei care la spatele ei vedeau omenescul – la spatele ei, nu într-însa.

Kai deschise portiera.

— Vreau să fac o plimbare. Ți-ar plăcea să vii cu mine?

Fata nu se miră; meseria ei o obișnuise cu tot soiul de ciudățenii. Făcu semn că era de acord și urcă tăcută; oricum, n-avea să dureze mult și o să vadă ce-o să mai urmeze.

Dădură ocol rondului din fața Cazinoului, cotiră spre Avenue des Spelughes, lăsând în dreapta strada Mirabeau și se apropiară de primele pante. Motorul sorbea cuminte curentul de aer din carburator și viteza crescu. În stânga se ivi zidul stâncos, drept și abrupt, în dreapta peisajul începu să se diferențieze; uneori se întindea până departe peste curbura balustradei de piatră, ca o pânză de corabie luminată – apoi dispărea iar și în fața ochilor răsărea numai cerul.

Kai aprinse farurile și direcționă spre stânga strâmta fâșie a semnalizatorului. La o sută de metri în față șoseaua se deslușea ca o palidă și fantomatică

lume în mișcare, în care palmierii foșneau înalți, negri și puternici, pentru ca mai apoi să se piardă într-un vârtej.

Semnalizatorul gonea pe lângă mașină ca un câine de vânătoare, ca un deget luminos și ascuțit, ca un ac de lumină ce descoperea vedenii – o vilă cu ziduri albe, un pom cu ramuri strâmbe – resturi de stânci – poteci care la lumina slabă păreau că suie ireal de înalt, de parcă ar fi atârnat de cer și ar fi dus spre stele.

Apoi panorama nopții se lărgi, linia țărmului se ivi în ample arcuiri de la Bordighera până la Cap d'Antibes. Mult dedesubt, costișa stâncoasă de la Monte Carlo și Monaco se zărea ieșind din apă ca o spinare de bivol pe care dansau licurici. In depărtare, marea murmura ușor, cu lungi pauze și scânteieri de spumă. Vântul avea un slab miros de sare.

Pe pante se ivea uneori o lumină ce stăruia, lățindu-se: erau farurile unei alte mașini ce puteau fi recunoscute cu mult înainte de întâlnire, după cum măturau în trecere grădini și drumuri. De cele mai multe ori ele o luau, însă, alternativ pe munte, revărsându-se, când suind, când coborând, luminând cu săgetări strălucitoare peretele stâncos, orbindu-i o clipă, dar zumzăind apoi prietenos la trecerea unei impunătoare limuzine. Luminița dinăuntrul ei lăsa să se întrevadă o doamnă în vârstă, singură în mașină; purta o blană lăsată pe spate și dezvelindu-i niște umeri de fată tânără.

Sus, la Turbie, Kai întoarse mașina. În tot lungul drumului fata de lângă el nu schițase un gest. De altfel, nici el n-ar fi știut ce să vorbească cu dânsa. La vederea Cazinoului, o întrebă însă:

— Unde să te las?

Umbrele obrazului ei deveniseră mai regulate, iar bărbia și fruntea netede. „E chiar drăguță", își spuse Kai, în așteptarea răspunsului.

Privindu-l o clipă în ochi, fata replică:

— Unde vreți. Și numai după aceea pricepu înțelesul cuvintelor lui. Încât, stingherită și grăbită, lămuri:

— Pe Boulevard de la Condamine.

Obrazul i se crispase iar. Ghemuită într-un colț al banchetei apucase mânerul portierei de parcă n-ar mai fi avut vreme de pierdut.

În tot lungul drumului, gândurile lui Kai nu zăboviseră nici un moment asupra ei.

În exaltarea în care se aflase, voia să facă cuiva o plăcere și o luase cu dânsul. Nu-i trecuse, însă, prin gând că în cursul călătoriei, pentru scurtă vreme cocota se preschimbase în femeie.

Trecând prin fața Sporting Club-ului își aminti de scena cu fisa lui Fiola. Și apucând poșeta aflată între ei, o umplu ochi cu mărci, o închise la loc și rosti:

— Mi-ai purtat noroc astăzi – și la fel o să fie și mâine.

Fata așteptă o clipă înainte să ia poșeta, iar el simți brusc că ar putea pleca fără ea. Dar apoi, cu o

mișcare obosită, o luă totuși – era doar o sumă mare. Obișnuința de a nu refuza niciodată bani biruise. Și îl părăsi fără să-i mulțumească prea mult.

Kai își dădu prea tîrziu seama nu numai că săvârșise o greșeală, dar fusese și grosolan. Simți nevoia să spună ceva amabil fetei – că ar revedea-o cu plăcere – că abia sosise și că era cumplit de obosit. Dar la ce ar mai fi ajutat – ar fi însemnat doar o amânare – și poate că dânsa nici nu l-ar fi înțeles.

Încât așteptă până când fata coborî Avenue de Monte Carlo, o mică făptură pe fundalul pustiu al străzii.

Dinspre Sporting Club se auzeau pașii unui grup ce se împrăștia. O doamnă trecu strada. Felinarul îi aruncă o lumină gălbuie asupra feței. Era femeia care-l ajutase pe Kai cu fise. Era singură și se suise în limuzină, fără să arunce măcar o privire în urmă.

Iar Kai simți brusc că era foarte, foarte obosit.

2

Dormi până târziu după masă, trezit de Frute cu un lătrat puternic, semn că se cerea afară. Plimbarea de seară și-o făcură împreună – la Nisa. Frute era într-o dispoziție ciudată; pe Promenade des Anglais făcu iar gălăgie și dădu buzna printre plimbăreți spre a-l saluta atât de furtunos pe unul din ei, încât cei din jur alcătuiră un cerc plin de respect în jurul perechii.

Bărbatul se opri, întoarse capul, întâlni privirea lui Kai și se repezi la el:

— Ce surpriză! Cred că n-ai venit de mult, altfel v-aș fi văzut pe amândoi.

— Nu, ieri, dragă Liéven. Azi e prima oară când vin la Nisa.

Liéven mângâie capul câinelui.

— Îți mai aduci aminte că ai vrut să mi-o dai pe Frute când ai plecat la Soerabaja? Era încă un cățelandru; între timp a devenit impozantă.

— Și de asta nici nu-mi trece prin gând să ți-o mai dau. Cât e de când nu ne-am văzut?

— Doi ani.

— Doi ani. Cum mai trece timpul. Parcă nu-s mai mult de două luni.

— Atâtea s-au întâmplat?

— Atât de puține. Un an am trăit foarte retras. Pe jumătate din convingere, pe cealalată din sentimentalitate. Și nu mi-a prins rău.

— Vechea boală. Sedentarismul. Zaci de ea ca de malarie, la anumite intervale. Eu încerc să mă lecuiesc printr-o vizită la Kinsley. S-a însurat, îi place gâscă umplută și lecturi serioase. După un an îi trece. Cât rămâi?

Kai ridică din umeri:

— Habar n-am.

— Atunci ne-am întâlnit tocmai bine. Eu plec la Monza. Vii și tu?

— Ce, sunt niște curse?

— Așa și așa, nu-i un mare raliu. Pentru mine e, însă, important. Acum câțiva ani am cumpărat acțiuni ale unei fabrici de automobile. Și între timp poziția mea s-a consolidat atât de tare, încât sunt părtaș. Am construit un model nou, solid și foarte rapid. Și îi facem proba. L-am înscris la cursele astea ca să-l încercăm, discret, cum se comportă la un efort mai serios. Avem în vedere un scop de mai lungă durată – și aș vrea să produc o surpriză la Marele Premiu al Europei. De asta nici n-o să forțăm mașina. Nu vrem o victorie prematură – ci doar o încercare. Te interesează?

— Da, vin cu tine.

Plecară să ia masa împreună și cerură să fie serviți afară. Era frumos să stea așa, liniștiți și să se învârtească în jurul anilor petrecuți împreună, precum copiii în jurul unui tort.

Statuile de bronz de la Ambassadeur țineau în mână lampioane. În spatele hotelului Negresco răsărea luna. Insipidul Jétee pavillion din mare deveni mai suportabil când lumina ce se revărsa din ferestre se scurse în apă. Pe promenade, automobilele înaintau în rânduri strânse ca la armată. Vuietul valurilor se amesteca cu zgomotul motoarelor.

◆

Liéven îl luă pe Kai în mașina lui. Avea cu el un șofer ce urma să rămână la Monza ca să-i ajute pe montori. Rulau cu viteză mică. Șoseaua era aglomerată de autobuze cu burghezi cultivați cărora domni cu megafoane le ofereau explicații asupra geografiei locurilor.

La un moment dat șoseaua cotea și se pierdea într-o curbă povârnită, abia ghicită.

De undeva din spate răsună un claxon puternic.

Liéven ridică mâna în semn de avertisment, dar se feri, totuși, din cale spre a ușura trecerea celeilalte mașini.

Un automobil puternic de două locuri își apropie grăbit capota și, forțând motorul, încercă să-i întreacă. Călătoarea dinăuntru văzu prea târziu că du-

bla curbă îi îngusta trecerea. Cu toate acestea, încercă s-o ia grăbită înaintea mașinii lui Liéven.

În același moment auzi, însă, semnalul unei mașini ce venea din direcția inversă și se zăpăci atât de tare, încât încercă să se răzgândească. Dar în ciuda împrejurării că Liéven încetini, distanța se dovedi prea mică și mașina îi fu atinsă, aruncându-i cât colo o aripă și învârtind-o pe loc, încât trebui să dea înapoi ca să nu lunece în gol.

Amândouă automobilele erau lovite rău. Liéven porni semnalul de alarmă, iar Kai sări jos spre a fugi spre curbă pentru a opri mașinile ce veneau din direcție opusă.

În automobilul cu două locuri era o doamnă. Plecase la drum de una singură. Palidă, tăcută, îl privea fix pe Liéven. Acesta înălță din umeri:

— O întâmplare nefericită. Dar ea îi explică repede:

—Din cauza mea.

— Când e vorba de automobile nu se poate vorbi de vini, o asigură el la fel de prompt. A fost o întâmplare regretabilă. Sper să vă putem repara mașina.

Șoferul despărți aripile lovite. Liéven își trase precaut înapoi propria-i mașină, o eliberă din strânsoare și încercă să vadă ce pățise.

— Numai chestia asta, la aripă, un fleac...cealaltă e întreagă.

Își parcă mașina într-un loc de unde putea fi văzută și se înapoie cu Kai spre mașina femeii. Aceasta coborâse și stătea pierdută, lipită de capotă.

Liéven ambreie motorul și ascultă. Funcționa.

— Cred că puteți pleca, opină el consolator, apăsând pedala.

Dar în același timp exclamă:

— A, cred că-i ceva la roți, și puse pe rând în mișcare vitezele. Mașina nu reacționă.

Șoferul scoase pernele și covorașele și ridică cu cricul puntea din spate, în așa fel încât roțile rămaseră suspendate deasupra șoselei. Dar nu se învârtiră, când puse în funcțiune motorul.

Liéven făcu un semn tinerei doamne:

— Gata, am găsit. Ori s-a rupt puntea din spate, ori e un defect la diferențial. Trebuie dusă la un atelier.

— Dar poate că e numai un piron rupt, afirmă Kai, încercând să calmeze spiritele, și în cea mai apropiată așezare să controlăm amănunțit. Până acolo s-o remorcăm încet.

— Cu dragă inimă, dar ne-ar trebui un cablu, zâmbi Liéven.

— Nu s-ar putea să lăsăm mașina aici și să trimitem pe cineva? se interesă tânăra doamnă.

— Nu, dacă o lăsăm, n-o mai găsim deloc; în locul ăsta atât de strâmt primul autobuz care ar veni ar face-o praf, mai ales dacă la volan ar fi un italian, doritor să se ia la întrecere. Și toți vor asta.

Semnalizând cu mâna, rugă mai multe mașini să oprească. Un cablu, ceva – dar nu se alese decât cu păreri de rău. Se postă în calea primului autobuz. O mână de călători scoase curioasă capul prin ferestre.

Kai se târgui cu șoferul și făcu, într-adevăr, rost de un cablu. Îi dădu adresa și făgădui omului să i-l trimită înapoi la garaj.

Dar șoferul avea mândria lui. Își lăsă de izbeliște autobuzul și călătorii, se vârî sub mașină și oferi , de sub roți, explicații.

Tovarășul lui îl chemă prin megafon. Dar el se vârî și mai abitir sub mașină. Resemnat, megafonul porni, cu intermitențe, să alerteze zona.

În fine, șoferul ieși, nu fără greutate, de sub mașină. Înainte de a se duce la datoria lui, trebuiră să-i umple, însă, amândouă mâinile cu țigări.

Șoferul lui Liéven legă solid cablul de cele două mașini și se așeză la volanul celei cu două locuri, ca să-i mențină direcția.

Atunci aflară și că doamna Maud Philbz intenționase să plece la Genova.

— E și direcția noastră, o asigură Liéven, iar în drum ne oprim la un atelier de reparații.

Se instalară toți trei pe aceeași banchetă și porniră. Întorcând capul spre mașina doamnei, Liéven se interesă la șofer:

— Cum stai cu frânele, funcționează?

— Da.

— Atunci, chiar și cu remorcă putem merge normal, observă el calm și începu o discuție.

După vreo douăzeci de kilometri zăriră lucind firma unui atelier. Mașina fu trasă înăuntru, i se demontă axul. După vreo oră, șoferul lui Liéven reveni

și vesti că n-o să fie suficientă o reparație și că unele părți trebuiau înlocuite. În trei zile, însă, mașina putea fi ca nouă.

Liéven o privi întrebător pe Maud Philby, care încuviință:

— Dacă mă duceți la Genova, las mașina aici.

— Cu plăcere, o asigură Liéven. Oricum trecem pe acolo. Dacă mai aveți cumva și alt drum...

— Nu, la Genova. Sunt așteptată.

— Deci, îi dăm drumul?

Timpul presa. Liéven conducea repede.Briza mării se făcea simțită. Apa era albastră-albastră. Cerul și marea creau profilului americancei un bun fundal. Obrazu-i părea să aibă relief. Și era fardat de o mână expertă.

Kai îi lăsase lui Liéven grija conversației. Străina făcea parte din tipul de femei greu de clasificat la prima vedere. Pe deasupra, era și americancă, ceea ce îngreuna și mai mult clasificarea. Dacă ar fi fost europeană, ar fi putut trece drept o demimondenă de înaltă clasă – ca americană, putea fi, însă, la fel de bine nevasta unui misit de Bursă bolnav de ficat.

După toate aparențele, însă, părea o exaltată, cu fumuri și avea un mod tipic american de a confunda politețea cu cavalerismul.

La Genova își luă rămas bun. Kai și Liéven se îndreptară spre Milano.

— Drăguță, constată Liéven. I-am văzut de mai multe ori mașina. probabil că stă la Nisa.

— Dragul meu, e cam imprudentă la depășiri.

— În schimb e cu atât mai prudentă în conversație.

— E pe semne singură pe aici și nemăritată. S-a sinchisit așa de puțin de cele întâmplate, încât, pe drept cuvânt poți să spui: e obișnuită cu chestii din astea și nu pune mare preț pe ele.

— Dacă ai cumva dreptate, ar fi o bună ocazie.

— Din contră, dacă ar fi cu un bărbat ar fi o bună ocazie.

— Eu o găsesc cât se poate de acceptabilă, remarcă Liéven, dus pe gânduri și cred că ar fi și cât se poate de potrivită pentru explicația finală.

— Ești un tip practic, îl lăudă Kai; e foarte avantajos să începi o pasiune cu finalul și să-ți iei cuvenitele măsuri de prevedere înainte ca trenul sentimentelor să alunece în patimă. E teribil de practic.

Liéven se îndreptă din spate:

— O lungă experiență...

Kai se apără râzând:

— Știu, știu – te-a învățat că în toate treburile sentimentale să delimitezi mai întâi bine granițele pentru ca motivele catastrofei să fie cât mai nevinovate. Numai că asta nu prea impune – ci e doar o măsură de prevedere.

— Când e vorba să valorifici sută la sută o problemă existențială ceea ce tu numești prevedere are alt nume: cunoaștere, o cunoaștere bine gândită și premonitorie.

— Cunoașterea ta e puțin cam prea riguroasă. Ai niște opinii foarte exacte despre sfârșit, dar să sperăm că ai niște metode la fel de infailibile și pentru început. Vânătoarea de astăzi n-a prea fost un succes.

Liéven clipi amuzat.

— Uiți de mașina aflată la reparat. E un dar al cerului. Continuarea e la fel de simplă ca o temă de școală, ca un exercițiu de începător. Aproape că aș fi tentat să renunț și să i-o las lui Hollstein.

— Cine-i Hollstein?

— Tipul care conduce astăzi pentru noi în raliu – douăzeci și trei de ani, excelent la volan, altminteri, însă, idealist – cu calități care promit, un câine de vânătoare care aleargă bine, dar slab când e vorba să aducă vânatul.

— Bag de seamă că în cei doi ani de când nu neam văzut ai devenit și mărinimos. Cadoul ăsta...

— Stai, nu m-am hotărât încă și apoi poți să constați că generozitatea rămâne împletită cu rațiunea – privește numai tărâmuri pentru care eu nu sunt încă decis.

— Cu felul ăsta de a vedea n-ai nevoie să te căiești prea des.

Aerul devenise opac. Crângurile de pe marginea șoselei erau parcă turnate în ghips, atât erau de pudrate cu praf. Norul de calcar lucea între pământ și cer și se rotea în aburi albi și lânoși peste câmpii. Mașinile circulau aproape bară la bară în tot lungul drumului. Se îndreptau toate spre Monza.

Soarele încerca cu greu să-și facă loc prin norul de praf care părea astfel și mai de nepătruns. În apropierea arenei șirul de mașini se transformă într-un lanț care abia în locurile de parcare își mai desfăcu inelele.

◆

Tribunele erau pline și respirau obișnuita nerăbdare din spațiile aglomerate – indiferent dacă e vorba de teatre sau de piste de curse – o febră ușoară care se transmitea tuturor celor de acolo. Peste tot fluturau steaguri, în aer pluteau baloane publicitare, motoare nevăzute își făceau încălzirea.

Liéven era uimit de mulțimea publicului. Împreună cu Kai își croi drum spre depozitul de piese de schimb, pentru a da de standul fabricii sale. Îl găsiră în plină agitație. Adunați într-un colț, muncitorii discutau aprins. Zărindu-l pe Liéven, un tânăr veni repede spre el. Avea mâna dreaptă bandajată.

— Ce-i, Hollstein, cu bandajul ăsta? întrebă Liéven și-i făcu cunoștință cu Kai.

— Mi-am prins puțin mâna.

— Păi, așa bandajat nu poți conduce! Ce ne facem? și Liéven îi cercetă atent mâna legată. Cum s-a întâmplat?

— Azi după masă am vrut să mai controlez o dată dacă mașina e bine gresată și am ridicat roțile din spate. Probabil că am vârât, însă, cricul prea mult

dedesubt, pentru că, atunci când gresam, mașina a alunecat și o roată mi-a căzut peste mână.

— Și?

— M-a lovit, dar nu-i cine știe ce. Pot să conduc.

Liéven clătina contrariat din cap. Hollstein zâmbi cu un aer vinovat.

— Merge, vă rog să mă credeți! Am să conduc mai mult cu stânga. Conduc foarte bine și cu stânga, n-am neapărat nevoie de mâna dreaptă. Și apoi, am mai lipit un croșet pentru frânare și pornire. Îl leg bine, cu o curea, sub braț și e aproape ca o mână.

Și apucând croșetul, demonstră cum avea să-l folosească, privindu-l pe Liéven, în același timp, temător și plin de speranță. După care se întoarnă spre Kai pentru a-i cere ajutor:

— Cred că sunteți de acord că e cât se poate de simplu. Pe o pistă așa de netedă n-are cum să se întâmple ceva.

Liéven atârna între râs și supărare:

— Toată cinstea pentru croșetul tău! E o invenție extrem de utilă și s-ar putea ca mai târziu să construim mașini speciale pentru el. Deocamdată să mai vedem. Acum nu poți să conduci; ne retragem din cursă.

Hollstein avu o expresie dezolată. Mai apucă o dată croșetul și rosti:

— Dați-mi voie să vă arăt pe mașină; e mult mai simplu și convingător. Am și făcut, de altfel, câteva tururi de încercare.

Se așeză comod pe banchetă și ceru să i se lege cureaua. Liéven îl ținea de braț:

— Zău, parc-ai fi copil. Când o mașină circulă cu o sută cincizeci de kilometri pe oră, la curba nordică, așa de îngustă, ai nevoie nu de două, ci de trei mâini, ca s-o menții pe pistă și să nu fii zvârlit în decor. Îmi pare rău, dar chestia asta nu te poate ajuta. N-ai ce face – e foarte frumos că vrei să participi, dar e imposibil. Ar fi o imprudență pur și simplu condamnabilă. Mă duc să comunic retragerea.

Și luând mâna legată, o mângâie amical.

— Sper ca în curând să fii iar bine; Hollstein încuviință și-i urmări cu privirea.

Kai și Liéven își croiră drum prin mulțime. Calea era închisă. În câteva minute urma să înceapă prima cursă.

— De ce ești supărat, dragă Liéven? vru să știe Kai. Băiatul face o impresie excelentă.

— Și chiar e bun, îl lămuri Liéven, unul din cei mai buni alergători pe care am putut pune mâna, tânăr, curajos – dar, din păcate, încă imprudent, trebuie să fii mereu cu ochii pe el. Un zgomot ca de grenadă ce exploda se apropia de ei. Pe pistă șuierau primele mașini. Liéven privi în urma lor.

— Aș fi dorit mult ca Hollstein să participe; voiam să încercăm mașina. Cred că Pesch, directorul fabricii noastre, e de acum cu ochii pe cronometru în tribună. Nu știe încă nimic. Azi dimineață a fost aici și mi-a telefonat că totul e în regulă și că pot să vin.

Între timp, a fost la Milano și n-a mai trecut pe la stand. El vroia să cronometreze timpul în tribună, iar eu să opresc mașina după curba de la Lesmo. În felul ăsta încercam să evităm ca mașina să facă prea multe runde. Unii s-au cam arătat curioși la antrenamente – prea curioși.

Și din nou le trecu pe dinainte, zgomotos, un grup de mașini. Liéven bătu din picior.

— Domnule, ce impresie fac. Am participat la atâtea curse că n-ar mai trebui să mă sinchisesc când văd un motor în plină viteză și, totuși, de fiecare dată parcă tremură carnea pe mine. Păcat, mare păcat că a trebuit să renunțăm.

În clipa aceea întoarse capul. Cineva îl striga pe nume. Un montor venea fugind spre el.

— Veniți imediat.

— Ce s-a întâmplat?

— Hollstein.

— Ce-i cu el?

— Își leagă centura.

Liéven se înroși de furie și o luă grăbit pe urma montorului. Mergând, omul îl puse la curent. După ce Liéven și Kai plecaseră, Hollstein se întorsese foarte calm spre ei. Montorii voiau să-l consoleze – dar el parcă nu auzea nimic, examina mașina, schimbătorul de viteze, pedala – apoi se sprijinise de capotă și fumase o țigară. Atunci se auzi zgomot de motoare și prima rundă se apropiase vâjâind. În clipa aceea în Hollstein se petrecuse o schimbare. Izbise radiatorul

cu mâna lovită și înainte ca vreunul din cei de față să fi putut interveni își smulsese bandajul.

Ajunși acolo, îl aflară foarte palid, cu ochii aruncând scântei și buzele parcă lipite. Mâna dreaptă îi atârna inertă, iar bandajul era rupt și plin de sânge.

Liéven apucă croșetul din mâna unui montor, dar se opri când văzu fața celuilalt, total inexpresivă. Zvârli fierul într-un colț și-și sprijini mâna pe umărul lui Hollstein.

— Știu și eu cum e să fii la o cursă și să nu iei parte. Mai cu seamă la vârsta ta e greu de îndurat, mai rău decât să pierzi o femeie. Puteai să înjuri, să faci gălăgie, din partea mea să apuci croșetul și cu stânga – bineînțeles să-l și îndoi cu stânga – dar, zău, nu era nevoie să faci ce-ai făcut – cred că ești și tu de acord.

Buzele lui Hollstein tremurară tăcute. Liéven privi mâna sângerândă.

— Nu era nevoie să câștigi cursa, voiam să facem doar o probă.

Hollstein izbuti să replice:

— Aș fi câștigat.

Albă ca varul, fața îi era încordată de durere. Liéven îl privi lung și, abia auzit, glăsui:

— A, de asta – și izbucni în râs. Voiai să ieși primul – acum chiar că poți să spui că ai avut noroc. Dar cu toate astea, doar amânăm proba pentru prima ocazie.

Cu un efort, Hollstein observă:

— Dar atunci o să fie Marele Premiu al orașului Milano.

Liéven îl liniști:

— Știu – și o să-l câștigăm.

Hollstein clătină tăcut din cap și, brusc, din ochii larg deschiși începură să-i picure lacrimi, scăldându-i fața pe care nu tresări, însă, nici un mușchi.

Atunci Kai îl dădu la o parte pe Liéven și se propti în fața lui Hollstein.

— Iau eu parte la cursă.

— Dumneavoastră? Când?

— Acum – astăzi.

Și întors către Liéven:

— Crezi că se pot modifica înscrierile?

— Chiar vrei să iei parte, Kai?

— Mă atrage. Cunosc într-o oarecare măsură pista; cu mașina mă familiarizez foarte repede și, cum nu trebuie neapărat să câștig, merită să încerc. Poți să mă treci pe mine?

Liéven era doar pe jumătate convins.

— Nu cred. Dar dacă vrei să participi, încercăm imediat. Unde a ajuns prima cursă?

— La runda a treia, îl informă montorul.

— A doua, durează circa o oră. Avem, deci, timp să ne pregătim. Cel mai bine ar fi să mergem toți trei la conducerea raliului – dar mai întâi la doctor.

Hollstein nu mai asculta. Luând-o înaintea lor, se îndreptă spre birouri și îl pofti înăuntru pe conducătorul cursei. Se târguiră. Conducătorul cursei dispăru ca să se sfătuiască și cu ceilalți funcționari. Un medic bandajă mâna lui Hollstein. Până la urmă veni și aprobarea pentru Kai.

Hollstein era cu desăvârșire schimbat. Declară că-și putea mișca de acum degetele, ba afirmă chiar că lovirea capotei îi grăbise vindecarea. Doctorul fusese foarte mirat când văzuse mâna, probabil că se minunase de rapidul progres.

— Probabil, mormăi Liéven și, întorcându-se spre Kai, se interesă:

— Crezi că mai cunoști pista?

— Am parcurs-o acum trei ani. La primele runde am să fiu precaut ca să mă orientez. Cum se comportă mașina la curbe?

— Nu derapează dacă vii din mijloc, interveni Hollstein.

— Bun. Am să conduc în așa fel ca să am timp să prind maximum de viteză. Cauciucurile trebuie schimbate?

— La fiecare rundă, toate patru. Vrem să ne convingem dacă la curbe se uzează tare, pentru ca la Marele Premiu de la Milano să fie mai bine protejate.

Apoi, Hollstein ridică capota și-i lămuri lui Kai o seamă de particularități ale construcției. Fără să bage de seamă, se lansară într-o discuție tehnică.

Între timp, începuse a doua cursă. Hollstein îl apucă de braț pe Kai.

— Trebuie să vă schimbați. Luați lucrurile mele, avem cam aceleași măsuri. Aveți nevoie de pantaloni, de o bluză și o curea – sau preferați o salopetă? Poftim, e aici. Altceva? Cască sau o șapcă vătuită, cu întăritură metalică? Nu, nici asta; atunci o caschetă obiș-

nuită. Ochelari? Luați-i pe ăștia, cu lentile mici, luminoase; pe porțiunile însorite vedeți mai ușor denivelările pistei. La curba mare, sus, traseul e ceva mai degajat, dar în partea de jos e strâmt. Încât dacă auziți vreun pârâit nu vă faceți probleme. Mănuși? Bine, merge și fără. Volanul e cauciucat.

Avea o grijă maternă.

— Dacă o luați tare, puteți trece și în frunte. Mașina are o bună stabilitate – și, aproape în șoaptă – poate vreți, totuși, să fiți primul.

Kai clipi amuzat:

— Nu te lași!

Tocmai se întorcea Liéven.

— Poți să-i dai drumul. A doua cursă e aproape gata.

Motorul și pornise, Kai se instală cât mai comod. Mașina de mare viteză îi dădea un sentiment ciudat. Vibrațiile ei nu se limitau la caroserie; se răspândeau ca un tremur în trup și treceau în sânge.

Kai își luă locul la start, își comunică numărul și schimbarea numelui șoferului. După două minute, megafonul îi comunică numele în tribune.

În așteptare, Kai măsură din ochi celelalte mașini. Se ațineau între dungile văruite ca în niște boxe strâmte; o seamă de conducători mai formulau diverse dorințe; nu departe de Kai, careva discuta cu cineva pe care-l acoperea cu spatele.

Kai încerca să rămână calm și destins. Băgă de seamă că șoferul care pălăvrăgea avea pantofi cafenii

cu tălpi de cauciuc – că scurta de piele pe care o purta îi era cam strâmtă pe trup și că bijuteriile femeii cu care vorbea erau realmente foarte frumoase.

După care zări și un braț cu mănuși lungi, pe care avu senzația că le recunoaște. Pesemne că le mai zărise nu demult. La un moment dat, șoferul se dădu într-o parte și Kai o recunoscu pe femeia cu care călătorise până la Genova: Maud Philby.

Și din clipa aceea simți că întrecerea la care urma să ia parte îi făcea plăcere.

Apoi căutătura îi alunecă mai departe – dar numaidecât încercă sentimentul că era fixat. Se prefăcu indiferent, reținând privirea asupră-i, aparent fără a se sinchisi; fără a răspunde, își întoarse umerii de parcă ar fi dorit să vadă mai atent publicul, dar până la urmă schiță brusc o recunoaștere și salută calm și foarte rezervat.

Recunoscu îndată mica surpriză pe care o înscenase din modul în care Maud Philby îi mulțumi: cam grăbit și prea scurt – o necăjise deci faptul că nu fusese numaidecât recunoscută.

Nu mai privi într-acolo, dar simți că era în continuare examinat. Maud Philby era, incontestabil, mirată văzându-l că lua parte la curse.

Șoferul se îndreptă spre mașina lui și Kai simți că îl măsura cu privirea, fără a lăsa, însă, să se vadă. Se instală mai comod. Era, totuși, păcat că nu trebuia să alerge ca să câștige.

Un pocnet de armă. Muget de motoare și mașina albă a lui Kai țâșni ca din pușcă, întrecută însă și prin-

să între altele. Era în mijlocul bulucelii și nu putea ieși din ea. Grupul fruntaș se afla la două sute de metri în față. Prima curbă o luă cu nouăzeci de kilometri pe oră. Mașina se comporta bine; la a doua turnantă forță nota și ieși cu bine din ea. Bucuros, preluă tempo-ul și-l menținu și în continuare.

Încercările de a verifica comportarea mașinii la curbe îl făceau să piardă teren. Se văzuse astfel silit să se lase întrecut de două mașini. Dar, înainte de a treia rundă, dădu bici motorului. Și, surprins de neobișnuita rezervă de putere a acestuia, aproape că pierdu controlul. Înainte de a ajunge la standul de probă, întrecu, însă, doi concurenți.

Hollstein îi vârî o țigară în gură, Kai trase repede câteva fumuri.

— Ce mai, se descurcă grozav.

Montorii strânseră și mai bine șuruburile.

Mașinile din față aveau doi kilometri avans, dar Kai își intrase de-a binelea în mână și recuperă. Întrecu ușor câteva mașini și se apropie de grupul fruntaș, plasându-se pe un onorabil loc patru în urma învingătorului. Acesta era șoferul cu care Maud Philby stătuse de vorbă.

Liéven era mulțumit.

— Ai simțit imediat mașina. Chiar crezi că are șanse la Cupa Europei?

— E foarte rapidă.

Montorii aduceau cauciucuri noi:

— Ia uite, foarte puțin uzate; marginile sunt cât

se poate de bune, înseamnă că s-a comportat excelent la curbe. Ai avut, cumva, impresia că derapează?

— Nu, a fost foarte sigură. Antrenamentele trebuie să insiste în special pe tehnica luării curbelor; e o șansă pentru mașină.

— Mâine o demontăm și vedem unde a suferit mai mult.

Un grup de mașini ce se pregăteau pentru a treia cursă trecu în fugă. Hollstein se sprijinea de barieră și era fericit.

Îl aștepta pe constructor, dar nu-l zări decât atunci când acesta se opri în fața lui și-i strigă:

— Ce prudent ai luat azi curbele.

Hollstein arătă bucuros spre Kai, ridicând în același timp mâna bandajată:

— Nu eu am fost în mașină.

Liéven limpezi lucrurile.

— Cât o fi ceasul? se întrebă Pesch.

Și amândoi își comparară ceasurile-brățară, iar Liéven izbucni în râs.

— Kai, dragă, e clar; până la urmă, ai atins o sută șaptezeci de kilometri.

Pesch era foarte tulburat.

— E peste așteptări. Și, întors spre Kai, se interesă:

— Cât credeți că ar mai putea da mașina?

— Știu și eu, zece – douăzeci ...

Pesch îl privi țintă.

— Dacă ați cunoaște mai bine mașina, ați scoate cu siguranță mai mult.

— Din păcate, n-o să se poată, îl lămuri politicos Kai.

Dar, Pesch nu ținu seama de obiecție.

— Trebuie neapărat să discutăm. Acum trebuie să mă duc la conducerea cursei. Nu ne-am putea vedea, însă, diseară?

Căutând privirea lui Liéven, Kai consimți:

— Cred că da.

◆

Lăsând din mână bariera, Hollstein le strigă mirat:

— Ia uitați-vă cine vine: Murphy!

Kai ciuli urechile; numele lui Murphy devenise foarte cunoscut în ultimii doi ani; era unul din cei mai celebri alergători americani. Încât întrebă:

— Ce, și Murphy a luat parte?

— Păi, el a câștigat, îi explică râzând Hollstein.

Kai nu se interesase defel de numele celorlalți și era uimit că se luase la întrecere cu un concurent internațional de un asemenea calibru. Și în aceeași clipă își spuse că, pesemne, Murphy fusese automobilistul care se conversase cu Maud Philby. Privi curios în direcția lui – și-l văzu venind împreună cu dânsa.

Schimbă o privire furișă cu Liéven.

Murphy îi mulțumi lui Liéven în termeni extrem de amabili, pentru ajutorul pe care i-l acordase lui Maud Philby cu ocazia accidentului. Dânsa condusese mașina lui și de aceea se simțea nespus de îndatorat pentru remorcarea ei până la un atelier calificat.

Liéven îi făcu jocul, deși era cum nu se poate mai clar că mulțumirile nu erau decât un pretext spre a lega cunoștință; de data asta, însă, pretextul îi convenea și lui. Era convins că Murphy acționase la îndemnul lui Miss Philby – deși nu găsi, totuși, prea fericită introducerea, întrucât, judecată bine, ea lăsa să se întrevadă între cei doi o legătură mai strânsă decât ar fi dorit-o. Ceea ce nu-l împiedică să admire remarcabila eleganță a lui Maud Philby și să fie gata la orice compromis; o viață nu prea plină de succese în această direcție îl învățase să nu supraevalueze legăturile afișate.

Kai nu era, însă, de aceeași părere. Era convins că Murphy avea mai multe motive decât Maud Philby ca să profite de prilej. Și se simți încurajat în această idee de faptul că Murphy evita să pomenească vreun cuvânt despre cursă, deși lucrul s-ar fi impus de la sine din primul moment.

In loc de una ca asta, povestea tot felul de fleacuri amuzante, le comenta, le răstălmăcea, îl antrenă, jovial, în discuție și pe Hollstein și, din răspunsuri venite dintr-o parte sau alta, din râsul lui Maud Philby izbuti să creeze o stare de spirit relaxată – pe care, fără veste, izbuti s-o utilizeze și, întors spre Kai, să-i spună:

— Vă felicit pentru cursa dumneavoastră improvizată; dacă v-ați fi antrenat, m-ați fi învins.

O spusese amabil și nonșalant, vizibil doritor să dovedească o politețe exagerată și convins că ambele

părți nu o luau în serios, ci doar ca pe o dovadă de bunăvoință. După care, cu un nou zâmbet pe buze, de parcă era gata-gata să vină cu o nouă anecdotă, adăugă:

— Cred că până la urmă ați atins o sută șaptezeci de kilometri...

Și privind într-o latură, de parcă ar fi avut multe altele de făcut, îl apucă pe Hollstein de braț, dorind să arate că nimic nu l-ar putea interesa mai puțin decât un răspuns al lui Kai. În aceeași clipă, acesta înțelese, însă, că tot ce precedase avusese în vedere doar această întrebare și răspunsul ce ar fi putut urma.

Și cu adevărat. Murphy își trădă dezamăgirea atunci când Kai îi replică:

— Da, aveți dreptate; motorul nu prea era în regulă.

Dar Murphy își atinse totuși ținta, rostind în treacăt, ca spre a-și lua la revedere:

— Ei, acum o să ne vedem mai des pe pistă.

Kai nu voi ca prin alt răspuns dilatoriu să lase impresia că intenționa să ascundă ceva. După acest început, îl socotea acum pe Murphy ca pe un bun, deși cam prea grăbit diplomat și voi să-i arate cât de indiferent îl lăsau cele întâmplate. Ridică din umeri și se mulțumi să răspundă doar prin:

— Cine știe – confirmând, însă, astfel mai mult decât ar fi dorit s-o facă.

În același timp, își aținti, ca din întâmplare, privirea asupra lui Maud Philby și-i citi în ochi sarcasmul pricinuit de zadarnica încercare a lui Murphy.

Împrejurare ce-l făcu să conchidă că dânsa bănuise tentativa lui Murphy de a se orienta asupra noului concurent, dar că nu-l sprijinea. Ceea ce-i făcu plăcere și-i sugeră să dea o urmare situației create.

La rândul ei, Maud Philby sesiză că i se oferea un admirabil prilej de a începe un flirt cu momente captivante și rezultate schimbătoare. N-ar fi fost americancă, dacă n-ar fi simțit-o; prea era mare ispita de a provoca o gentlemanlike[1] rivalitate, de a se simți ea însăși cauza ei și, pe deasupra, de a mai și dobândi un beneficiu de pe urma celor doi parteneri. Beneficiu care, tocmai pentru că nu era încă sigur, îi grăbi hotărârea.

Între timp, Liéven își făcuse propriul plan. Intenționa să iscodească cu tact relația dintre Maud Philby și Murphy, pentru ca apoi s-o poată submina sistematic și amical și să fie pe față la momentul decisiv; știa că mai importantă era ghicirea și folosirea clipei de neajutorare a unei femei – a acelor ciudate perioade de slăbiciune la care chiar cea mai decisă femeie e uneori supusă și cade în capcana primului venit care le bagă în seamă (din fericire sunt rareori băgate în seamă) – pentru a începe un asediu în toată regula. Liéven era un soi de marodeur[2] al dragostei și nu-și făcea nici un fel de iluzii în materie; găsea că tocmai pe acest tărâm era cel mai greu de respectat anume norme și a lupta frontal – căci doar cu sinceritate nu pot fi satisfăcute toate cerințele unei existențe.

---

1 În engleză, în original.

2 În franceză, în original.

Bizarul romboid al acestor intenții reciproc ascunse consolidă cunoștința mult mai mult decât o mutuală plăcere. Foarte însuflețită, Maud Philby îi pofti pe toți la o întâlnire într-una din proximele zile.

Pesch îi așteptase pe Kai și pe Liéven și le propuse ca încă înainte de a se lăsa înserarea să plece la Genova. Până atunci mai erau câteva ore de lumină și Liéven conveni că, având o viteză bună, se putea parcurge cea mai mare parte a distanței.

Pe drum vorbiră puțin. Kai se făcu comod și dormi câteva ceasuri. După amiaza îl obosise și socotea că nici nu putea exista mai bună odihnă decât într-un automobil ce gonea cu nouăzeci de kilometri pe oră – căci ceea ce se pierdea din adâncime și regularitate era din plin compensat de senzația paralelă a depășirii unor hotare. Senzație pe care, odată trezit, Kai i-o caracteriză plictisitului Pesch ca pe o vagabondare în neant, după care, cu conștiința împăcată pentru că se explicitase atât de profund, adormi iar – până când urcușul spre Miramare îi scutură zdravăn pe toți.

Cinară târziu seara, cerând să fie serviți pe terasă. La spatele lor scânteiau ferestrele ușilor largi ale sălii de mese; în fața lor, mult sub ei, mai pluteau, scoase din negură de razele răzlețe de lumină, doar niște mănunchiuri de frunze ale grădinii cu palmieri.

Via Benedetto era cufundată într-o lumină gălbui-roșcată, în stânga se boltea, peste un crâmpei de noapte pe care-l păzea geloasă, Statione Principe. Hăt departe, undeva în beznă, spânzura stingheră firma luminoasă a hotelului Savoy.

Sprijinit de speteaza scaunului, Pesch îl întrebă pe Kai:

— Ei, cum v-a plăcut mașina noastră?

— E bună.

— Încă n-ați cunoscut-o ca lumea. La prima cursă o să dea mai mult.

Kai încuviință cu capul. Pesch tăcea așteptând. După o clipă începu iar să tatoneze.

— Până atunci e timp berechet pentru antrenament.

— Evident – până atunci și mâna lui Hollstein o să fie demult vindecată.

Liéven interveni și el:

— Ce ne tot jucăm de-a v-ați ascunselea – și de ce tot derobezi, Kai. Toți știm ce vrea celălalt.

— Da, așa-i, zâmbi Kai. Ați vrea ca eu să particip la raliul pentru Cupa orașului Milano.

— Exact, rosti Pesch, și despre asta vreau să vorbesc cu dumneavoastră.

— În două secunde suntem gata. N-am de gând să particip. Am sosit de numai câteva zile și probabil că în alte câteva zile am să plec. În împrejurările care m-au adus aici e foarte greu să mă decid să rămân câteva săptămâni. Ar însemna să mă leg foarte tare și tocmai de asta vroiam să fug.

Dar Pesch nu se dădu bătut.

— Eu aș considera raliul de la Milano doar ca un început. Principalul – și după o pauză menită a-și face efectul continuă – e campionatul european cu raliul montan, la care să luați parte pentru noi.

— Campionatul european pe pista de la Targa Florio. Ce, n-ai parcurs-o acum patru ani? – și Liéven așteptă încordat răspunsul.

Iar Pesch adăugă încet.

— Ați avea totul la dispoziție.

Kai tăcea. Pesch își continuă ideea:

— N-ați fi legat decât de data întrecerii.

Kai nu răspunse nici de astă dată.

Iar Pesch încheie:

— Modalitățile, durata și data antrenamentului vor depinde numai de dumneavoastră – și continuă să aștepte.

Kai șovăi. Cunoștea vraja motoarelor în fața cărora orice alt sport părea doar diletantism. În cursul după amiezii fusese din nou cuprins de ea; și iubea schimbarea care se petrecea atunci când cineva se afla la volanul unei mașini de curse și când toată experiența, inteligența și sensul întregii vieți se concentrau în absurdul scop de a o lua cu câteva secunde înaintea unor inși aflați în mașini similare. Sensul recordului consta în lipsa lui de însemnătate pentru om; dar tocmai de asta presa mai puternic și mai nepărtinitor asupra conștiinței rezultatului, preschimbând-o în tensiune și distilând din ea febra unei atât de mari așteptări de parcă era vorba de o problemă de importanță mondială – când de fapt nu erau în joc decât câțiva kilometri de spațiu câștigat în fața unor inși total indiferenți care iubeau, poate, vestele de pichet și înfulecau cu poftă fripturi la grătar.

Kai nu subaprecia aceste senzații, dar ele nu i se păreau, totuși, destul de precise, destul de depărtate de elanul cu care venise acolo. Și refuză să li se dea numaidecât pradă. Se sculă.

— Nu, nu vreau – n-aș vrea să iau acum o hotărâre.

Pesch înclină aprobator din cap.

— Cum doriți. Mai gândiți-vă. Eu mai rămân o săptămână la San Remo. Vă aștept.

Întors spre Liéven, Kai se interesă:

— Am putea pleca mâine devreme? Nu știu ce-i cu Frute...Nu-i obișnuită să fie lăsată singură. Bun – și acum la culcare.

Mai zăbovi, totuși, o clipă pe balcon, reproșându-și că nu luase și cățeaua. Ținea mult la dânsul și pesemne că-i era dor. Își făgădui ca a doua zi să-i cumpere un kilogram de mușchi de vacă. Marea ei pasiune.

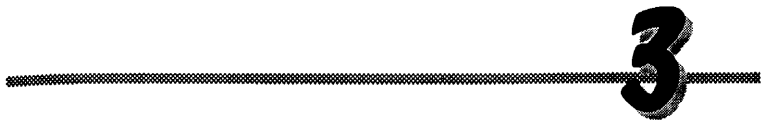

Maud Philby avea o manieră de a cere tribut ce i se părea de la sine înțeleasă și un mod de a dori să-i fie plătit, chiar dacă cel în cauză nu o voia, ceea ce era oricum mai bine decât să intre cu dânsa într-un foc încrucișat dacă el putea fi evitat. Era familiarizată cu nenumăratele fațete ale flirtului și nu cunoștea până la urmă decât izbânda; tot restul i se părea un bluf.

După numai o zi izbutise să descopere la Liéven tactica-i de sondare în așteptare; fu astfel clasat și pierdu orice interes pentru ea. Dimpotrivă, Kai opunea ispitelor ei o politicoasă nebăgare de seamă – nu se lovea, așadar, de rezistență și n-avea de aceea cum să știe: își atinsese scopul sau nu?

Trăise prea mult în America spre a nu fi fost coruptă de autentic rafinatul flirt; iubea înfruntarea și era o maestră a acestuia, dar secretul șoaptei și al puternicei ei înrâuriri nu erau de domeniul ei.

Nu înțelegea de ce Kai nu reacționa la farmecele

ei și o luă ca pe o împotrivire. Și deși nu sesiza neapărat scopul astfel urmărit, avea, totuși, suficientă experiență europeană spre a lua în calcul și o asemenea posibilitate – prea puțină, însă, pentru a nu confunda tainele flirtului, această artă tipic europeană, cu surogatul ei american; pentru a-l considera nu drept cea mai fermecătoare, mai grațioasă și oarecum melancolică variantă a taifasului, ci ca pe un sport ce trebuia musai să se sfârșească cu un rezultat bun.

Conveniseră să se întâlnească a doua zi la tenis. Maud Philby inventase o specialitate a ei: jocul în zorii zilei. Și-i făcură pe plac, să fie punctuali.

Peste frumoasele terenuri, la ora aceea matinală mai stăruia încă cerul violet al nopții. Băieții de minge mai moțăiau pe la colțuri, din cenușiul umbrelor răsăreau pitici negri, împietriți și vrăjiți, statui ale unei fântâni încă invizibile, dar zgomotoase. Și, în fine, boarea zorilor, despre care Maud Philby știa să spună în orice dimineață ceva potrivit. Avea un fel drăgălaș de a se veseli care, peste toate, o și aranja.

Mereu la aceeași oră începea să apară și briza. Părea să vină de undeva din cenușiul zorilor ce începea și el să se miște, ca niște aripi de fluture. Se făcea mai întâi simțită ca o adiere pe frunte, după care, treptat, devenea mai puternică, până când se preschimba în vânt. Din ceață se ițea plumburie marea într-o mereu neastâmpărată mișcare. Iar îndărătul ei cerul care se colora.

Maud Philby gândea cu fruntea încrețită.

— Două lucruri mi-a fost greu să urmăresc în viață, deși m-am străduit: mișcarea acului unui ceasornic și lunecarea aurorei pe un cer fără nori. Și n-am reușit cu niciunul, pentru că nu puteam să privesc fix. Cred că e nefericitul rezultat al educației mele. Trăim într-o lume împrăștiată, Murphy.

Zorii zilei deveneau tot mai colorați. Și, deodată, soarele se înălță pe cer, scânteind și împrăștiindu-și razele. Marea fu cuprinsă de un tremur – Maud Philby afirmă că era a doua oară când vedea fenomenul – își schimbă culoarea, se îmbrăcă în brocart, terenurile de joc deveniră aurii, iar hotelul căpătă culorile unui flamingo culcat – tot atâtea comparații reușite de Philby înainte de primul retur al mingii.

Tot o idee a ei fu și aceea de a lua afară micul dejun. În mica sală a clubului, săltărețele picături ale fântânii țâșnitoare le cădeau când și când pe mâini. Câteva mese metalice și scaune fură împreunate, apoi li se aduseră farfuriile și ceștile.

Maud Philby fu foarte grijulie ca fiecare să capete ce dorea. Ea se servi cu felii de pâine cu unt și cordamă. Liéven căpătă felii mari de pepene, pe care le stropi cu piper și muștar, Murphy luă cafea neagră, iar Kai socoti că o țigară mergea cel mai bine după miezuri de nuci și migdale.

Maud Philby fu, totuși, de părere că nu se putea trăi numai cu fum – una din cele mai incontestabile calități ale ei era aceea de a nu profera la masă decât cele mai evidente banalități și a nu încerca să sperie

prin spirit – Kai se lăsă înduplecat către ceva mai consistent. Ceru să i se aducă un ananas.

Chelnerii se executară; doi dintre ei ținură strâns ananasul, un al treilea veni cu o presă de fructe și pahare, un oberchelner supraveghie operația și-l servi solemn pe Kai cu suc, gheață și un pai.

După care înapoiară cu toții rachetele și plecară, căci începuseră să vină primii clienți și Maud Philby găsi că era deprimant să dea ochii cu ei; propuse, în schimb, ca proxima întâlnire să fie peste două ore.

Și, într-adevăr, la unsprezece se întâlniră iar, făcură un tur pe faleză și schimbară obișnuitele observații depreciative ce conferă unor astfel de plimbări farmecul intim al maliției. Liéven, în special, se remarcă prin comparații cvasi vizionare în judecarea fizionomiei unor englezoaice.

Lui Maud Philby îi plăcea ca după o plimbare să bea ceva din pahare înalte și să flecărească; și nu se dădea deloc în lături nici ca în astfel de ocazii să aprindă un foc și să-l ațâte precaut.

Încât nu i-a fost deloc greu ca, în timp ce se odihneau, apărați de soare sub agreabilele umbrele roșii ale cafenelei, să povestească că mașina accidentată tocmai venise de la atelier.

Și calculase bine. Murphy bănui că aveau să urmeze momente neplăcute pentru Liéven sau Kai; presupuse că cei doi fuseseră neatenți și că, în orice caz, ar fi putut evita ciocnirea cu o mașină condusă de o doamnă. Și se interesă grăbit de cauza accidentului.

Dar așteptatul rezultat nu veni. La rândul ei, înviorată, Maud Philby își descrise stângăcia, ba o și exageră spre a sublinia mai bine prezența de spirit a lui Liéven.

Era un început ce-i părea extrem de promițător. Căci Murphy se întristă pe dată.

Tăcu și încuviință doar printr-un semn al capului ce voia să arate că ceea ce tocmai povestise Maud fusese cât se poate de firesc și că cei ce urmau un curs de șoferie o aflau, din primul moment, de la instructorul lor. Și spre a da mai mare greutate impresiei dorite adăugă neglijent: — da, da, turnându-și, în același timp, absintul peste bariera de gheață a paharului.

Urmă o tăcere semnificativă. Liéven nu voi să replice că lucrurile fuseseră cât se poate de clare, ci alese tactica contrară. Declară nonșalant că Miss Philby fusese prea amabilă. Căci tocmai pentru că trăsese brusc volanul într-o parte făcuse ce se cerea în clipa aceea, căci dacă totul s-ar fi petrecut cum tocmai povestise ea – și zâmbi foarte prietenos – mașina s-ar fi dat, fără îndoială, peste cap.

După care își aprinse tacticos o țigară. În astfel de clipe, asemenea mărunte îndeletniciri au farmecul lor. Murphy refuză explicația. Și, întors spre Maud Philby, rosti:

— Acum e la modă să cumperi covorașe la Genova. Am văzut acolo niște Ispahanuri grozave. N-ați vrea să faceți o plimbare – să vedeți?

Philby fusese îngrijorată că discuția ar putea lua

altă întorsătură. Și răspunse repede că acum, când mașina era din nou în regulă, chiar voia să plece și nu numai la Genova , ci și la Milano ca să vadă întrecerea pentru Cupă.

Situația devenea tot mai interesantă. Maud Philby socoti că, în ce o privea, făcuse tot ce trebuia. Era plăcut să-l audă pe Murphy comandând, cu glas scăzut, un absint și să-l vadă pe Liéven fumând. Și totuși, lucrurile se cantonau într-o rezervă prea diplomatică. Încât le mai impulsionă puțin, întrebându-l pe Liéven dacă întrecerea era realmente foarte importantă.

— Nu cine știe ce – mijlocie, o lămuri el precaut, ocolind un răspuns precis.

Murphy asculta de după paharele lui de lichior:

— Totuși merită s-o câștigi.

— Evident, replică laconic Liéven.

Murphy trecu la atac:

— Participați și dumneavoastră?

— Deocamdată nu ne-am înscris, i-o întoarse Liéven.

— Depinde de faptul dacă șoferul dumneavoastră o să fie până atunci restabilit?

— Ați ghicit, conveni Liéven în doi peri.

— Credeam că rana e serioasă, stărui Murphy.

— Chiar este.

— Păcat. Înseamnă că n-o să luăm startul împreună.

— De ce nu? S-ar putea că da. Liéven era supărat pe american și bucuros că-l putea duce cu prețul.

Maud Philby ascultase atentă. Zâmbitoare, ca pentru a-și cere dinainte iertare pentru o remarcă naivă, se interesă la Kai:

— Dar poate că-l înlocuiți chiar dumneavoastră pe șoferul rănit?

Murphy zvârli imediat o căutătură rapidă în direcția lui Kai și deveni bănuitor:

— Vă rog să mă scuzați; nu știam și nici nu m-am gândit la asta, altfel aș fi întrerupt discuția.

Și privindu-l, în același timp, bănuitor și politicos:

— Suntem, dar, într-o oarecare măsură, rivali.

În ciuda acestei încercări, nu izbuti, totuși, să capete încuviințarea lui Kai, un răspuns mulțumitor. Presimțea în Kai o mai mare primejdie decât din partea lui Hollstein și ar fi vrut să se orienteze din vreme.

Față de Liéven avea de acum o puternică aversiune. Pe Kai încerca, însă, să-l neutralizeze.

Foarte mult îl deranja împrejurarea că Maud Philby se dovedea versatilă și cochetă. El consimțise la cunoștința pe terenul de curse pentru că sperase să afle ceva și să-i testeze pe adversari – nu-i trecuse o clipă prin minte că lucrurile ar putea lua altă întorsătură. Maud Philby se amestecase hodoronc-tronc în toate astea – deși tocmai ea ar fi trebuit să se mulțumească cu rolul cel mai șters.

Și, totuși, dânsa părea să se simtă foarte bine. Se ocupa de Liéven și purta cu el o discuție plină de ironie despre Sporting Club și noii lui membri.

◆

Pe asfaltul din fața Corso-ului, Kai zări o limuzină ce tocmai oprise. Văzu coborând o femeie și o recunoscu pe partenera de joc din prima seară; era singură și o lua încet de-a lungul promenadei. O mișcare a capului și ținuta umerilor îi amintiră de o altă imagine: convorbirea cu Fiola în timpul dansului de pe terasa Cazinoului. Și avu impresia că era chiar ea.

După numai câțiva pași, femeia fu salutată de cineva și dispăru în mulțimea pietonilor. Kai o privi pe Maud Philby și zâmbi; și dintr-o dată simți că îi plăcea foarte mult, o chemă la el pe Frute și o mângâie pe gât. Orchestra începu să cânte. Era bine dispus. Luase o hotărâre.

Orchestra cânta melodii duioase pentru vioară și ultrasiropoase cantileme în care, ici-colo, interveneau, la răstimpuri neregulate, sunete de instrumente metalice ce se succedau în sincope violent contrapuse până când, epuizate, reveneau la tema inițială.

Cu trompeta se întâmpla, însă, ceva. Putea lua sunete foarte înalte, dar când cobora și voia să fie foarte gravă, profundă, gemea și doar rareori îi reușea un ton curat. Lucru observat până la urmă și de trompetist, un ins gras la față. Clătinând din cap, ciocăni și ascultă ca un doctor țeava, căută ceva înlăuntrul ei, încercă, iar încercă, clătinând deopotrivă capul și trompeta și sfârși prin a se da bătut.

Rezemându-și instrumentul de genunchi, con-

tinuă, totuși, să citească filele cu note. Căci, scos din rutina lui, nu știa ce altceva ar putea face. Un timp bătu tactul cu piciorul, apoi renunță și la asta și omul bine hrănit, în care o inimă solid durată și precizia hățișului unui creier complicat se dovedeau neputincioase în fața unei trompete astupate, rămase locului, inactiv, cu un zâmbet de copil neajutorat – în vreme ce ceilalți continuau să cânte.

Ceea ce putea fi prea bine socotit și ca un tragic secret universal.

◆

La despărțire o întrebă calm pe Maud Philby:

— Ați vrea să facem azi după amiază o plimbare? Eu aș dori să trec granița ca să rezolv ceva. Și ar fi plăcut dacă ați veni și dumneavoastră.

Surprinsă mai întâi, dar bănuind că putea fi ceva în legătură cu convorbirea dinainte, Miss Philby acceptă fără ezitare.

— La ce oră?

— Dacă sunteți de acord, la cinci.

— E bine. După care-l rugă pe Murphy să ia masa cu dânsa.

— Murphy devine o figură tragică, remarcă Liéven în mers.

— Pentru moment eu îl găsesc mai degrabă amuzant – și Kai fluieră ușor, ca pentru dânsul.

— Dar devine tragic. Deocamdată ne mârâie pe

amândoi; nu știe la cine să se repeadă. Am mai cunoscut asemenea situații. De obicei vinovat e socotit cel care nu pare.

— Și cine ar fi cel care nu pare?

— Evident că tu!

Kai izbucni în râs.

— Ai uneori niște idei de roman antic. Amândoi suntem cei care nu părem.

— Adică?

— Mă tem, în special, că tu îți faci iluzii. Știi că din toată chestia asta n-o să iasă nimic?

— La început pare totdeauna așa, replică Liéven pe un ton superior.

— Ai să vezi. Am putea și paria. Miss Philby n-are nici un amestec.

— Deocamdată, în ce ne privește pe noi. Dar Murphy...

— Dragul meu, singura șansă a unui tip ca Murphy e că alungă plictisul, dar e dat deoparte când se arată ceva mai bun. Însă cum tot ce-i bun trece repede, are toate perspectivele ca după aceea să fie iar băgat în seamă. De asta și rezistă mai mult decât alții. Ar fi cea mai mare greșeală să crezi că valoarea e și de durată. Asta-i o escrocherie pentru plebe a apostolilor progresului. Valoarea e totdeauna pasageră, mediocritatea e stabilă. Averea e totdeauna legată de necazuri, mai ales când e făgăduită cuiva, dar ulterior refuzată.

— Raționezi cam obscur.

— Nici n-am de gând să raționez prea mult, ci să atac. Liéven tăcu uimit. Și Kai continuă hotărât:

— Și începând chiar de azi după amiază. M-am gândit că ar fi bine să rămân mai mult pe aici. N-are nimic de a face cu chestia asta și, totuși, de asta rămân. Uneori e de ajuns un impuls din cu totul altă direcție spre a duce undeva. În primul rând vreau ca în proximele zile să-l caut pe Fiola; să-l întreb ceva.

Liéven nu pricepu prea bine sensul acestei schimbări; nici nu mai voi, de altfel, să asculte și-și propuse doar să îmbine cu mai multă vigilență experimentata-i metodă a expectativei.

◆

Kai o găsi pe Maud Philby așteptând în holul hotelului. Se urcară în mașină și porniră.

După amiaza era plăcută; mai era o oră bună până la amurgul care, pe Riviera, n-are egal. Sub cerul cristalin, marea lucea la orizont în culoarea vișinii putrede. Golfurile nu mai erau puternic luminate, ci rânduite în umbre inegale. Vegetația se prăvălea peste șosea, abia reținută de gardurile grădinilor, de parcă ar fi vrut să îngroape tot sub lăcomia-i verde și înflorită.

Pe suprafața mării lunecau corăbii de pescari cu pânze bej sau maronii. Uneori, de pe una din ele, se auzea o chemare, sonoră și ascuțită ca un strigăt de gaiță, venind parcă de undeva din aer.

— După amiaza asta e ca o portocală, observă Maud Philby. Nu știi dacă să te bucuri de ea doar privind-o sau s-o cojești și s-o muști.

Kai nu se aștepta la comparații atât de sugestive; în clipa aceea era mai preocupat de autocarele care, ca niște insule de știință, răsăreau din curbe cu traducătorii și microfoanele lor. Cu toate astea răspunse, atent la dispoziția poetică a companioanei de pe bancheta de alături, oarecum la unison, dar mai categoric:

— Amândouă. Și socoti că oferise suficient obiect de meditație, iar lui însuși liniște până la sosire. Căci nu-i făcea plăcere să amestece conducerea mașinii cu o discuție despre o stare sufletească.

Următoarea întrebare a lui Miss Philby fu, de altfel, mult mai ușoară:

— În ce direcție mergeți?

Cu o expresie de om ce ține să păstreze o taină, Kai o lămuri:

— În jumătate de oră suntem acolo.

Mașina zumzăia. Un pod, niște ruine – apoi iar șoseaua, agave și palmieri, iar printre ei case. Pe străzi se auzeau glasuri de fete cântând, familii tăifăsuiau în fața ușilor deschise; îndărătul gesturilor lor se zăreau, aurite sau umbrite, coridoarele caselor.

— Chiar nu vreți să-mi spuneți încotro ne îndreptăm?, mai vru să știe Maud Philby.

— Am ajuns. Și Kai coti spre intrarea hotelului Royal. Ceru portarului să ducă doctorului Pesch cartea lui de vizită și să-l anunțe că-l așteptă acolo.

Pesch coborî odată cu portarul. Kai îi făcu cunoștință cu însoțitoarea sa și-i spuse:

— Acum câteva zile ne-am despărțit fără a duce la bun sfârșit o discuție.

Pesch conveni că, într-adevăr, așa stăteau lucrurile:

— V-am spus că vă aștept.

Întors spre Maud Philby, Kai îi explică:

— Dr. Pesch este constructorul mașinii pe care am condus-o la Monza.

Maud Philby înțelese și deveni fermecătoare.

Kai mai voi apoi să știe:

— Cine s-a înscris până acum pentru Cupa milaneză?

Pesch îi cită câteva nume.

— Atunci o să fie o întrecere pe cinste. Dumneavoastră v-ați înscris?

— Nu, nu dorim decât să lansăm o mașină. Dacă doriți s-o conduceți, o înscriem.

Kai socoti simpatică dârzenia lui Pesch. Omul nu avea nici o garanție în ce-l privea, nu-l cunoștea, știa doar de la Liéven că mai participase la raliuri și se bizuia pe inspirația lui; era tipul de ins care câștigă; pentru că, de fapt, nu inspirația, ci consecvența contează...

Plecând capul spre Pesch, Maud Philby voi, la rândul ei, să afle:

— Și cine credeți că e până acum favoritul printre cei pe care i-ați amintit?

După o clipă, Pesch îi răspunse:

— Murphy.

Miss Philby îl privi radioasă pe Kai, iar acesta gustă amuzat comportarea ei și, de pe poziția unei decizii demult luate, îi aprecie și mai mult asiduitatea. Și ca să nu-i strice plăcerea, luă un glas și mai hotărât când îi explică lui Pesch:

— Am venit să vă spun că eu am să conduc mașina. Peste o săptămână încep antrenamentul.

Pe drumul de înapoiere, Miss Philby fu tăcută. Se bucura pentru ce avea să urmeze și pentru știrea pe care urma să i-o dea lui Murphy. Viața avea, într-adevăr, momente pentru care merita să trăiești.

4

Fiola descoperi cupa de argint:

— Coctailul ăsta a avut nevoie de trei săptămâni ca să se așeze. Ultimele trei zile a stat închis în gheață ca să absoarbă sucul de portocale adăugat – acum e gata. Nu mai e nevoie decât de un strop de cafea și de câteva picături de Angostura.

Luând paharele, le roti marginile în lămâi tăiate jumătăți, după care le cufundă în zahăr pudră ce se cristalizează pe dată. Apoi adăugă praf de gheață, scutură bine cupa și turnă amestecul în pahare.

— Fără pai, însă, dacă vreți, puțină lămâie. Și-i oferi lui Kai feliile.

Încăperea era scăldată într-o lumină incertă ce da contururi mătăsoase obiectelor. Lângă ferestre erau plasate șezlonguri; pe taburete joase odihneau pachete cu ziare.

— N-ați mai fost de mult pe aici.

— De atunci, din prima seară, n-am mai jucat.

— Acum câteva zile a fost zarvă mare. Insul cu broasca țestoasă s-a crezut înșelat și a protestat atât de vehement, încât amuleta i-a căzut. Și a fost teribil de caraghios să vezi cum, nebăgată în seamă, broasca se târa de acolo, încet și solemn, în timp ce el gesticula cu toate membrele. Proaste maniere mai au câte unii.

Kai privea pe fereastră; două bărci cu motor părăseau pătratul și micuțul port al Monaco-ului. Voia să se intereseze la Fiola de necunoscuta parteneră de joc și-și tot muncea creierii cum să înceapă. O timiditate de neînțeles îl împiedica să întrebe de ea și gândul îl depărta tot mai mult de realitate.

Fiola îl scoase din visare.

— Sunteți undeva departe cu gândurile...

Kai tresări, surprins. Voise tocmai să-și precizeze întrebarea, când se pierduse în trecut. De vină era, poate, lumina acelui gri deschis, strălucitor, îndărătul căruia puteau fi bănuite lucruri de odinioară – își amintise de juna Barbara, de clipa când se lipise de el, în boxă, la spatele calului ei, în întuneric, iar pe față i se citise expresia unei proaspete treziri a simțurilor. Fusese o imagine foarte limpede, pe care o mai întrevedea, parcă, printr-o fereastră străvezie, în fața scaunelor, ziarelor și interlocutorului său, topindu-se fără voie și gata să revină.

— Aveți niște coctailuri remarcabile, constată el într-un târziu. Tocmai îmi spuneam dacă merită să trăiești fără un scop. Poate că mai bine e să te întorci din drum, să închizi ferestrele și să devii sedentar. E

un lucru pe care începi să-l dorești după un număr de ani. Și poate că, cine știe, e și o lege a naturii.

— Da, așa-i. Dar nu cred că se potrivește oricui.

— Alergi mereu după ceva până ți se taie răsuflarea și te lași zvârlit ca o minge în vârtejul trăirilor, mânat de senzația propriului eu. Uneori mi se pare că mă aflu la o răscruce a cărei principală țintă este o sporită conștiință de sine, limpezită de scepticism – iar pe de altă parte că duc o viață cu un scop și o înțelegere bine întemeiată, ancorată și întărită de cunoaștere și voință.

Fiola se ridică.

— E de mirare, dar mi se pare că vreți să vă însurați.

După o scurtă tăcere, Kai observă:

— Până la urmă am să ajung cu siguranță și acolo. Și clătinând din cap, adăugă: — dar cu dumneavoastră despre altceva voiam să vorbesc.

— Azi e zi de primire la prințesa Parma. Fiola adeveri.

— Pentru starea dumneavoastră e minunat. Mergem împreună. Dar ar trebui să știți, oamenii care cutreieră mările laudă totdeauna porturile. Dumneavoastră n-ați suporta, însă, ca cineva să vă lege într-un port.

◆

Prințesa Parma era o doamnă în vârstă. Avea dificultăți la mers și nu putea fi nicicând văzută fără bas-

ton. Poseda o casă mare, ce nu se remarca neapărat prin unitatea ei. O seamă de încăperi erau doldora de colecții de mare preț, dar ea nu le călca niciodată pragul.

Pe Kai și pe Fiola îi invitase la o serbare cu măști. În seara aceea clubul era pustiu. Portarul căsca în uniforma-i galonată, iar crupierii tronau singurateci, țepeni și plictisiți, la mesele lor ca niște zeități chinezești. Doar la câteva mese jucau niște turiști străini, răzleți. La serile prințesei Parma lumea înțelegea să fie punctuală.

Kai începu să se pregătească din vreme, ba chiar prea de timpuriu. Îi plăcea ca, după o baie bună, să zăbovească mai întâi o vreme într-un șezlong în frotirul moale al unui halat gros – cu picioarele întinse, cu jumătăți de gânduri, o țigară Virginia, la fereastră, printre ziare, cărți cu numai primele patru file tăiate, în mici visări, pilindu-și unghiile.

După care porni să se îmbrace, dar fără să se grăbească. Ajuns la cravată, își aminti ceva. Și urmându-și gândul – se privi brusc în oglindă, cu fața mult întoarsă într-o parte, mirat și uimit în același timp de cât de uituc putea fi. Îți ascuți briciul de bărbierit. De jos se și auzea claxonul mașinii lui Fiola.

I se păru curios să călătorească într-o mașină închisă, obișnuit cum era cu una decapotabilă – iar și mai curios că nu el era la volan. O insulă mică și ciudată – trecând cu un zumzet ușor pe lângă grădini de duzi. Coloane cafenii mâncate de vreme – o stemă

spălăcită, căreia abia i se mai ghicea relieful – foșnet de pomi în beznă, alei ce păreau că reazemă cerul, iar înainte de sosire extravaganta lumină a mașinilor, făclii, becuri, taluzuri de auriu, roșu și culori deschise, măști, costume, mătase...

◆

Prințesa Parma își primea prietenii într-o încăpere mică, retrasă. Nu era musai să fie salutată – cine voia, putea să rămână neștiut până la scoaterea măștilor.

Cele mai multe încăperi ale casei fuseseră pregătite pentru serbare. Unele rămăseseră, totuși, neluminate.

— Sunt odăile japoneze, explică Fiola, rămân totdeauna rezervate.

La venirea lui Kai și Fiola, prințesa părea istovită.

— De o oră a tot trebuit să ascult cum, la scurte intervale, erau povestite mereu aceleași lucruri – asta obosește. Veniți cu mine, aș vrea să mă odihnesc puțin.

Și sprijinindu-se de brațul lui Fiola, îi conduse în odăile japoneze. Încăpătoare, dar nu prea mari și cu pereții neântrerupți de tablouri. Câteva saltele, una peste alta, și niște perne. Iar în aer o adiere de mimoze.

Ferestrele aveau deschizături largi și înalte ce ajungeau aproape până la podea; îndărătul lor se zărea, ca o secvență dintr-un film color, imaginea scânteindă a sărbătorii. Din întunecatele culise ale parcului răzbătu un șir de făclii ce se clătină, ici-colo, apoi

trecu mai departe. Tăcut, undeva în zare și impunător, peste cununile copacilor se înălță un soare care crescu tot mai mult, zăbovi o clipă, după care căzu, moale, într-o latură, împrăștiindu-se în scântei albastre și argintii. Artificiile plesneau, noaptea era sfâșiată de coloane scânteietoare, pulbere lucitoare și învolburări de flăcări.

— Când eram copii și era o serbare, stăteam târziu în odăile noastre, cu lumina stinsă – căci fusesem de mult trimiși la culcare și ne lipeam obrajii de fereastre, cu mare grijă să nu fim văzuți, dar tremurând în așteptarea focului de artificii din grădină. Ne era frică să respirăm în fața acelei lumi romantice. Mai târziu mi s-a explicat că era durată doar din pulbere de magneziu – dar eu fugeam și nu voiam să ascult asemenea lămuriri, căci nu voiam să știu cum luau naștere aurorele de o clipă.

Acum am părul alb, când umblu am nevoie de baston și spun toate astea foarte sentimental. Dar treci și peste asta, căci într-o viață care a avut un anume stil ambiția nu durează mult. Îmi plac și acum focurile de artificii și continuă să-mi placă să le văd din spatele ferestrei stând în întuneric. Căci îndărătul lor e un alt foc care se înalță, durează mai mult și te lasă mai gânditor.

Stelele erau acum singure în arcul ferestrelor. Prin fața acestora răsuna un râs feminin, reținut, se scurgeau chipuri ce dispăreau apoi în parc. Ca niște fluturi mari, lampioanele se ghemuiau și întârziau în frunziș.

Prințesa Parma se ridică și rosti precaut:

— Nu-i bine să stai prea mult aici. Cred că începi să filosofezi – și o filosofie cu atâtea sentimente nu-i valabilă. Să mergem.

Un grup de măști se bulucea pe trepte și culoare. Servitorii împărțeau grupurile în încăperi și la mesuțe pe care aranjau piramide de răcoritoare. Pe terase fuseseră rânduite bufete joase de cristal.

— Haideți la chioșc, rosti Fiola, se dansează ca în barurile pariziene.

Pe după pomi explodau artificii verzi. Fiola le privi lung și continuă:

— Acum e iar în odaia ei japoneză, singura care rămâne neluminată, și-și lipește fața de geamuri, cum a făcut când a fost copilă și încearcă sentimentul subpământean din clipa când mormântul inimii e gol și povara dispărută...Asta-i clipa ei și uneori îmi vine a crede că numai de asta și organizează serbări. În felul ăsta revine.

— Poate că e și o refulată înclinație spre romantism.

— Nu, e adevărat, există o asemenea înclinație, dar niciodată refulată. Are o viață plină îndărătul ei. Mai sunt încă aici bărbați pe care i-a iubit. Mai mult, puteți găsi și bărbați pe care i-a uitat. Căci era atât de vitală, încât uita pur și simplu ce ștergea din amintire când era interesată de alții. N-am văzut nicicând o femeie mai sinceră. Vorbea cu oamenii care-i plăceau fără să fie greșit înțeleasă, atât de ireproșabilă îi era

reputația. Bărbatul cu care a fost măritată la șaisprezece ani a devenit, grație ei, ministru, deși era un prost crescut. A avut o viață plină în multe stațiuni și există bărbați de rang înalt care n-au s-o uite niciodată. Acum stă la fereastră în întuneric. S-a întors la tinerețea ei – mai umană, mai bună – dar s-a întors.

— Ne întoarcem în cerc la discuția noastră de la club. În ultimele săptămâni m-am gândit de multe ori la ea și simt totul ca aproape o criză: periferică sau centrală, interioară sau exterioară.

— Dacă sunteți atât de apăsat de idee, n-o să ne putem înțelege. Eu aș miza pe periferie. Ne-am obișnuit prea mult cu o proastă gospodărie, încât nu mai suntem buni de grădinari.

— Și una și alta pot deveni obișnuință.

— Grădinăritul da; pentru că cere și obișnuință – cealaltă este, însă, un protest împotriva obișnuinței. Iubim ritmul, asta-i tot. Dar nu sunteți un partizan al teoreticienilor artei de a trăi; pasiunea pentru ritm e în mod necesar mereu legată de superficialitate.

Kai schiță un gest de apărare.

— Nici eu nu sunt de acord, continuă Fiola. De aceea nici nu întrevăd că ar fi vorba de o criză, cum afirmați dumneavoastră. Nu văd contrariul care ar justifica-o. Și noi avem o viață interioară, la fel ca cineva care iubește o singură femeie (biata de ea) și declară că totul pe lume e zadarnic. Dar de asta ne-am și prelucrat cum se cuvine organele, pregătindu-le pentru trăiri; – aceste filtre nu neglijează cu siguranță

nimic din ceea ce egocentrismul lasă să treacă. Singura deosebire e ritmul. Noi suntem mai rapizi, mai vioi și realizăm astfel multe. Iubim multitudinea, ca alții puținătatea și ea ne este la fel de indispensabilă ca și ce-i mulțumește pe ei. Această deosebire este numai una de grad, nu de esență. De ce să fim modești, atunci când acest lucru nu duce departe. Sau vreți să vă subordonați și acestei sugestii a vulgului?

Kai șovăi o clipă.

— Nu mă pot hotărî. Uneori sunt năpădit de amintiri și nu știu ce atitudine să iau. Și, totuși, nu-mi vine să le alung. Sunt de câtva timp aici – destul pentru acest peisaj obositor prin frumusețea lui șablonardă care plictisește. De ce nu plec? N-am curajul s-o fac, din cauza senzației că pierd ceva. Deși nu știu ce anume.

Rămas locului, Fiola fu cuprins de un acces de râs.

— E cumplit să vă aud vorbind așa. Ce mai, e vorba de o femeie. Ce idee!

— Nu-i vorba de nici o femeie și, în orice caz, nu la modul în care credeți dumneavoastră. Iar cea mai bună dovadă e că tocmai voiam să vă întreb despre o femeie pe care nu o cunosc.

— Ar putea fi și o dovadă contrară.

Kai își tăie o narcisă – nu știa ce să spună. Avea dreptate Fiola. Complexul care îl neliniștea era legat de imaginea tinerei Barbara; se afla undeva într-un plan secund, dar mereu prezent în el. Iar la fel de categoric era și imperativul ca Barbara să nu devină vreodată un episod. Dacă se hotăra pentru dânsa, atunci

decizia trebuia să fie durabilă, orice s-ar întâmpla, Barbara – însemna o viață tihnită, neasemuită. Ciudat, ce atracție putea exercita o asemenea perspectivă...

— Și fără speranță, oftă Kai.

— Camera japoneză e de vină. O consolare e că cine-i atât de bântuit de dorul după statornicie nu și-l împlinește niciodată.

◆

În fața lor, pe prundiș, se afla chioșcul. Fusese special construit pentru dans. Podeaua era căptușită cu plăci de sticlă. Printre plăcuțe șiroiau fire luminoase și raze mate de reflector ce-și schimbau alene culorile. Altă lumină nu era.

Fețele abia dacă puteau fi văzute; lumina n-ajungea atât de sus. Numai când și când o buclă, un fragment de frunte, o ureche. Doar picioarele erau luminate și aveau propria lor existență care, în costumații strâmte și genunchi mici, se mișcau în ritmul muzicii. Mătăsuri de Pierrots, amestecate cu cascadele de șoapte ale pompoanelor lunecând printre fâșii slabe de lumină – și glezne lungi, zvelte, luminate în dungi până sus la șolduri și prinse strâns în stofe.

Kai nu zăbovi mult. Nu suporta acrobația aceea erotică, față de care încerca o reală repulsie, cu atât mai mult cu cât era însoțită de muzică. Ieși singur afară, găsi o alee întunecată și o luă de-a lungul ei. Din-

tr-un loc avea o vedere bună asupra terasei; dar rămase mai departe în beznă, cu masca în mână, destins și liniștit.

Dintr-un drumeag lateral se auzeau pași ușori, probabil de femeie. Nedeslușit zări și făptura care se apropia; aceasta îl atinse în treacăt și se sperie trezindu-se atât de aproape de un bărbat. Kai se scuză și explică că fugise din chioșc, căutând acolo o clipă de liniște.

— Am crezut că o să treceți fără să mă vedeți și mi s-a părut că era mai bine să nu mă manifest. Și după o clipă:

— De aici e o vedere atât de echilibrată asupra bufetelor.

— Dar și foarte platonică. Socotiți că se armonizează cu bufetele?

— Când nu ți-e foame, da. Și, de altfel, îți poți oricând schimba părerea.

— Un fel de a vedea foarte practic, dar nu pentru toată lumea.

Kai zâmbi.

— Vă rog să țineți seama că vorbim despre fleacuri. Ar fi și foarte obositor ca pentru orice mărunțiș să ai o părere bine definită. Și, în plus, ar fi și plictisitor. E mai bine să ai o rezervă de opinii gata pregătite din care să scoți ce ai nevoie. E un fel de a avea mereu mărunțiș pentru ocazii întâmplătoare.

— Iar pentru cele importante echipamentul convingerilor?

Kai deveni atent. Dăduse peste o replică ce osci-

la între ironie și joc și gata să se preschimbe, la rigoare, în inocență, dacă cineva ar fi vrut să o ia drept bună și să insiste. Nu dai zilnic peste cineva care să te pună la punct cu atâta calm și ar fi fost total nepotrivit ca el să răspundă cu vorbe mari și să strălucească prin seriozitate.

Jucând masca pe degetul cel mare, replică cât putu mai calm:

— Ei, vorbe, vorbe, odată spui așa, altă dată altfel. Important e ce ai cu adevărat chef în clipa aceea. De ce să ne înarmăm? Doar nu suntem eroi. Am impresia că mai mult femeilor le place să fie înarmate. Din păcate, obiceiul s-a răspândit. Până și avocații au uneori ambiția să fie cavaleri ai inimii. Cumplită ambiție.

— Lăsați-o deoparte. Ce rămâne?

În fața acestui răspuns, Kai hotărâ că era cazul să sondeze ceva mai adânc și rosti precaut:

— De ce să o dăm deoparte? Să o limităm numai. Să considerăm ideile doar idei și nu legi. Viața nu-i, oricum, prea amuzantă. Și trebuie să-i fim recunoscători pentru conflicte. Iar disputele pentru femei sunt cele mai comode, mai primitive și mai frecvente. Putem trece cu vederea că nu sunt decât variații?

— Dar n-ar fi insuportabil dacă ar fi prea multe teme? Cum poate fi despărțit gustul de prost gust...

— Ambele sunt insuportabile; din fericire nu e lucrul cel mai inoportun.

— În schimb, mai obositor,

— Mai distractiv.

— Mai filistin.

Privindu-se mai atent, se simțiră amândoi încercați de același gând. Pe care Kai îl și exprimă.

— Nu-i chiar seara cea mai potrivită pentru asemenea discuții. Am venit să fac și câte ceva mai necugetat. Dar am rămas aici în tufiș. Propun să vedem și ce mai e pe la bufete, ca să ajungem, măcar formal, la o concluzie.

Întorcându-se pe alee, se antrenară într-o discuție ușoară, ce deveni repede agreabilă. Kai simți că avea de-a face cu un om ce înțelegea ușor și sigur aluziile, le răspundea și n-avea nevoie de explicații. Între ei se instalase, pe căi greu de înțeles, o încredere, rezultată mai mult decât de pe urma unei lungi cunoștințe, nelămurită și chiar contemplativă, fără teamă că ar putea degenera.

Uneori frazele le țâșneau în același timp, alteori succesiv, iar de multe ori pe căi ocolite – nefiind, de fapt, decât însuși ritmul dispoziției lor.

Apropiindu-se de chioșc, îl percepură înconjurat de o muzică parcă tăinuită, venită dintr-un oraș scufundat. Un nor de arpegii, îndărătul lui un stol de pizzicato-uri și o melodie la vioară.

— Dansați? întrebă Kai.

— Acum nu. Mai bine să privim.

Se sprijiniră de intrare. Desprins din întunericul perechilor, Fiola veni spre ei:

— Ce aroganță, să stați așa, indiferenți.

— Indiferenți?

Fiola ridică amândouă mâinile.

— Azi aveți metode socratice. Zău, cruțați-mă. Ce părere ați avea dacă aș face rost de ceva de băut?

Plecă și se înapoie cu sticle și prăjituri, trase aproape niște scaune joase, îi pofti mai aproape și umplu paharele, după care, întors spre Kai, îl sfătui:

— Înainte de a petrece și de a veni într-o societate e bine să citești câteva pagini din Wilde. Alungă gândurile inutile.

Necunoscuta își lăsă jos paharul.

— Te umple de respect când vezi câtă inteligență se risipește astăzi. Mereu aud maxime despre arta de a trăi. Probabil că-i un lucru foarte gingaș, dacă are nevoie de atâta sprijin ca să dăinuie.

Fiola respiră adânc.

— Aproape că ați ghicit. Deși lucrurile stau și mai rău. Pentru că, de fapt, nici nu există. E o falsă construcție. O bancă imaginară asupra căreia se trag polițe. Numai așa poți să-ți explici de ce se tot vorbește atâta despre ea.

Se despărți de ei. Aproape imediat muzica se opri pentru o clipă din cântat. Surprins de pauză, Kai rosti un lucru pe care, la drept vorbind, n-ar fi vrut să-l spună.

— Am sentimentul că vă cunosc.

Ea se apără cu un gest al mâinii.

Iar el adăugă îndată:

— N-a fost o întrebare. O simplă constatare, nu știu ce mi-a venit.

Dânsa se ridică.

— Da. S-ar putea. Oamenii se întâlnesc atât de des pe țărmul ăsta. Nu v-o iau în nume de rău.

Kai râse și o însoți. Nu se putea hotărî s-o părăsească. Se apropiară de casă și străbătură holul. Într-o latură a unei încăperi se aflau mese de joc la care se și așezaseră oaspeți.

Un foarte tânăr și zvelt Pierrot lăsă jos jetoanele, se ridică și veni grăbit spre ea.

— În sfârșit, ați venit. Eram îngrijorat.

— După cum vedeți, n-aveați motiv. Și spunând asta, nu-și încetini defel mersul, trecând pe dinaintea tânărului ca prin fața unui tablou. Kai fu, totuși, frapat de faptul că n-o făcuse destul de înțepat, ci aproape amical, deși nu mai puțin irevocabil. Îl interesa să vadă că o atât de neobișnuită și de la sine înțeleasă superioritate se putea învecina cu bunătatea.

— Ați dori să jucați?

— Da. Câteva minute.

Își căutară locuri și se așezară, Kai în spatele scaunului ei. Prin fața ochilor întrevăzu o amintire din prima seară la Monte Carlo. Zâmbi: Unde îi fuseseră ochii? Femeia din fața lui era cea care-i strecurase atunci jetoanele.

◆

Femeia îi ceru sfatul pentru o anume combinație. Kai se plecă în față și pontă pentru ea. Jucară astfel o vreme. Apoi renunțară și ieșiră din sală.

— E plăcut să mergi. Se învârtiră astfel în jurul unui răzor de narcise. Pe un lac pluteau bărci cu lampioane. În eucalipți atârna luna.

— E o mică șmecherie să știi că în grele situații sufletești exteriorul ajută mai mult decât orice ascunzătoare sau orice consolare. Într-o situație disperată– e de ajuns să te îmbraci cum îți place mai bine și te simți ușurat; sau să nu te încui în casă, ci să umbli, ușor, respirând adânc – și imediat bagi de seamă că obstacolele dispar.

Femeia nu-i răspunse și Kai tăcu la rându-i. Ajunseseră din nou la terasă. Ea îi întinse mâna și Kai rămase locului, urmărind-o cum dispare.

Nu se întâmplase nimic care să-l fi putut excita – o întâlnise, câteva cuvinte, o discuție oarecare – și totuși, încerca senzația unei schimbări, e adevărat mici, dar la fel de firească și de necontradictorie ca și femeia aceea. Căută o expresie mai potrivită, dar cuvintele erau prea palide ca s-o exprime. Și nu izbuti decât să-și circumscrie ce simțea: un sentiment agreabil care avea parcă ceva de a face cu Matthias Claudius.

◆

Lucrurile nu se mărginiră, însă aici și curând se preschimbară în dorințe. Kai rătăci prin saloane. Femeia nu mai era acolo. Își impuse să n-o caute – dar s-ar fi bucurat s-o găsească. Dădu, în schimb, de

Pierrot care, de la masa de joc, îl măsură cu o căutătură lungă și disprețuitoare. Ceea ce îl înfurie, încât se așează la aceeași ruletă și pontă. Iar când simți din nou ațintită asupră-i, dintr-o latură, privirea celuilalt, i-o întoarse mânios, lăsând-o să lunece până sus, la ultimul nasture de mătase. Pierrot își mușcă nervos buzele și rezistă. Lui Kai îi pieri cheful și plecă să-l caute pe Fiola.

Îl găsi în chioșc. După câteva cuvinte de circumstanță, se interesă, totuși, de numele necunoscutei.

Fiola fu uluit.

— Cum, nu-l știți?

— Nu.

— Atunci sunteți de felicitat pentru intermezzo.

Kai înălță capul mirat:

— De ce?

— E cea mai dificilă, mai capricioasă și mai infidelă femeie a sezonului.

Kai așteptă. Fiola zâmbi.

— Lilian Dunquerke. Iubita contelui Courbisson.

5

Curba largă a pistei de la Monza fusese lăsată liberă pentru antrenamente. Vâjâitul mașinilor de curse răsuna încă din zorii zilei. Parcul regelui Italiei era zguduit de explozia motoarelor, apoi urletele largi și mult dorite se topeau în depărtări după care reveneau furtuni mișcătoare.

— Frumos concert, constată Liéven, bine dispus, adresându-i-se lui Kai, în timp ce se îndreptau spre hangare.

Aerul limpede tremura ușor. Peste tribune se așternea răsăritul soarelui. Liéven arătă spre partea dimpotrivă.

— Ia uitați-vă cum a cuprins lumina marginile stâlpilor transversali, iar dedesubt totul e încă în întuneric; parcă ar fi un schelet de cutie toracică. Tribunele goale mă deprimă. Mai ales cu o simbolistică atât de inutilă și de apăsătoare. Sunteți superstițios?

— Câteodată.

— Atunci fiți precaut astăzi. Faceți numai ce-i necesar.

Hollstein se prezentă cu mașina în fața garajului.

— E plăcut să fi în preajma unui automobil așa de dimineață. Am și făcut două tururi, din distracție. Am impresia că Murphy e furios rău pe chestia asta. E de o oră aici.

Kai își miji ochii spre soare și se bucură că venise la antrenament. Simțea nevoia ca timp de câteva zile să nu facă altceva decât să conducă până obosea și apoi să doarmă. Nu voia să se gândească la nimic; problemele aflate la orizont să facă bine să se rezolve fără el. I se întâmplase de multe ori ca acest mod de a aștepta deciziile fără a se sinchisi de ele să se dovedească cel mai bun. Încât săptămâna de antrenament la Monza îi venea ca turnată. Oboseala ei era ca un somn în care te afunzi cu conștiința împăcată că după aceea lumea o să arate altcum. E grozav de bine să poți acționa până la epuizare doar cu ochii și cu mâinile.

Vârtejul motoarelor îi suna ca o muzică ce-l stimula. Luneca nevăzut peste pistă și numai rareori șuiera ca o grenadă, lăsând în urmă mici gloanțe de metal, roți și cauciuc.

— Câte înscrieri au fost înregistrate până acum?

— La clasa noastră douăsprezece.

O mașină roșie țâșni la curbă și trecu ca un tunet. La spatele volanului, sub cascheta albă, erau doi ochi abia întredeschiși și o gură strânsă.

— N-a fost...privi Kai întrebător spre Hollstein.

Iar acesta îl completă râzând: Murphy.

Acum Kai simțea de două ori mai întremător

aerul proaspăt al dimineții. Avea în față un țel clar, neechivoc, ce se detașa indubitabil din ceața incertă a viitorului; n-avea nimic de-a face cu acesta, era, însă, nici mai mult nici mai puțin decât o obligație, cu adevărat cam absurdă, dar ispititoare.

Bărbatul din mașina roșie nu-l interesa deloc ca om; n-avea importanță că, oarecum obraznic, provocase, într-o situație neînțeleasă de el, o ciocnire regretabilă pentru care i se cuvenea o sancțiune; exista, însă, un alt motiv care umfla ca un balon gândurile lui Kai. Era așteptarea, dincolo de cea mai rafinată intelectualitate, a luptei, a încercării puterilor, primitivul sentiment care, ciudat, ignoră considerente și superioritate, renunță la suflet, cultură și personalitate și are în vedere doar ochii și brațele. Vino încoace, dar bagă de seamă!

Ceea ce până atunci fusese doar joacă, devenise în clipa aceea realitate. Kai era gata să se înfrunte cu Murphy, era gata ca, timp de o săptămână, să se pregătească de parcă pe lume nu exista nimic mai de seamă decât un raliu, nimic mai de seamă decât a străbate o anume distanță și a ajunge la finiș cu câțiva metri înaintea altuia.

— Îi dăm drumul. Își îmbrăcă salopeta. Mașina a fost inspectată?

— E în regulă.

— Bine. Fac zece tururi. Dacă îmi semnalizați cu dreapta cresc viteza; dacă o ridicați, îi dau și mai multă bătaie. Dacă întindeți stânga, reduc, dacă o ridicați, reduc și mai mult.

Mașina străbătu cei zece kilometri ai pistei și reveni. Liéven ridică brațul drept și Kai se concentră asupra pedalei. Mări viteza și luă curba mai cutezător. După zece tururi opri motorul. Sângele îi curgea mai repede prin vine, se simțea în formă, uitase de îndoielile și de neliniștea lui.

— Și acum start!

Mașina țâșni din loc, încetini, frână, goni, o dată, de zece, de cincisprezece ori, până dădu de viteza dorită.

Se făcuse ora prânzului. Kai coborî..

— Gata. Trebuie musai să mănânc ceva. Prima zi îți face cea mai mare poftă. Să luăm o masă pe cinste.

Se spălă și, împreună cu Liéven și Hollstein, intră în restaurant.

— Vezi mașina aceea, galbenă ca un canar, Kai? Liéven se înviorase. Nu circulă prea multe ca ea între Milano și Nisa.

Maud Philby era lângă Murphy și le strigă nou veniților:

— Vă invit pe toți la prânz la Milano.

Și, bucuroasă, luă act de modul rezervat, reținut al salutului schimbat între Murphy și Liéven. Murphy se întoarse spre dânsa.

— Eu trebuie să mă scuz, aș mai vrea să rămân pe pistă.

— Și eu vreau să mai fac niște tururi de pistă după amiază, interveni Kai.

Fără să se supere, Maud Philby își mută privirea de la unul la altul:

— Văd că luați foarte în serios raliul.

— Foarte.

Grijuliu, Liéven se amestecă și el în vorbă, ca să schimbe discuția.:

— Am putea lua cu toții masa aici. E, evident, cam la repezeală, dar mai practic.

— Excelentă idee. Am chiar în mașină – și Maud Philby zâmbi în direcția lui Kai – un ananas pentru dumneavoastră. În loc de desert.

Era lovitura de grație dată dispoziției lui Murphy. Acesta se întunecă la față ca o seară de noiembrie și abia dacă mai luă parte la conversație. Mai întâi, refuză ostentativ ananasul, apoi, zărind zâmbetul din colțul gurii lui Philby, se răzgândi și mâncă în tăcere și înciudat mai tot fructul. Se mai veseli un pic văzând expresia interzisă a lui Liéven, care nu-și imagina una ca asta. Prefăcându-se că ignoră scena, Maud Philby ceru, amabilă, voie să-și aprindă o țigară.

◆

Murphy făcuse greșeala să caute motive cochetăriei lui Philby. Avea o anume înțelegere pentru felul ei de a fi, dar nu într-o asemenea măsură, încât să sesizeze și rațiunile care îl provocau – cu atât mai mult, cu cât nici ea nu le cunoștea.

Ar fi putut cu siguranță pune capăt fermecătoarelor ei intrigi, dacă ar fi făcut lucrul ce se impunea de la sine, anume să-i arate o prefăcută indiferență. Dim-

potrivă, el i se târa însă la picioare: voia să forțeze nota și să se arate victorios. În cazul unui triunghi normal, fără complicații, asta și este, în genere, tactica cea mai obișnuită: când e vorba, însă, de situații mai decadente, cu pretenții intelectuale, ea e greșită. În asemenea împrejurări jocul cu cărți acoperite e nerentabil; el se apropie doar de bluf – sau de stăpânirea de sine.

Murphy ținea să câștige raliul și să triumfe asupra lui Kai. Ambiția asta nu-l ajuta, însă, s-o câștige pentru moment și pe Philby, ci să-i fie și mai supus. Simțea și el că așa stăteau lucrurile și de aceea aștepta cu atât mai nerăbdător întorsătura ce avea să urmeze după victorie.

Se ridică primul, deși nu-i era tocmai pe plac să-i lase pe Kai și pe Liéven cu Maud Philby.

Și curând îi și auziră mașina făcând înconjurul pistei.

Era tocmai momentul așteptat de Philby. În convorbirile din ultimele zile nu mai desfășurase cu atâta consecvență grațioasa-i hăituială, ci se mulțumise doar cu ieșiri întâmplătoare. Terenul era oricum pregătit și o ciocnire ar fi putut deveni primejdioasă. Încât, precaută, uneori își pusese surdină, dar sosise momentul ca părțile să fie tratate fiecare în parte. Ceea ce și făcu numaidecât cu multă voioșie.

Începu, dar, să vorbească, foarte firesc, despre raliu, amestecând abil în spusele ei și câteva laude la adresa lui Murphy.

Kai n-avea pentru moment de gând să se arunce în foc. Încât veni doar în întâmpinare, afirmând categoric:

— După părerea mea, câștigă sigur raliul. Maud îi aruncă o căutătură rapidă, încercând să zărească ironia. Dar el nu-i făcu pe plac, ci reveni cu un belșug de amănunte tehnice și prilejuind o discuție animată.

Kai îi tăiase astfel orice cale de a manevra cum ar fi dorit. O slabă consolare îi fu faptul că puțin după aceea, însoțit de Hollstein, se îndreptă și Kai spre pistă. Își propuse, în schimb, ca seara să cineze cu Murphy.

Până una – alta era, însă, Liéven acolo, care culegea bucuros primele roade ale tacticii sale de așteptare. Maud avea mai mult motive să se arate extrem de amabilă cu dânsul o dată rămași singuri – deși nu toate îl priveau în prea mare măsură pe el. Oricum, mărinimos, Liéven renunță la orice analiză și se bucură de ceea ce i se oferea. Din când în când, mai trăgea cu urechea și la pistă, atunci când motoarele deveneau mai zgomotoase, după care se rezema iar comod și conversa mai elegant și mai sigur de sine, cu conștiința liniștită că, timp de o săptămână, concurenții săi vor fi foarte ocupați.

◆

Maud Philby se arăta mai rar; nu voia să primejduiască inutil evoluția lucrurilor și rămânea mereu

doar scurtă vreme. Între Murphy și ceilalți se vădi chiar din proximele zile o schimbare: Murphy deveni tot mai afabil și se angajă chiar, deodată, într-o conversație.

— Vrea să spioneze, fu de părere Hollstein.

— Lasă că nu află el multe.

Kai se prezenta zilnic pe pistă. Acolo situația era foarte limpede și putea fi ușor ținută sub control. Cum întindeai mâna, o și apucai și nu trebuia decât s-o ții strâns. Apoi era mașina, cu zumzetul motorului, pe care puteai să-l domestichești sau să-l pândești, spre a obține cel mai bun randament. Era o treabă precisă, cinstită, ce nu cunoștea incerta, lunecoasa evoluție a pasiunilor. O treabă în care puteai să investești ambiție, fără riscul de a te înșela.

Cu fiecare zi ce trecea, tensiunea din jurul pistei sporea.Concurenții se observau și încercau pe toate căile să afle vitezele atinse. Aparent anodini, aveau însă asupra lor cronometre; altminteri cutreierau locurile cu un aer inocent.

Kai aștepta o amiază liniștită, spre a încerca viteza mașinii sale pe o mare distanță. La ora aceea nu se zărea picior de om pe acolo, încât se putea pregăti neobservat de start.

Liéven și Hollstein erau și ei de față la repetiția generală. Ca măsură de prevedere, Kai ocoli o dată încet pista spre a depista eventuali ochi indiscreți, apoi apăsă puternic pe accelerator.

Se lăfăi la curbe ca în perne moi și cei zece kilo-

metri trecură sub roți ca un răsuflu, și iar veniră tribunele, Liéven și din nou pista lucitoare, pădurea, tribunele sclipind albe – dar într-un colț, în umbră, o mișcare care dispăru repede; Kai se mai înapoie o dată, scrută de departe tribunele, zări o pată luminoasă, un costum, un chip ascuns în umbră – făcu, venind, semn lui Liéven, mai ocoli o dată, încet, pista, trecu o ultimă oară prin fața tribunelor și i se păru că-l recunoaște pe Murphy.

Furios, Kai vră. Murphy știa acum de ce era în stare mașina, dacă nu cumva se lăsase înșelat de manevra din ultimele două tururi. Nu-i mai rămânea decât să spere că nu controlase chiar fiecare tur de pistă, dar slabă speranță.

Opri și strigă:

— E cineva în tribună. Probabil Murphy.

Blestemând, Liéven căută și scoase la iveală un binoclu:

— Unde?

— În dreapta. Chiar la colț.

Liéven se înverzi de furie:

— Da, Murphy e. Coboară. Mă duc să-i cer socoteală.

Dar Kai îl opri.

— N-are nici un rost. E unfair[1] ce face el, dar nu-i interzis. Și ceilalți procedează la fel. Supărarea nu ne

[1] În engleză, în original.

ajută la mare lucru. Există o singură soluție: să stabilim și viteza lui. Și o s-o facem chiar dacă nu mă mai urnesc de aici.

Hollstein fluieră nervos.

— Poftim, vine spre noi.

— Vulpoiul. A băgat de seamă că l-am văzut.

Liéven îl privea uluit pe Kai.

— Chiar că vine. Ce-o fi asta: nerușinare sau curaj?

— E cel mai bun lucru pe care-l putea face.

— Las-că...

— Să ne arătăm creduli, Liéven.

— Eu nu pot, bufni Hollstein și se depărtă grăbit, roșu la față.

Murphy se apropie fără grabă, arborând o mină amicală.

— Tocmai v-am văzut la volan. Mașina trage grozav.

O clipă, Kai stătu pe gânduri. Cine știe, poate că Murphy se nimerise doar întâmplător în tribune. Dacă nu, înseamnă, însă, că l-au subestimat. Această incursiune în cea mai delicată parte a problemei și felul cum o făcuse îl mulțumi pe deplin.

Se eschivă:

— Încă nu sunt mulțumit.

— Înseamnă că sunteți foarte exigent. Ați atins o viteză de peste o sută optzeci de kilometri.

— Ei, ar fi fost frumos să fie așa...Și se minună și mai mult. Această manevră a lui Murphy era o ade-

vărată culme a nerușinării în încercarea lui de a-i induce în eroare – căci dacă știa adevărul era inutilă și destinată doar să-l ascundă, încât adăugă:

— Dar și mai bine ar fi fost două sute de kilometri.

— Ar fi însemnat că ați și câștigat raliul, râse Murphy, rezemându-se de capotă.

— Și cum găsiți temperatura de răcire? se interesă provocator Liéven.

Murphy se schimbă la față. Clipi mai repede, privindu-l fix pe Liéven și răspunse rece:

— Excelentă – absolut excelentă – și plecă.

— Mai că aș zice că ai făcut o greșeală, Liéven, rosti Kai dus pe gânduri, dacă ți-ai închipuit că el asta voia: să se convingă de gradul de răcire al carburatorului. Sunt convins că a făcut-o din întâmplare. Cred că nu asta a fost intenția lui.

Liéven ridică din umeri.

— Crezi că s-a simțit jignit?

— Și încă rău de tot.

— Atâta pagubă. Mi-e scârbă de maniera asta de a spiona. Ce căuta la noi?

— E îngrijorat.

— Ei, și noi suntem. Mai ales acum.

— Recunosc. Dar noi l-am făcut să fie.

— L-am făcut? Liéven clipi mai des și izbucni în râs. Să fie cu iertare.

— Cu o rezervă. Vreau să-ți spun ceva. De azi înainte am nu numai un interes obiectiv, ci și subiec-

tiv pentru raliu.Murphy ăsta mi-a pus în mișcare ambiția. O să-l combatem cu armele lui. Și, dacă s-o putea, o să fim și mai grosolani; e adevărat, nu-i prea elegant, în schimb eficient.

◆

În zilele acelea, obrazul lui Hollstein era numai păr. De zorit ce era, nu mai avea timp nici să se bărbierească. Nu se dezlipea o clipă de pe pistă. Deosebea motorul lui Murphy de departe dintre toate celelalte.

Dar truda îi era zadarnică. Orice ar fi făcut, nu-l putea prinde pe Murphy și pace. Americanul conducea ca și până atunci; își schimba în așa fel viteza, încât să nu se înțeleagă nimic. Și Hollstein nu reuși să-l prindă cu un întreg tur de pistă făcut după toate regulile artei. Murphy se știa supravegheat și era foarte precaut.

Încât, până la urmă, Hollstein se lăsă păgubaș. Liéven îl liniști:

— Nu-i așa de important dacă nu câștigăm. Anul ăsta principalul scop e calificarea pentru campionatul montan din Sicilia.

Kai închiriase un hangar pe care-l transformase în atelier. Acolo primi vizita lui Maud Philby, care se bucură de amabilitatea cu care fu primită. Venise cu flori, iar Kai – cu un zâmbet misterios – le ascunse sub capotă. După care, privind cu un ochi critic ce făcuse, le aranjă mai frumos și observă:

— O mascotă absolut sigură.

Maud Philby constată că avusese noroc. Faptul că nu se mai arătase părea să fi creat o foarte activă tensiune.

— Aș vrea să mă destind o oră. Ce ziceți, luăm ceaiul împreună? Și fără a-i mai aștepta răspunsul, Kai se și pregăti.

Dar mai întâi coti spre pistă.

— Aș vrea să văd dacă Hollstein mai e pe acolo. Am ceva pentru el.

Hollstein nu era; în schimb, se afla Murphy. Kai o luă înapoi către Milano. Era bucuros că-l necăjise atât de vădit, primitiv, pe Murphy; mijloacele grosolane loveau cel mai bine.

Petrecu o după amiază plăcută. Reușita răutate îl făcea cordial. Dar și Maud Philby se molipsi, la rândul ei, de buna lui dispoziție. Discutară tot soiul de nimicuri și se găsiră reciproc admirabili. Temei pe care, pentru prima oară, se născu între ei un sentiment cu adevărat sincer.

◆

Seara, Kai și-o petrecu din nou în garaj. Scoase florile din carburator, dar se răzgândi: apoi le extrase din nou și le aranjă într-un pahar, făcându-le o ușoară plecăciune. Umbra îi dansa pe pereți. Stimulat de priveliște, exersă un soi de joc de umbre japonez. Până la urmă umblă iar la flori și le zvârli afară.

Ridică, cu două cricuri mașina, în așa fel încât roțile din spate să nu mai atingă pământul și cercetă conducta de aprovizionare cu gaz, prilej cu care-i trecu prin minte o idee. O notă repede, fugi la telefon și-l rugă pe Hollstein să vină cu un montor.

În câteva minute se și înființară, Hollstein deschise grăbit ușa.

— Ce, ați avut un accident?

— Nu, vreau să încercăm ceva.

Kai le explică în fugă desenul. — E o încercare de a face ca gazul să circule mai repede. Facem imediat o probă, ca să fim gata până la Cupa Europei. Dar acum mai vreau ceva. Ați observat, poate, că la viteză mare mașina nu rămâne liniștită, se clatină și se apleacă într-o parte.

Hollstein dădu aprobator din cap.

— Pe vreme umedă – continuă Kai.

— Și n-o putem folosi la toată capacitatea. Și eu m-am gândit la asta.

— Mașina trebuie ușurată în față și atunci o să devină mai stabilă. Frânele sunt de vină. Să le scoatem pe cele de la roțile din față. Și o să vedeți, o să fie mai bine.

Se apucară de treabă cu sârg. Motorul strălucea, bine uns. Trosnet de chei și scrâșnet de șuruburi. Între timp se lăsase noaptea.

— Nu ți-e foame, Hollstein?

— Am putea să luăm ceva.

După câteva minute, montorul se înapoie, într-a-

devăr, cu pește afumat, brânză, pâine și vin. De voie-de nevoie se spălară pe mâini. Hollstein se aburcă pe masă. Kai stătea lipit de zid, cu un coltuc de pâine într-o mână și o bucată de pește în cealaltă. Restul cinei îl luară pe o coală de hârtie, mâncând cu poftă și, din când în când, sorbind câte un pahar de vin întremător.

Kai asculta vântul șuierând în jurul hangarului. Între marile colțuri de umbră ale peretelui se întindeau pete de lumină pală care în partea de jos făceau să lucească metalele. O clipă își aminti de seara cu Frute și juna Barbara – printre cai, la lumina nesigură a grajdului. Și-i auzi glasul: — Dar vreți să plecați, Kai?

Ascultă. Apoi alungă starea de spirit de care se lăsase cuprins.

— Să dăm bătaie la montat.

Lucrau tăcuți. După ce sfârșiră, Kai băgă de seamă că Hollstein era foarte îngândurat.

— Ce-i Hollstein, de ce suntem așa de taciturni?

— Nu știu. Și râse.

— Am mai căpătat și un adaos de grafit pentru ulei, pentru ca pistonul să funcționeze strașnic. Să vedem ce acțiune are.

Mașina fusese lăsată jos și motorul pornit. Ferestrele zăngăniră, hangarul vui, vinul tremură în pahare – uriașul ținut prizonier duduia în spațiul strâmt cu roțile șuierând.

Dar după cele câteva minute de zgâlțâituri, li-

niștea ce se așternu păru oarecum ciudată. Kai măsură sistemul de răcire a apei și uleiului și încercă cilindrul. Motorul porni iar, cutremurând aerul din hangar, după care încetini treptat, scâncind și șuierând.

În zgomotul său se mai amesteca, însă, din depărtare și un alt sunet, încet și persistent, evoluând uneori și într-un bubuit înăbușit și un sunet clar de orgă, amuțind și revenind.

Ciuliră urechile; dintr-o săritură, Hollstein fu la ușă și o deschise. Afară, noaptea era înstelată și rece. Ascultau. Hollstein își dusese amândouă mâinile la urechi și-și deschisese larg gura ca să audă mai bine. Sunetul străin se împrăștia prelung în întuneric.

Întors cu fața spre cei dinăuntru, Hollstein constată:

— E o mașină care se antrenează.

— Acum...

— Noaptea e luminoasă. Dar cum a ajuns pe pistă.

Kai aștepta. Da, nu mai încăpea nici o îndoială; era un motor care funcționa din plin. Și fu scuturat de un gând. Hollstein i-l citi în priviri, fugi undeva în hangar și veni cu un cronometru.

Se îndreptă spre pistă. Roțile frământau tăcute șoseaua. Zgomotul deveni mai intens, mai puternic, aducând a muget de cerb bătrân. Ceea ce născu și în ei un instinct de vânători.

Lăsând mașina lor în parc, se apropiară de pistă.

— Aș vrea să știu cum de a intrat pe pistă, șopti Kai.

Se adăpostiră după o scândură, căutând un loc nimerit pentru a observa. Apoi, târându-se ușurel mai departe, dădură peste o porțiune de unde puteau zări o parte a pistei.

Aceasta se întindea argintie la lumina lunii ca un penaj de porumbel. Curba era aproape albă, înconjurată de umbre și pierzându-se în beznă. La spatele ei, cerul – incert – era scuturat de zgomotul ce stăpânea nevăzut între pădure și stele.

Se apropia. Kai înălță capul. Cifrele cronometrului lucirăalburii sub degete. Umerii i se îndreptară, pleoapele se îngustară, mâna liberă se strânse tare – când din întuneric tâșni ceva mai întunecos, goni zgomotos, zbură peste fâșia pistei, pluti la curbă, sus, ca o pasăre de noapte și se pierdu.

— L-ați recunoscut?

— Da, Murphy.

— Ați cronometrat?

— Da!

— Rămâneți dumneavoastră aici. Eu dau fuga la curbă.

— Vezi că-i riscant. Dar Hollstein avu un zâmbet copilăros, coborât parcă din romanele cu indieni.

— Și nici nu-i frumos – dar pasionant. Și o revanșă.

Kai se învârtea locului, când iar auzi hârâitul cauciucurilor. Apoi pământul se cutremură și mașina se ivi din nou, părând de astă dată că se repede chiar spre el și ocolindu-l în ultimul moment cu o viteză

ameţitoare, smulgându-se şi, în acelaşi timp, prinsă ca de o mână magică se mistui în linie dreaptă.

Prima oară, Kai se simţise copleşit de privelişte, a doua oară fu în stare să observe, la a treia reuşi să controleze instrumentul, iar la a patra ştia destul şi se înapoie la Hollstein, lăsat la pământ, cu ceasul în mână, o hârtie în faţă, şi cu o mână făcută căuş peste o lanternă ţinută foarte aproape de sol, ca să poată scrie.

Întorşi în hangar, calculară viteza lui Murphy. Hollstein păli.

— A gonit, nu glumă.

— Da, dar nu uita că noaptea alergi cu zece la sută mai repede. Cifrele noastre sunt de la prânz. Vedem îndată cum stăm.

— Adică?

— Vreau s-o iau din loc – acum; e foarte interesant. Şi după cât se pare, pista e liberă.

Hollstein se porni pe râs:

— Grozavă idee, sunt de acord.

Kai îl bătu pe umăr.

— Uneori mai trebuie să faci şi lucruri care nu sunt tocmai gentlemanlike[1]. Prea multă cumsecădenie amorţeşte; asta, în schimb, înviorează grozav. Rareori am mai fost aşa bine dispus şi pus pe fapte mari.

---

[1] În engleză, în original.

— Dar s-ar putea ca Murphy să mai fie pe afară.

— Ar fi chiar nostim, dar îl privește. Nu-i treaba noastră. N-avem decât să-l neglijăm. Dacă dăm de el, cu atât mai bine pentru dânsul. Oricum, noi îi dăm bătaie.

Motorul pufăi, gâfâi, apoi dintr-o zvâcnitură porni ca din pușcă, ca un lup flămând în stare să sfâșie totul.

O pisică se furișă prin fața roților. Hollstein făcu un gest ca spre a o goni spre dreapta. Kai dădu din cap și remarcă:

— Pisică pe lună plină, înseamnă că n-avem de ce ne teme. Suntem blindați.

Ajunși pe pistă, nu-l mai zăriră pe Murphy. Respirând cu nesaț și cu privirea vie, Kai dădu gaz motorului și se ghemui sub volan. Era parcă iar un june de douăzeci de ani pe care întâmplarea aceea îl excita mai mult decât orice era asociat de acest cuvânt în legătură cu femeile. Pista netedă și luminată lăsă repede în urmă luna și mașina se avântă, zbură, nepământeană, spre nori.

Sentimentul pe care-l încercau avea ceva matern, sugestiv inundat de certitudine, jumătate somn, jumătate inspirație. Și abia când Hollstein făcu semn cu mâna, reveniră la realitate și Kai opri, precaut, pe dreapta. Calculară viteza.

— L-am întrecut.

6

A doua zi fu vreme frumoasă. Dimineața, Kai mai făcu câteva tururi de pistă și lucră intens cu Hollstein. La prânz, veni primenit din Milano.

— Plec la Nisa.

Hollstein îl privi mirat:

— N-a fost vorba că ne mai antrenăm?

— Azi, nu. Mi-a venit o idee, să plec la Nisa. De ce? Nu știu nici eu. Și nici ce vreau să fac acolo nu știu. Dar uneori îți vine câte o idee, dragă Hollstein, și nu te poți opune. Mâine la prânz sunt înapoi.

— Vă înțeleg – dar parcă mai bine ar fi să rămâneți aici.

Kai îl apucă de braț:

— Ciudat. Sentimentul datoriei îl ai înainte de douăzeci și cinci și după treizeci și cinci de ani; prima oară din idealism, apoi din rațiuni practice. Între ele se întinde răstimpul capriciilor și al ideilor nepre-văzute. Încât, deocamdată, s-o lăsăm așa – îți mai spun eu.

Și Kai plecă la prințesa Parma. Nu avusese inițial intenția s-o facă; o cunoscuse abia de puțină vreme, dar izbutise să-l mulțumească și-l liniștise în mare măsură.

Prințesa avea o încăpere plină ochi cu acvarii și terarii și-și petrecea cu plăcere serile acolo. Numai deasupra unui bazin cu tot felul de plante ardea o lampă cu abajur ce strălumina apa și alcătuia în încăperea întunecată o pată alb-cenușie în care pluteau, încet și decadent, cu aripile întinse, peștișori din Amazon. Melci roșii odihneau cu cochiliile lor rotunde pe pernuțe groase...

Prințesa era singură. Îi arătă lui Kai un loc aproape de dânsa, lângă geamurile largi ale acvariului.

— Vă credeam la Monza.

— Am fost și azi acolo și mâine mă întorc iar.

— Iar acum?

— O idee – să vin și să plec repede.

Prințesa zâmbi:

— Sunteți foarte tânăr.

— Nu chiar.

Zâmbetul ei se lărgi.

— Ba da – și cu atât mai mult acum.

— Este tocmai ceea ce nu știu. Ba chiar sunt îngrijorat. Nu mai am ceva sigur în mână și multe lunecă în juru-mi – dar nu izbutesc să rețin nimic și nici nu vreau să am ceva. Uneori am sentimentul că balansez – în dreapta pacea, în stânga neliniștea – că balansez poate ultima oară și că mă așteaptă o decizie.

Prevenitoare, prințesa îi replică:

— Hotărârile pot fi luate până la douăzeci de ani. După aceea, prima formă devine certă. Ce vine ulterior socotim, poate, ca atare pentru că ne place să-i dăm un nume mai pompos – deși de cele mai multe ori e vorba doar de o schimbare a aparenței, poate și a dorințelor – dar hotărârile – în ce mă privește sunt demult decise .

— Până azi am dus o viață pe muchie de cuțit, ieșită din făgașul normal, deși bag de seamă că nu mă simțeam prea bine. Acum trebuie să mă hotărăsc încotro să mi-o îndrept. Dar am devenit nesigur, încep să iubesc hotarele – pe care le văd cu alți ochi. Înainte le socoteam piedici; acum înțeleg că ele pot aduna. E vorba de un complex de factori: calm, liniște, greutatea despărțirii de solul de baștină, poate și o femeie – muncă, prinderea de rădăcini, desfășurare, îndatoriri – fixare. Știți că și în materia asta există o concepție palpabilă: trăirea dinspre centru, nu de la periferie – rază, nu tangentă.

Prințesa îl privi o vreme tăcută. Apoi:

— Sunt o femeie bătrână și am aflat: nu există nici o legătură, nici o legătură bună. Dar există o soluție potrivită.

Kai încuviință, urmărind curbele peștișorilor subțirei și lungi îndărătul pereților de sticlă.

Prințesa îl observă afectuoasă.

— Sunt aristocrații peștilor – la fel de eleganți ca niște câini de rasă. E adevărat, crapii sunt mai utili – dar cu ce se aleg din asta.

Peștii se roteau în juru-le ca niște fluturi, fâlfâind prin unda verde.

Prințesa continuă:

— Dacă unui om care cară pietre i se ia povara, se simte mai ușor – dacă o iei de pe suflet, acesta se plânge. De generații întregi ne-am dezobișnuit atât de mult de libertate, încât considerăm balastul o binefacere. De ce doriți să vă împovărați cu ceva? E ca și un râu ce-și vede de cursul lui – în linie dreaptă sau cu mii de coturi, important e că tot în mare se varsă și nu într-un iaz care pune în mișcare mori, spală cânepa și clătește rufe.

De astă dată prințesa vorbise mai tare. Kai intui clipa deosebită și găsi tonul potrivit spre a putea răspunde în așa fel încât să iște un zâmbet în colțul gurii ei.

— Dați-mi voie să vă răspund: ce tânără sunteți.

— Nu ocoliți lucrurile; e adevărat că m-am folosit de imagini, iar imaginile nu dovedesc nimic – ci doar întăresc. De altfel, nici nu-i important de găsit dovezi pe lumea asta; gândiți-vă la veacurile trecute, n-au fost alcătuite nici din dovezi nici din dreptate. Asta-i și sentința de moarte a oricărei democrații, oricât de omenesc am considera-o. Dar și condamnarea la moarte a ceea ce-i util.

Kai își încreți fruntea:

— Util – urât mai sună vorba asta! Urât, ca niște mărunțiș uzat prin folosință. Un cuvânt care vine de colea, se lipește de un concept și se umflă în pene: tu ești eu. Deși e vorba de două lucruri diferite.

Plecându-și obrazul ei mare, ridat, prințesa rosti:

— Acum ați atins o slăbiciune a mea. Nu există nimic mai inutil decât limbajul. E un lucru de care îți dai seama când ești singur. Limbajul vine de pe stradă și păstrează totdeauna ceva din ea. Generalizează până la neînțelegere ceea ce ar trebui să rămână personal. Un singur lucru a adus...

În colțurile palide ale gurii se ghicea ironia. Kai își înălță interogativ sprâncenele.

Ea coborî vocea-i gravă:

— A hrănit iluzia că înțelesul e mai important decât forma. Așa se întâmplă când vrei să dovedești ceva.

Și rostind aceste cuvinte fu ușor străbătută de o undă de veselie, o bucurie sinceră, poznașă, dar și puțin răutăcioasă:

— N-are importanță cât pământ scoatem din groapă, ci cum facem treaba. Gestul înseamnă mai mult decât intenția. Intenția e cunoscută, plicticoasă și, până la urmă, lipsită de sens – căci murim peste ea și nu ne aparține. E străină și ne dă numai bătaie de cap. Gestul este, însă, al nostru, atât de al nostru, încât nu poate exista fără noi. Și pentru că e atât de legat de noi e veșnic. Deși asta nu spune mare lucru – veșnic e, literal luat, doar un adjectiv. Adevărurile pe care le luăm cu noi murind n-au nicicum sens. Căutarea lor nu semnifică eroism, ci cinste.

Și după o clipă de tăcere adăugă, cu obrazul calm și neted acum:

— Fericirea nu trebuie niciodată legată de oameni, în care caz nu poate fi decât incompletă și îndoielnică. Dar și mai rău e să-ți legi fericirea de un singur om – căci ce rămâne când el pleacă?...Și pleacă pentru totdeauna.

Dintr-o dată, încăperea se umpluse de amintiri. Umbre și nume. Se adunau în ochii prințesei Parma, o înconjurau din toate părțile și se plecau asupra mâinilor ei obosite, dar nu mai dureau, nu mai erau acuze, ci plenitudine – o viață ce reînvia din ea însăși și din trecut, câtă vreme în ochii aceia blânzi mai mocnea scânteia destinului.

Își apropie obrazul de sticla acvariului. Tăcuți, sprintenii înotători ai pădurilor tropicale se apropiară și se lipiră de geam.

— Acum mă știu. Dar ce ciudat trebuie să le fi părut totul la început; un munte care li se ivea, palid, în față, cu ieșituri și găuri, cu abisul gurii și mările ochilor, o slabă lumină polară dinaintea capetelor lor triunghiulare acoperite de solzi. Și cine știe ce-o fi în capetele astea? N-ai când să te gândești la toate.

— Și nici nu trebuie s-o facem. N-am ajuns încă să fim nevoiți a acorda prea mult spațiu unor asemenea gânduri. Esența animalului nu este destul de departe de noi, ca să fim siliți să privim înapoi. Am putea ameți. Deocamdată mai trebuie să fugim și să ne întărim poziția câștigată; căci această lume din care am ieșit ne izolează și ne pândește. Iar fiecare dintre noi poartă în inimă moștenirea unei trăiri. Nu suntem încă destul de deosebiți spre a putea face comparații.

Prințesa râse ușor.

— Acum vă dați singur sentința. Afirmați că avem o obârșie suspectă și că de aceea nu-i tocmai recomandabil să căutăm în adâncul nostru; mai bine să căutăm aparența și să ne punem de acord cu ea. Dumneavoastră vreți, însă, să coborâți în adânc; un săpător în tainele sufletului. Vedeți, de spaimă cad și în alegorii.

Kai își puse mâinile una peste alta.

— Azi gândesc și eu ca dumneavoastră – este, însă, asta o piedică ca mâine să gândesc altminteri? Putem fi siguri că suntem în stare să hotărâm asupra-ne dincolo de prezent?

Prințesa Parma își apucă cârja.

— De ce vă dați atâta osteneală să ghiciți viitorul? O să vedeți, totul o să fie bine: Și pot să vă mai repet o dată – dumneavoastră care sunteți atât de preocupat de viitor: — Ce tânăr sunteți.

Kai se aplecă asupra mâinii ei, prințesa se ridică și îl privi, iar el simți că se gândea la cu totul altceva decât la dânsul. La spatele lui se aflau acum amintirile și umbrele unei vieți care până mai adineauri umpluse încăperea. Erau puternice și mai puteau îndemna la iubire și compătimire – vibrau de însuflețirea de altă dată – dar erau neputincioase în fața unui lucru: acela că în trupul ei mai clocoteau tainele sângelui, iar valurile vieții urcau și coborau.

Apoi privirea prințesei reveni. Dar mai așteptă puțin înainte de a se înapoia în prezent. După care luă brațul lui Kai.

— Participați la raliul de sâmbătă, nu?

Iar când el făcu semn cu capul că da, adăugă:

— Aș vrea să vă dau un talisman. Și aduse o monedă.

— Mai am câteva. Sunt vechi monede coreene care aduc noroc. Dăruiți-o mai departe, dacă vă săturați de ea. E legată de o proorocire care prevede împlinirea acestei condiții.

Și amândoi zâmbiră.

7

Kai reveni la Milano, dar în ultimele două zile dinaintea raliului nu se mai apropie de mașină. Hollstein se tot foi pe lângă el ca un reproș mut, dar nu izbuti să-i schimbe părerea. Cei mai mirați fură, însă, Murphy și Philby.

Murphy bănuia o capcană și aproape că nu se mai dezlipea de pistă spre a fi pregătit pentru orice eventualitate. Hollstein era mâhnit văzând cum se antrena americanul. Maud Philby era toată numai rezervată așteptare și extrem de precaută.

În prima seară dădu, totuși, oarecari semne de sentimentalism. După amiaza o petrecuse cu Kai și fusese silită să recunoască că el nu reacționa nici la cel mai mic stimul, ci se mărginea la o politețe extrem de prevenitoare.

Încât nu-i rămase altceva decât să aștepte până când această răzvrătire se va potoli. Dar seara fu și mai rău. Kai pierduse orice interes pentru raliu și vorbea de el ca despre o expoziție canină. Încât, pentru

prima oară, Maud Philby se supără și trebui să facă eforturi ca să nu-și exprime supărarea în maniera americană.

Își mai trecu o dată în revistă datele ei și nu găsi nimic care să nu fi fost la locul lui. Nu putea fi, deci, vorba decât de o toană a lui Kai. Încât rămase rezervată, fără a se da, totuși, bătută, până când el n-avea să anunțe oficial că renunță la raliu.

Se ținea aproape de Liéven, care nu se mai dezlipea de ea și-și dorea lui și altora raliuri peste raliuri. Dar într-o seară, când Kai se retrăsese mai devreme, nu se putu împiedica să-l întrebe dacă acesta o să mai ia parte la raliu.

— Dar cum s-ar putea altfel, îi replică Liéven mirat.

— Atunci e ori foarte sigur că o să câștige, ori – și se opri, aruncându-i lui Liéven o privire iscoditoare.

— Că nu vrea să câștige, o completă el. Nici una, nici alta. Eu îi cunosc tactica. Nu mai vrea să știe nimic de raliu înainte cu două zile pentru ca să se simtă mai liber și să se prezinte la start mai degajat. Totdeauna procedează așa.

Maud Philby respiră ușurată. Scrutând-o cu un ochi cercetător, Liéven găsi, însă, că prea se interesa mult de treburile lui Kai. Începea să întreacă o anume măsură și să depășească chiar preocuparea pentru situația creată între cei doi concurenți, lăsând limpede să se întrevadă o anume grijă personală. Încât hotărî să-l îndemne pe Kai să se intereseze mai mult de Maud Philby; se gândi chiar cum să confere acestei intervenții un aer de dezinteres. Căci își spunea că nu-

mai lipsa de atenție a lui Kai ațâța interesul lui Maud Philby și era convins că acesta ar putea spori până la un amor stânjenitor dacă el ar câștiga raliul. Kai trebuia deci îndrumat spre Philby, în așa fel încât aceasta să nu-l piardă – ceea ce era cel mai bun fundal pentru propriile-i planuri. Revăzu în gând combinația și fu foarte mândru de această idee de inițiativă individuală à la Maupassant. Îi amintea de ceea ce în șah se numește gambitul damei.

◆

Se duse cu Philby la curse pentru ca, în caz de surprize, să fie oricum acolo. Cu o zi înainte izbutise să-i creeze impresia că ar fi cumva aliați. Știa că această atitudine putea fi un excelent punct de sprijin pentru viitoare asalturi.

Acum nu mai avea nevoie decât de o mare decepție a lui Maud Philby – și în foru-i interior calculă că cel mai mare succes sub acest raport l-ar avea dacă un al treilea ar câștiga raliul. Se jucă câtva timp cu gândul, întrucât era din totdeauna obișnuit ca, mai presus de avantajele în afaceri, să-și plaseze propriile dorințe. Așa se prezentau dar lucrurile cu diversele variante ale tot mai evidentului duel Kai – Murphy.

◆

Tribunele se umpluseră cu mult înaintea începerii raliului – o brazdă impresionist pictată în cele mai

surprinzătoare culori. Deasupra pistei zburau avioane ce aruncau stoluri de reclame ce se strecurau, lucitoare și albe ca niște peștișori, printre picioarele oamenilor ori se învârteau pe pistă de unde erau repede măturate de paznicii acesteia.

Pătrate de un alb intens, ca de cretă, indicau punctele de pornire. Hangarele furnicau de bonetele albastre ale montorilor. Printre unelte, cricuri, sticle și găleți erau, negre–cenușii, grămezi de cauciucuri.

Mașinile primei curse se apropiară de start. Un pocnet de armă și ciurda porni. Maud Philby îi aștepta, fără să arunce însă vreo privire asupra pistei, pe Kai și Murphy. Cel dintâi se arătă Kai. Brusc înviorată, îi făcu semn cu mâna: pe frunte i se ivise un val de roșeață. Kai îi spuse:

— Vreau să plec imediat după, cursa nu durează mult.

Maud Philby îi replică radioasă:

— Mult succes.

Kai zâmbi blajin:

— Vedem noi.

Liéven era năuc. Senzație și mai mult întărită când văzu cât de agitată era Maud Philby după aceste ultime cuvinte, în ciuda calmului ei afișat. Dar se mai învioră puțin văzând că și Murphy fu gratificat cu aceleași urări când, după un minut, se arătă și el. „Este și rămâne o canalie", hotărî Liéven și renunță la toate planurile-i anterior croite.

Prima cursă era pe sfârșite. Megafoanele anun-

țau Marele Premiu al orașului Milano. Peste capetele mulțimii zburau numere de start și nume. Mașinile se adunau una câte una.

Kai simți în buzunar moneda – amuletă a prințesei Parma. Cuprins de un val de căldură, auzi o clipă în urechi foșnetul parcului, foc de artificii, o femeie peste ai cărei umeri se răsfrângea lumina – grație, parcă, unei vrăji în suflet i se strecurară cutezanță, presimțiri, speranță, toate ciudat amalgate – și apucă strâns volanul.

Pocnetul ce dădu startul fu instantaneu înghițit ca o musculiță de tunetul numaidecât stârnit al motoarelor. Primul țâșni Murphy și se plasă cu vreo treizeci de metri înaintea celorlalți. Mașina-i roșie lucea ca un steag în furtună.

Maud Philby se aplecă în față. Profilul i se îngustă și buzele i se strânseră.

— Cine-i primul?

— Murphy. Străbate câmpul. Kai...

— Și Kai?

Liéven se sculă nervos:

— Kai nu-i în pluton.

— Unde? ...

— Unde-i Kai?

Deodată, Philby arătă cu mâna: Acolo ...

Liéven înghiți o înjurătură. Singura mașină care rămăsese la start era mașina lui Kai, mașina albă.

— Ce, n-a luat startul?

Se scursese parcă o veșnicie. Mașina nu se miș-

ca. Liéven își întoarse privirea, nu mai avea puterea să se uite într-acolo și fixă furios, cu nervii încordați la maxim, un domn între două vârste și plinuț pe care nu-l cunoștea defel, dar pe care ar fi fost gata să-l plesnească dacă respectivul s-ar fi clintit.

Maud Philby nu-și dezlipea privirile de start. Deodată, pata albă, singuratecă, mugi și lăsând în urmă o coadă groasă de fum alb, se avântă. Liéven sări de la locul lui cu o mișcare ce voia să-i exprime dezamăgirea.

— Prea târziu, prea târziu ...

Își privi ceasul, se uită la Maud Philby, își scutură ceasul și o rugă pe ea să-i spună cât e ora. Își potrivi ceasurile și Liéven învie. Se înșelase: Kai nu pierduse multe minute – de fapt, nu era decât cu douăzeci și opt de secunde în urma celorlalți.

Vânătoarea înconjura duduind pista. Murphy continua să conducă, ba își mărise chiar avantajul. În urma lui se căsca un spațiu gol.

La a treia rundă, Kai făcu legătura cu ultimul din pluton și o luă, treptat, înaintea altora. După cinci runde întrecuse două mașini. Dar Murphy avea un avans de patru kilometri.

Maud Philby își dezlipi mâinile de balustradă.

— Se apropie încet, încet ...

— Întrecerea-i deschisă.

— Credeți că – și, corectându-se, Maud voi să știe – ar mai putea recupera?

— Mai sunt cincispreceze tururi. Până acum nu

se poate spune nimic despre șanse. Nici chiar despre aceea a lui Murphy.

La a șaptea rundă, Kai încetini și opri la punctul de aprovizionare.

Hollstein zbieră:

— Caciucul din dreapta spate! Montorii se aruncară asupra roților.

— Toate patru, le strigă Kai.

Hollstein îi vârî în gură o țigară și, cu o sticlă de apă minerală în mână, întrebă:

— Beți?

— Nu! Am luat un start prost, Hollstein, dar numai atâta nu-mi strică mie dispoziția. Motorul trage grozav ...

După care mai aruncă o privire asupra roților, auzi zgomotul cauciucurilor lovindu-se de sol și dintr-o săritură fu la volan.

— Bine lucrat. Nici măcar un minut de staționare.

Pista se îngustă. Megafoanele urlau peste tribune: „La curba de la Lesno, lui Mazzini i s-a rupt pistonul – renunță". „Bath are o bujie defectă – continuă".

Nu mai erau decât șase mașini în cursă. Kai se agăță îndărătnic de ultima și i-o luă înainte pe linia dreaptă din fața lui.În plin elan mai întrecu una , văzu înainte-i o mașină albastră și se apropie metru cu metru de ea.

Încordarea tindea spre apogeu. În fața punctelor de aprovizionare zări din viteză fața palidă a lui

Hollstein și, surpriză, staționând mașina lui Murphy, care tocmai urca în ea, în timp ce Kai trecea ca un vârtej. Dar Murphy mai avea avans un tur care trebuia recuperat.

După alte două tururi, lui Murphy i se năclăiră bujiile și staționarea aproape că-l făcu să piardă avansul. În poziția a treia, Kai nu se mai afla decât la câteva sute de metri înapoia lui.

Goni ceva mai puțin precaut și izbuti să întreacă a doua mașină. Nu-l mai avea în fața lui decât pe Murphy.

Era calm. Zbaterea de dinainte cu câteva ore se potolise. Mai trebuia să reziste trei tururi, știa că era mai rapid decât Murphy și că dacă nu se întâmpla nimic rău, avea să recupereze mai mult decât distanța care-i despărțea.

Luă cu bine curba cea mare, sui în mare viteză panta, zăbovi o secundă, șuierând, alături de mașina roșie și i se strecură în față.

Maud Philby smuci nervoasă mătasea baticului. tribunele clocoteau. Inși ce nu se cunoșteau se apostrofau pătimaș. Cei bucuroși se aplecau mult peste balustradă.

— Vin.

Ca electrizați, privitorii pândeau lungul pistei de pe care zgomotul creștea mereu. Se apropiau amândoi în mare viteză, dar în față se afla mașina albă.

— Kai!

Maud Philby oftă și se simți brusc istovită.

— Fiți drăguț, Liéven aduceți-mi o portocală.

Liéven se miră, dar văzându-i fața brusc destinsă ghici motivul. Clătinând din cap, se întoarse cu fructul; era timpul să negocieze; avusese dreptate în sinea lui.

Kai trecu pe dinaintea tribunelor. Era ultimul tur.

Tensiunea era la maximum. Coborâse peste mulțime ca o fiară inteligentă, străvezie și trimitea orice zgomot spre pământ în tăcerea marii așteptări.

◆

Undeva se iscă o mică zarvă. Un glas de femeie țipa ceva. Nimeni n-o băgă în seamă. Ea continuă să strige, mai presant, mai rugător, mai tare. Însă tot tăcerea era mai puternică.

La un moment dat se adăugară, totuși, și alte glasuri, chemările se înmulțiră și lumea văzu ce se întâmplase. Un ghemuleț alb se rostogolea pe pistă, urmat de un altul și amândouă săreau unul în jurul celuilalt; ca două ghemotoace de mătase, cei doi cățeluși maltezi țopăiau pe pistă fără să se sinchisească, în ciuda chemărilor care plouau din tribune.

Participarea celor din jur crescu ca un talaz. Tensiunea momentului se suprapuse ca un val prea înalt, se descărcă datorită acestui mărunt incident și se revărsă asupră-i nestăvilită. Fluierături, gesticulări; cei doi cățeluși intraseră într-o clipă în centrul atenției.

Dar erau și tot mai dezorientați și alarmați. Ci-

neva și dădu să escaladeze despărțitura, când fu tras înapoi printr-un ciudat amestec de spaimă și compătimire pentru animale. Șuierul compresoarelor sporea în intensitate, mașinile se apropiau de finiș.

◆

Kai izbutise să mărească și mai mult distanța dintre el și urmăritor, din cauză că lui Murphy i se defectase iar un cilindru și mașina nu mai putea dezvolta viteza maximă. Era sigur de victorie și această siguranță îi crea o stare de euforie.

Deși fusese mai palpitant, totuși, să alerge pe urmele lui Murphy, decât să se îndrepte acum spre țintă aproape fără luptă.

Apropiindu-se de tribune fu izbit de rândurile de spectatori agitați făcând tot felul de semne; privind mai atent, descoperi cele două puncte de pe pistă. Se orientă numaidecât căci, cunoscând entuziasmul oscilant al mulțimilor ce participă la întreceri sportive, știu că în clipa aceea, pentru tribune cei doi căței erau mult mai importanți decât tot raliul. Răutatea e molipsitoare, dar mila poate deveni și ea instantaneu epidemică, căci are de partea ei morala și oricine se folosește cu plăcere de un asemenea prilej.

Îi veni o idee care-l cuceri cu atâta intensitate, încât îi răpi orice putere de împotrivire.

Privi în juru-i – era destul loc – micșoră precaut gazul, apăsă ușor pedala, iar când frânele o ascultară

– cum câinii se vedeau acum limpede gonind în fața mașinii înnebuniți de țipete – le strânse tare, până când le auzi scrâșnind; cauciucurile pârâiră, mașina se clătină dintr-o parte în alta, lunecă și rămase locului în fața tribunelor, cu câteva sute de metri înainte de finiș – și numai la câțiva metri de animale.

Kai se strecură afară, unul dintre cei doi cățelușI i se aruncă în brațe; îl ridică, dădu să-l apuce și pe celălalt, care se feri însă pitindu-se sub mașină.

Tocmai atunci vâjâi pe lângă Kai lucirea roșie a mașinii lui Murphy, care și trecu șuierând finișul. Câștigase Cupa orașului Milano.

◆

Dar aplauzele îl salutară pe Kai. Spectatorii înțeleseseră prompt că el renunțase la victorie și salvase cățeii. Nu mai avea nici o însemnătate dacă o făcuse din poză sau din milă. Mulțimea înțelegea să-i cinstească gestul.

Kai luase sub braț unul dintre căței și se aplecase să-l caute pe al doilea, furișat sub mașină și hămăind printre roți. Auzea bubuitul celorlalte mașini care se apropiau și prinse cățelul ca nu cumva să fugă de-acolo.

Ultimele mașini trecură duduind și Kai își privi uluit mâna, pe care maltezii o mușcaseră atât de tare, încât sângera. Spectatorii observaseră și ei și tribunele erau acum scuturate de râsete. Pe pistă căzură pri-

mele flori; entuziasmul era general, raliul uitat din pricina incidentului ce înflorise atât de surpinzător din aspectele pur mecanice de până atunci și pricinuise o atât de evidentă modificare a stărilor de spirit. Recordul pierduse orice importanță; prea era neobișnuit ca cineva să-i dea cu piciorul pentru un gest – poate și pentru cele două ghemotoace de mătase – deși chiar dacă numai pentru un gest, ce elegant, ce frumos totuși ...

Megafoanele vorbeau acum unor urechi surde. La îngrăditurâ se produsese o mică busculadă; mai multe mâini încercau să fie de folos. Iar printre ele se agita și un cap cu părul negru și fața îngustă; o femeie tânără sări pe pistă peste celelalte capete – câinii îi alergară în întâmpinare. Femeia îi ridică, câte unul în fiecare mână, se opri în fața lui Kai, lăsă jos cățeii și-l sărută, acolo, de față cu toată lumea.

Publicul era cucerit. Voi să se reverse peste pistă și să-l ia pe sus pe Kai.

La hangare dădu peste Murphy, care-l felicită pentru excelentul rezultat. Kai completă la rându-i ceremonia, gratulându-l pe Murphy pentru victorie. Iar acesta din urmă, îmboldit de Fairness[1], declară că fără ghinionul lui Kai n-ar fi câștigat nicicum, căci defecțiunea îl făcuse să rămână mult în urmă.

— A fost mai degrabă un noroc decât un ghinion, râse Kai.

---

[1] În engleză, în original.

Murphy îl măsură din priviri fără să înțeleagă. Și voi să știe:

— Pistonul?

Căci nu știa încă ce se întâmplase.

Kai fu scutit de răspuns de către funcționarii stadionului, care și ei erau nedumeriți: nu știau cum să rezolve cazul. Comportarea lui Kai însemna o încălcare a regulamentului, ceea ce nu mai avea de altfel importanță, întrucât nu câștigase cursa. Înconjurându-l, încercau, însă, să afle ce anume-l împiedicase. Căci ar fi putut trece liniștit; mașina n-ar fi pățit nimic dacă ar fi dat peste căței, ba probabil că nici n-ar fi simțit decât cel mult o mică scuturătură.

Kai îl lămuri, cu un aer foarte grav:

— Îmi luați o mare greutate. Altădată am să știu.

Fuseseră chiar câinii lui? O cunoștea pe doamnă? Primii reporteri se și înghesuiau cu tocurile gata pregătite. De astă dată se simți Kai descumpănit. Înțelesese că era foarte simplu să se prevaleze de un act frivol, dar că după aceea i-ar fi foarte greu să ofere și o motivație plauzibilă. Motivele. Motivele – ele erau mizeria lumii.

Și se grăbi spre Frute, fără a-și saluta prietenii.

8

Golfurile erau potopite de argint și azur. Tot mai mult azur. O dată cu lăsarea amurgului, contururile munților păreau să vibreze ca niște gingașe strune de vioară. Apoi, trecând dincolo de ele, lumina nu mai păstra decât un firav contact cu cerul.

Kai se așeză pe covor lângă Frute. Până acum am tăcut două ore, draga mea, ca să ne ocupăm de atmosferă. Semn sigur că gândim sau că ne studiem starea de spirit. L-am necăjit pe Murphy fără s-o fi premeditat. Suntem, de altfel, niște poseurs[1] Am fost și am rămas din propria și, oarecum nedorita, noastră voie. Ceea ce-i un indubitabil semn de pesimism. Maud Philby – ei, lucrul nu-i foarte important – e agreabilă, dar nu odihnitoare, poate că e și supărată sau poate nu, o să ne dăm seama. Dar la mijloc e Barbara, Frute. Barbara, în care reînvie ce a fost odată și

[1] În franceză, în original.

atât de puternic, încât disonanța e purtată în propria inimă și, deopotrivă, dincolo de Barbara. Barbara nu-i doar o femeie, Frute – Barbara e un principiu, o încrucișare de drumuri. Trebuie să ne confesăm. Dar înainte de a ne confesa încercăm totdeauna o jenă. Preferăm să așteptăm și, pentru moment, să ne plasăm intens de partea contrară. Gândirea tot nu ne-a ținut niciodată de cald. Și apoi mai e și Lilian Dunquerke. E greu să i te împotrivești, căci e deosebită. Fiola afirmă că Lilian Dunquerke îl iubește pe vicontele Courbisson. Să fim atenți, Frute!

◆

Murphy cătă piezis spre Maud Philby:

— Kai ar fi trebuit să se facă actor, nu alergător de curse.

— Ar fi fost mai greu, replică ea echivoc. Dar alergător de curse e?

— S-ar zice că-i plac efectele. Caracteristic pentru amatori.

— Mie una mi se pare că e un destul de bun amator.

— E un șarlatan care speculează aplauzele tribunelor.

— Asta a spus-o chiar dânsul ieri.

— Ca noi să credem că nu-i. Altfel, ce motiv ar fi avut?

Aplecându-se puțin în față, Maud Philby se interesă amical:

— Dar dumneata, ce motiv ai?

— El a făcut din cursă o farsă și s-a purtat urât cu toți concurenții. Într-adins a făcut-o. Aici Murphy rămase o clipă pe gânduri. Te rog să mă crezi, Maud, că dacă aș fi știut de ce a oprit, aș fi făcut-o și eu! Și nici chiar dacă mașina s-ar fi dat peste cap, n-aș fi trecut finișul!

Și, în așteptarea răspunsului, își ridică privirea spre Maud.

— A fost o luptă inegală. Kai nu putea decât să câștige și eu să pierd.

— Devii cam de prost gust, Murphy. Și sentimentalismul nu ți se potrivește deloc, dar deloc.

— Și mă deranjează. Eu nu fac acrobații cu sentimentele. Dar există lucruri atât de puternic implantate în cineva, încât rezistă la orice și solicită un tratament special. Am mâncat împreună înghețată și am făcut schimb de vocabule franțuzești – schimb în care, ce-i drept, n-ai prea excelat, Maud; fiecare dintre noi a fost pentru celălalt personificarea unei reprezentări neclare și ne-am fost de ajutor fără s-o știm. Acum am încetat să mai facem cauză comună și fiecare alcătuiește un cerc peste care nu mai putem trece așa de ușor ca odinioară. Au mai rămas, însă, în noi complexe; un anume spațiu poartă numele dumitale. A-l apăra nu înseamnă lașitate față de sine însuși, ci, iartă-mi expresia – gingășie față de celălalt.

Maud Philby zâmbi.

— Da, Murphy, e adevărat, am mâncat înghețată

și am navigat împreună. Dar de când ești atât de sensibil, încât vrei să speri amintiri?

— De când încrucișez spada cu un poseur[1] care confundă pista cu un salon.

— Violența dumitale arată cât de rău ai fost lovit. Fii sincer. Supărarea dumitale ascunde conștiința faptului că, dacă ar fi vrut, Kai ar fi câștigat.

Afundat în scaunul lui, Murphy rămase neclintit. Maud Philby îl privea cu interes. Aștepta o răbufnire. Dar el începu, totuși, calm:

— Să fim sinceri. Eu nu apăr niște amintiri, ci un viitor. Renunță, te rog, la ironie. Eu te apăr, Maud, pentru mine. De ce, asta mă privește pe mine și o știi la fel de bine.

— Ești de invidiat pentru cât de deschis poți să fii. Nu uit că de două ori mi-ai cerut să ne căsătorim. Eu nu ți-am răspuns nimic și am trecut repede peste... Acum, chiar că mă pui pe gânduri. Ai prea mult din ceea ce e un soț. Și în clipa asta am parcă senzația că te-ai și născut căsătorit. Cunoști uimitor de bine trucurile unui soț de meserie. Picuri așa, câte un strop de morală și de blajinătate. Ce s-a întâmplat?

— Sunt furios!

— Mai rău! Suferi de o furie înăbușită. Și încercă să-i domolească ambivalența. Chiar dumneata ai vorbit adineaori de complexe, să rămânem, dar, în sfera lor. Te simți bine, Murphy?

---

[1] În franceză, în original.

— De la o vreme ai o înclinație către glume psihologice. Mie, tărâmul mi-e cam străin și așa nu ajungem prea departe. Să vorbim ca în Texas.

— Deci, la obiect?

— Fără fasoane. Să lăsăm deoparte sentimentalismele. Știi că vreau să te păstrez. M-am împăcat cu gândul că ai anumite particularități pe care eu nu le agreez. Țin seama de ele și caut să le previn. N-ai cum să-mi schimbi hotărârea. De unde statornicia asta – nu pot și nu vreau să vorbesc. Vreau să ne căsătorim, Maud. Dar tu vrei să te joci. Bine – și schiță un gest împăciuitor. Știi la ce mă refer, la jonglerie, la ținerea cu sufletul îndoit, la jocul cu focul încoace și încolo, atâtător, dar și periculos. Bine, joacă-te, Maud.

Privindu-l cu ochii întredeschiși, Maud Philby izbuti să nu-și trădeze tensiunea pe care i-o crea această explicație la care demult se așteptase.

Murphy urmă:

— Continuă să joci. Adversarul meu e acum Kai.

— Kai ... zâmbi Philby.

— Da. Dar totul are un sfârșit. Ceea ce pentru tine e joacă, a fost pentru mine sportul. Ăsta a fost răspunsul meu. Prima etapă s-a terminat. Raliul de la Monza e o farsă. Acum avem în față cursa montană pentru Premiul Europei. El o să hotărască.

— Ce?

— În legătură cu tine, Maud – îi replică casant Murphy.

— Acum chiar că te exprimi în cea mai curată texană.

— Nu vrei să mă înțelegi. Nu-i vorba de Kai și de mine. Kai e trecător și poate să aibă mulți succesori. Trebuie să hotărăști asupra ta însăți. Dacă lucrurile au să continue mai departe așa sau nu. Știu, în chestiile astea noi americanii n-avem o psihologie atât de flexibilă ca a europenilor. Noi vedem numai rezultatele și, la rândul meu, și eu socotesc că ele sunt hotărâtoare. Să le lăsăm pe ele să vorbească. Dacă câștig cursa, îl întrec, o dată pentru totdeauna, pe orice Kai.

— Mă confunzi cu un socotitor de puncte la curse, Murphy. Imaginea pe care ți-o faci despre viață e extrem de simplistă, dragul meu. S-ar zice că e alcătuită din deducții hrănite doar de conducerea automobilului.

— Acum vii cu sentimente, Maud. Până acum nu erai deloc pentru ele.

— Dumneata o crezi. Dar nu tot așa stau lucrurile și în ce mă privește. Dimpotrivă, pe mine tocmai ele mă încălzesc.

— Îmi reproșezi o idee foarte simplistă despre viață. Aș vrea să fie așa. Am redus actuala situație la o formulă simplă. Dar n-am făcut-o de plăcere, am trecut multe sub tăcere și m-a costat mult până să ajung aici. Să nu ne certăm pe chestia asta – n-ar fi bine pentru tine. Mie mi-e mai greu decât ție că am ales calea asta. Dar o înțeleg și știu că și tu. În lucruri importante în care nu știm cum să ne mai descurcăm, lăsăm să hotărască întâmplarea sau o acțiune paralelă.

Maud era în așteptarea întrebării ce trebuia neapărat să urmeze: — De ce?

— Pentru că mașina lui Kai e mai rapidă decât a mea. Raliul de la Monza a dovedit-o. Nu el ar fi câștigat, ci mașina.

— Dar la proxima cursă montană o viteză mai mare n-o să mai aibă nici o importanță.

— Cea mai importantă. Dar mașina lui Kai are ardere mai bună, care-i conferă un plus de viteză.

— Și, e important?

— Da – și încă într-o măsură care face să nu mai existe șanse egale.

— Dar de unde o știi?

— De la dânsul, de la Hollstein, de la Liéven – care nu fac nici un secret din asta.

— Și nu știi de ce?

— Nu. Murphy șovăi. Dacă aș ști, am avea și șanse egale. La un raliu obișnuit, lucrurile n-ar avea mare însemnătate, pentru că fiecare trebuie să aibă grija lui. Dar într-un duel care are un asemenea fundal, șansele ar trebui să fie egale. Așa ar fi fair.[1]

Maud Philby știa încotro țintea Murphy. Și-l lăsă să fie mai explicit. — Și Kai?

Iar Murphy reluă foarte calm.

— Ar trebui să fie făcut să înțeleagă. Ar trebui să-l faci să înțeleagă.

— Dar e absurd.

---

[1] În engleză, în original.

Nu voia să intre în acest joc, nici măcar printr-o aluzie, căci era încă prea puțin sigură de Kai. Obtuzitatea lui Murphy n-avea margini, era în schimb utilă și măgulitoare. Bine îndrumată și completată putea conduce la o adevărată senzație.

Maud Philby își dădea seama că numai gelozia lui Murphy i-l apropiase pe Kai. Gândea destul de modern ca să știe că toate flirturile încep relativ și nu sunt un foc ce numai prin frecare poate fi aprins și menținut. Asupra înrâuririi ei personale nu-și făcea mari iluzii – și cu atât mai puțin asupra unei constelații favorabile. Dar tocmai de aceea credea că poate face orice și socotea totul cu putință. Se gândea la drumul făcut cu Kai la San Remo – la Pesch – când se hotărâse participarea la raliul din Monza. Toate gândurile lui Kai se învârteau în jurul lui Murphy, încât un motiv anume le putea da o notă personală, pe care mai apoi să o canalizeze către dânsa. Și tocmai acest motiv voia să-l găsească.

Își mărturisi că ceea ce o îmboldea era nu numai flirtul sportiv, cum socotea Murphy, ci ceva mai mult. Și demult. Îl voia pe Kai. Și Murphy trebuia s-o ajute. Ulterior – da, ulterior – Murphy avea dreptate aici – rămânea și el. Pentru că lucrurile trebuie privite în perspectivă.

Până una-alta, el crease, însă, o situație încâlcită, din care ea trebuia să iasă fără să se lege, dar și fără să rănească. Lucru care se putea cel mai bine realiza printr-o retorsiune. Întrucât Murphy socotea atacul

aproape terminat și în favoarea lui, important era ca mai întâi să fie dezorientat prin contrariul a ceea ce presupunea.

— Sper că nu te-am înțeles bine, Murphy. Nu înțeleg ce-mi propui. Ai vorbit de parcă te-ai afla într-un atelier de montori. Prefer să uit discuția asta.

Murphy era speriat. Nu-i putea urmări saltul și nu-i sesiză schimbarea de ton prin care ea îi promitea, fără a se angaja. Încercă s-o întrerupă. Dar ea se apără:

— Am terminat discuția.

El voi s-o contrazică. Maud Philby își dădu seama, hotărî să i-o ia înainte și, în timp ce se ridica, îl sfătui:

— Ar trebui să te folosești de prilej ca să-ți antrenezi nu numai mașina, ci și fantezia. E într-o stare de plâns.

Gândul de a-l face pe Kai să vorbească despre instalația lui o întărâta. Iar dacă n-o făcea, să-l țină pe Murphy în șah cu această idee. Și își folosi avantajul până la ultimul schimb de cuvinte.

— O să le poți face pe amândouă până la raliul european.

— Cum anume?, o interpelă Murphy repede și sărind de la locul lui.

— O să vedem curând. Și fără a mai aștepta un răspuns, plecă grăbită.

9

Sporting Club-ul organizase o vânătoare de porumbei. Aceasta avea un caracter intim și, deci, fără străini. În felul acesta se realiza o imagine reprezentativă.

Întrecerile eliminatorii începuseră de dimineață. După care toată ziua se auziră pocnete răzlețe – peste promenade, peste mesele de joc și sălile de lectură, strecurându-se prin uși și ferestre, ușoare, delicate și ucigătoare.

După amiază, însă, standul se umplu pentru proba finală.

Kai se dusese acolo împreună cu Maud Philby.

Era către amurg, ceasul de aur al culorilor profunde pe Riviera, ceasul mării și al luminii ce începe să obosească. Marchize dungate atârnau departe peste ușile deschise, menținând ocrotitor sub ele umbrele, ca niște clopți. Îndărătul semicercului suprafeței de tragere se zăreau talazurile de lapislazuli ce scăldau gingaș brațele larg desfăcute ale golfurilor.

Într-un colț al spațiului îngrădit era un steag. Pe o masă se aflau hârtii, consemnări și fișe. Concursul era aproape de sfârșit: în luptă mai rămăseseră doar doi concurenți, care tocmai se lansau în proba finală.

Venind spre Maud Philby și Kai, Liéven le comunică ultimele noutăți. Cei doi concurenți erau căpitanul O'Donnel și vicontele Courbisson. Amândoi avuseseră, la treizeci de focuri, douăzeci și șase de ținte ochite. Mai aveau dreptul fiecare la câte cincisprezece cartușe.

— Trage Courbisson.

Kai privi într-acolo. Courbisson era un tânăr blond, cu facies de englez. Numai sprâncenele îi erau negre și aminteau de originea lui. Știa să se stăpânească; deși era nervos, avea mișcări calme.

Kai simți, însă, cum el se încorda. Gândurile îl purtau spre parc, prințesa Parma, către cuvintele lui Fiola despre Lilian Dunquerke și către Pierrot-ul care îl fixase când intrase cu dânsa în sala de joc. Pierrot-ul era chiar Courbisson.

De dincolo de standul de tir se făcea semn că va fi lansat un porumbel. Colivia fu deschisă și Courbisson înălță puțin arma. Orbit de lumina subită a zilei după colivia întunecoasă, porumbelul nu-și luă zborul. Ci se ghemui la pământ, desfăcându-și temător aripile.

Courbisson lăsă jos pușca; regulamentul nu permitea să se tragă într-un porumbel șezând. Se întoarse pe jumătate, zâmbind, mândru de precizia lui de bun țintaș.

Ceea ce-l înciudă pe Kai. Căci prea era supărătoare discrepanța: de o parte, pasărea înfricoșată și fără apărare, de cealaltă, tânărul înalt, sigur de el, cu o armă de mare clasă și purtând un costum perfect croit.

Oamenii de la panere speriau pasărea. Porumbelul se ridică și zbură, fluturându-și grăbit aripile. Courbisson era, neândoios, un bun vânător; căci mai așteptă o clipă, după care țeava armei descrise o mică curbă, slobozi un glonte și un noruleț de fum și pasărea se prăbuși tocmai când era pe punctul să descrie primul cerc larg, aducător de speranță; un ghemuleț de pene tremurânde, repede înșfăcat și dus de acolo.

— Excelentă lovitură.

Kai făcu câțiva pași înainte, ținându-se foarte aproape de cordonul despărțitor. Fu strigat de câțiva din domnii din juriu care-i oferiră să ia și ei parte la concurs, căci îl știau bun țintaș.

Cineva flutură o hârtie.

— Facem o excepție. Mai aveți șanse. Ce ziceți, vă înscriem?

— Nu.

— S-ar putea să aveți noroc. Labouchère și Monty au ieșit din concurs.

Kai clătină din cap. Dar văzu cum Courbisson devenise dintr-o dată atent.

— De ce nu vreți?

— Dacă ar fi fost porumbei artificiali, da! Dar nu găsesc că-i amuzant să ucizi așa, de plăcere, niște biete păsări, atât de blânde și frumoase.

Se exprimase cu bună știință așa, ca să fie bine înțeles. Courbisson îi auzise ultimele cuvinte și intui unde țintea. Mai avea arma în mână și nici n-o lăsă prea departe când, apropiindu-se de Kai, îl pofti:

— Ați fi așa de amabil s-o mai spuneți o dată? Și țineți seama că într-un minut eu am să continui să trag în porumbeii vii.

Situația se încordase, devenise explozivă.

— Nu obișnuiesc să discut cu necunoscuți.

Courbisson păli și se dădu un pas înapoi. Rămăsese fără grai. O'Donnel făcu pe intermediarul.

— Zău, Courbisson, te-ai pripit – și voi, ajutat de Liéven, să aplaneze incidentul. Dar înainte de a face pasul decisiv, un glas se amestecă în sfatul lor șoptit:

— E perfect adevărat – toată împușcătura asta n-are nici un sens, e doar cruzime.

Brusc, discuția amuți. Kai recunoscu vocea. Lângă el se afla Lilian Dunquerke.

Liniștea se topi ca prin farmec și o mulțime de inși își amestecară glasurile ca un val furios ce tocmai se dezlănțuia. Dar femeia de lângă Kai știa ce făcuse și ce mai putea încă face. Zveltă, cu un mijlocel ca de fetiță, se comporta ca într-un salon și aștepta. Arbora o atât de fermecătoare siguranță de sine, încât situația i se supuse.

O'Donnel făcu un pas în față și declară că renunță la reglementarea disputei

Încordarea slăbi. Grație renunțării lui, căpitanul contribuise la rezolvarea pașnică a problemei; acum

toți cei adunați zâmbeau bucuroși că fuseseră martori la o mică senzație, a cărei cauză, un capriciu al lui Lilian Dunquerke, și fusese uitată, iar mulțumită farmecului lui O'Donnel se transformase într-un subiect de agreabilă și animată discuție. O admirau pe femeia atât de stăpână pe sine și cu atâta sânge rece care, doar printr-un cuvânt reușise să creeze o atmosferă desprinsă, parcă, din alt veac. Ca un reflex al rococoului, când voința unei femei era lege, iar dorința de a o omagia un lucru de la sine înțeles, și acolo fulgerase o secundă, printre colibe de paie și flinte, o astfel de clipă; iar curentul cald al sentimentului de a face parte din aceeași lume trecu de la unul la altul, transformându-i și făcându-i să simtă vraja formei, vraja stăpânirii de sine ce pot rezolva orice situație.

Lilian Dunquerke îl luă de braț pe O'Donnel și, traversând pasarela, îl însoți până la marginea terasei circulare. Acolo conversă puțin, la lumina clară împrăștiată de maree din toate direcțiile. În spatele chipurilor lor se afla marea, ce-i făcea liberi, cutezători și frumoși.

Apoi, cu pași mici, se înapoiară, iar Lilian Dunquerke se îndreptă, cu aceeași placiditate, spre Kai, fără a spune ceva, dar el înțelese că-i cerea s-o urmeze și o întovărăși, apropiați și în același timp depărtați, familiari și străini, ușori, bucuroși și foarte sinceri.

Pe trepte bătea vântul. Le urcară. În fața gării, șinele dormeau plumburii. Podul era o trecere către muzica de pe terasă. Ferestrele sălilor de joc erau larg

deschise. Un șir de automobile. Trecură de ele. Într-o latură mai erau niște mașini. De una din ele se rezema un bărbat. Courbisson.

Lilian Dunquerke nu schiță nici un gest, deși îl văzuse, ci începu să vorbească, nu imediat, dar fără efort și puțin – de parcă starea de spirit se preschimba în cuvinte, ca ceața în rouă. Nu-și încetini și nici nu-și grăbi pasul și se îndreptă, de parcă acest lucru ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, spre mașina ei, ignorându-l cu desăvârșire pe Courbisson.

Acesta stătea cu mâna pe cocoșul de pe capotă, încordat, așteptând, cu capul ușor înclinat spre el, Kai deschise portiera. Înainte să urce, Lilian Dunquerke îi spuse calmă:

— Fiți amabil, conduceți-mă acasă.

Courbisson tresări și făcu un pas înainte. Impetuos, apucă mânerul și rosti:

— Madame – dumneavoastră plecați cu mine.

Kai îl privi drept în ochi.

— Mai întâi ați fost lipsit de tact – iar dacă ați fi luat în serios, acum ați fi de-a dreptul compromițător.

Și-l fixă hotărât, deși aparent indiferent și neatent, dar foarte precaut și gata de ripostă.

Plecarea lui Courbisson fusese observată. Fiola, Liéven și O'Donnel se apropiau tocmai de grup. Fiola îl apucă de braț și-l trase după dânsul. Iar el îl urmă fără împotrivire.

◆

Kai urcă și apăsă pedala. Sângele îi avea ușoara zvâcnire a unui motor aflat în plin mers; într-o clipită fusese, parcă, despărțit de tot ce-l înconjurase până atunci și, cuprins ca de instinctul sigur al unui ac de magnet, de sentimentul că avea înainte-i o experiență neobișnuită ce transgresa orice logică și convenție și-i solicita o totală dăruire. Se lansase în ea fără voie, căci până atunci se bucurase de avantajul unei vieți ce nu cunoștea gelatina unor trăiri îngroșate; sângele îi fusese limpede și fluid, jucând parcă rolul de paznic al simțurilor.

Întorcându-se către Lilian Dunquerke, de parcă până atunci schimbaseră doar câteva vorbe indiferente și, cu mâna pe schimbătorul de viteze, se interesă:

— Viteza a doua e în dreapta sus?

Lilian încuviință:

— Și a treia, deasupra?

— Da.

Lilian Dunquerke nu pomeni deloc de incident, ci se mulțumi să-i indice direcția; mașina lunecă fără zgomot prin Avenue către cartierul de vile și apoi în fața unei case ascunse de o perdea de palmieri și eucalipți.

Nici unul din ei nu suflă o vorbă asupra a ceea ce ar fi trebuit să urmeze și amândoi intrară în casă printr-o galerie de piatră năpădită de viță sălbatică. Inițial răcoros și întunecos, portalul se lumina și lăsa să se întrevadă ce se afla la spatele lui abia când îi tre-

ceai pragul.

Încăperile de jos erau la nivelul solului, aproape mai toate fără trepte. În felul acesta parcul nu era despărțit, ci intra parcă în pereți și covoare. Doar câteva mobile întrerupeau, ici-colo, tăcutul concert al suprafețelor; ferestrele mari erau tablouri ce repetau scenariul peisajului de afară. Lemnăria era înnegrită de vreme, covoarele vechi și spălăcite. Nimic n-avea culori tari. Totul era un pastel în care doar ferestrele reflectau colorat parcul și cerul.

Din scaunul în care se așezase Kai putea vedea bine parcul neângrijit. În față, iarbă și merișor sălbăticit, la spatele lor frasini mari, salcâmi și câțiva chiparoși. Din tufișuri se zăreau nimfe putregăite și sparte, iar în luminiș, uitat de vreme, un Pan cântând la flaut.

Lilian Dunquerke se înapoie în altă rochie și, urmărindu-i privirea, îl lămuri:

— Mulți îmi spun că parcul e neângrijit, dar eu nu mă pot hotărî să nu-i las toată libertatea. Zeitățile lui sunt răbdătoare și cuminți. Măcar moartea să nu le fie tulburată de foarfeca de grădinari. Să moară înecate în vegetație – asta mi-ar plăcea cel mai mult.

Kai îi prinse din zbor ideea.

— Să nu căutăm să salvăm nimic peste vremea sorocită. Muzele sunt cea mai bună dovadă. Grația Atenei se stinge sub sticlă sau în săli cu vitralii.

— Ce frumos ar fi fost dacă nu ne-ar fi rămas decât legenda...

— Asta ar lua multora conștiința de sine și pâinea cea de toate zilele – celor cu catedre pentru așa ceva ori celor ce caută vreo fărâmă pe care alții n-o cunosc.

— Da, așa arată acum nemurirea.

— Și există și lucruri mai rele. La British Museum. Regii egipteni care au vrut să-și asigure și trupește nemurirea. Mumiile le zac acum ca niște stămburi ieftine de pe tarabele unor negustori din mările Sudului. Pedeapsă binemeritată. Oricine poate să-i vadă. Sunt nemuritori.

— Există niște versuri foarte bune pe tema asta.

— Și niște agenți răi care, prin însuși faptul că există, dovedesc că n-au nimic de-a face cu nemurirea.

— Nu cumva suntem răutăcioși?

— Ce rămâne în genere?

— Dar rămâne oare ceva?

— Poate că ironia limpezește, dar distruge în mai mare măsură.

— Rămâne ceva?

— Nimic nemuritor.

— Totuși...

— Ceea ce-i veșnic. Kai o spusese domol, fără patos.

Lilian Dunquerke îi luă cuvintele drept un compliment. Și găsi tonul potrivit spre a face legătura.

— Să luăm aici ceaiul.

Kai nu încercă să continue discuția, deși aceasta

fusese întreruptă într-un moment când nevinovata atracție ce se ascunde în toate paradoxurile putea induce în eroare chiar un spadasin dibaci, îndemnându-l să dea urmare ispititoarei acrobații a ideilor – căci ea fusese suspendată într-o manieră cum nu se putea mai elegantă, plină de stil și îndrumată în cu totul altă direcție; continuarea ei ar fi trădat o propensiune către limbuție și cochetărie. Existau situații în care tăcerea se impunea de la sine; ele se puteau vădi apoi mai utile decât un potop de vorbe.

Discuția continuă, dar despre cu totul altceva: tot felul de nimicuri, despre ceai, stampe și cărți japoneze, mașini, San Sebastian și probleme de magie. Iar Lilian Dunquerke se văzu nevoită să recunoască în ce măsură Kai o acompania fără a se dezvălui. Încât pluti peste pârtia frazelor, lunecând ușor peste zonele delicate.

Kai nu pierdu, totuși, întâietatea, rotunjind, completând, circumstanțiind, fără a abandona o clipă ținuta.Pe măsură ce începea să amurgească deveni însă mai personal.

Atitudine neinvederată în cuvinte, ci în timbrul lor, care conferea banalului propria-i culoare.

Lilian Dunquerke o simți – ca un vânticel cald din Sud, nu prea stăruitor. Se cufundă în el, încercând să ghicească dacă se va transforma într-o vânturare lină sau într-o furtună. Stăteau în scaunele lor, unul în fața celuilat. Înserarea făcea ca fețele să le pară tot mai puțin deslușite, cu umbre ca de fotografie; apoi obrajii dispărură parțial și doar mâinile luceau în culori

deschise, luminate de focul țigărilor aprinse.

◆

Se afundau într-un tot mai tensionat, dar și mlădios schimb de fraze. Conversația pierduse din consecvența-i logică; era purtată în cuvinte subterane ce n-aveau nimic de-a face cu legătura de la cauză la efect, ci doar cu sentimente ce indicau și înțelegeau înainte ca rațiunea să-și fi pus ochelarii...

Se balansau pe creste, lăsând ca vorbele să-și piardă din rolul lor de purtătoare ale unor noțiuni și primindu-le doar ca pe niște impresii, niște imagini ce dispăreau numaidecât.

Lilian Dunquerke se aplecă în față. Mâinile i se jucau cu un colier de jad, pe care i-l arătase lui Kai. Ținea pietrele îndreptate către fereastră și în clar-obscurul încăperii ele păreau verde-închis, aproape negre. Numai marginile luminau ca marea calmă într-o zi cu soare. Mijlocul bijuteriei era alcătuit dintr-un mare alexandrit de culoarea trandafirilor și a cuarțului, dar când îl apleca devenea violet închis ca o sutană preoțească.

— E singurul gentleman între pietre, căci își schimbă culoarea și se potrivește cu mediul ambiant; dar totdeauna mai intens decât el și nicicând lipsit de stil.

Frerestrele spre terasă ajungeau până la podea. Erau deschise, iar cerul și înserarea pătrundeau înăuntru și creau fundalul. Lilian Dunquerke se ridică

și se sprijini de un scaun. Numai brațele îi erau luminate, restul trupului rămânea în întunericul din colțul încăperii. Brațul i se sprijinea de spetează; frumos, lung și suplu, părea că respiră.

Din întunericul în care se afla, i se adresa lui Kai măsurat, calm, cu un glas muzical. Lumina clar-obscurului îi mângâia brațul. Mâna-i apucă bijuteria, o ridică puțin și reflexul colorat al alexandritului i se fixă pe încheietură. Vederea brațului era mai elocventă, parcă, decât a omului. Iar glasul începu să fie ademenitor.

Lilian Dunquerke vorbea aproape de Kai. Din când în când se oprea, se depărta, revenea – cuvintele-i deveneau tot mai periculoase, mai pline de înțelesuri. Kai renunță la tonul insignifiant și adoptă unul inocent-monden, cu accente foarte personale. Știa prea bine că era vorba de ceva mai mult, dar se menținea, totuși, în nota colocvială.

Lilian Dunquerke era aproape de dânsul. Uneori, pielea, gura i se aflau în fața ochilor – zâmbi, se opri, de parcă uitase ceva, își îndreptă umerii, trecu pe lângă el mai-mai să-l atingă, se întoarse pe jumătate, stătu locului. Kai rămase impasibil, oricât de mare era ispita clipei. Căci cunoștea acest joc, această testare, această examinare menită să vadă dacă partenerul era în stare să facă față unei mari încordări sau se pierdea de la prima încercare – acest joc în care partenerul n-avea nimic de câștigat, ci totul de pierdut.

Nu era nevoie de prea mult, ci doar de tact și bun gust, dar în situația aceea ele însemnau mult; căci era

greu să anticipezi ceva despre care știai că era, poate, adevărat – că va fi, cu siguranță, adevărat – și să-l tratezi ușor, fără a apăsa, pentru ca un eventual cuvânt în plus să nu jignească, iar unul în minus să nu indispună.

Kai își simțea ușorul șuier al electricității din nervii lui, intră în joc, ba făcu chiar ceva mai mult. Lăsă să fie ghicit, dând a înțelege că nu mai suporta încordarea și că era gata s-o arate. În tăcerea de care această stare se lega, în așteptarea înfrigurată a femeii, hrănită deopotrivă de teamă și exaltare, apelă însă deodată la dibăcie și se afundă într-un hățiș de fraze banale, dar cu accente vădit măgulitoare, spre a marca mai bine latura lor pur decorativă și pentru ca ceea ce era indiferent în ele să pară doar picant-secundar. Încerca senzația unui drum cu mașina pe o șosea plină de curbe, un sentiment în același timp de prăbușire în prăpastie și de siguranță, făcând față curbelor cât mai bine cu putință.

O surprinse pe Lilian Dunquerke de câte ocoluri era în stare, fără a opri, ci continuându-și drumul. Nu arboră o notă strident personală, ci se mărgini să rămână obiectiv în ce-l privea și fermecător în generalități.

Trecură prin parc, pe dinaintea statuilor de zeități, prin aleile de eucalipți. Un zid. Un grilaj. Și, din nou, parcul ce ducea până la malul mării.

Nu departe de golf se vedea un iaht, alb, pe apa sinilie.

Conversația alunecă pe căi bătute și sfârși cvasi convențional. Fiecare din ei știa destul despre celălalt și era inutil s-o confirme sau s-o lase a se vedea. Încheierea convențională ferea cel mai bine de destrămare miezul convorbirii.

Lilian Dunquerke îi arătă iahtul și-i povesti că în anul ce trecuse câștigase câteva premii. Zăboviră puțin lângă balustradă. Și, pentru prima oară, Kai trecu la atac, luând inițiativa, ce trebuia neapărat să vină, dar numai de la el. Încât întrebă ca în treacăt:

— În sezonul ăsta mai plecați undeva?

— Da, peste circa trei săptămâni, la Neapole.

— Tocmai când trebuie și eu să-mi încep antrenamentul pentru Palermo. Avem același drum.

— Vă dau de știre.

Și amândoi își dădură seama ce însemna asta.

10

Kai se îndreptă agale spre hotel. Era destins și se bucura de aerul proaspăt al serii. În gând își spunea: Acum o să găsesc o scrisoare de la juna Barbara, de parcă acesta ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

Umbla atât de alene, încât drumul până la hotel dură mai bine de o oră. Acolo deschise căsuța poștală. Și găsi doar o singură scrisoare, într-un plic alb. Adresa notată îi vesti că era scrisul Barbarei.

Făcu semn băiatului de la lift. Și urcă cu scrisoarea în mână. O deschise abia în camera lui. Barbara îl anunța că era la St. Moritz și întreba dacă nu cumva vroia să vină acolo.

În cameră se lăsă tăcerea. Kai era singur cu scrisoarea lui; și simți că tot singur era și cu viața lui.

Grădina tinereții lui, cu foșnetul ei care demult îl neliniștise se ivi undeva la orizont. Pomii fremătau și glasuri uitate se risipeau printre ei.

O respirație grea îi umflă puternic pieptul. Și decise să-și urmeze hotărârea. Să plece la St. Moritz.

◆

A doua zi dimineață i se anunță căpitanul O'Donnel, însoțit de un membru al Sporting Club-ului, pe nume Chattingius.

Se așteptase oarecum la această vizită.

Luă cu plăcere act de costumația lui O'Donnel. Dungile pantalonilor erau prea subțiri, iar plastronul nu era nici el de cel mai bun gust. Și mai era vădit și că O'Donnel nu se simțea, în genere, în largul lui.

Cu atât mai ceremonios era, însă, până atunci necunoscutul Chattingius. Răspândea în juru-i un aer de respectabilitate și-i transmise în cuvinte bine temperate provocarea lui Courbisson.

Kai o primi și-i desemnă drept martori pe Fiola și Liéven, pe care se angajă să-i informeze. Chattingius își consideră dar misiunea terminată și, cu gesturi zgârcite, se pregăti de un formal bun rămas.

Kai se stăpâni cu mare greutate să nu le ofere un aperitiv. Numai certitudinea că va fi greșit înțeles îl opri să perturbe astfel ceremonia.

O'Donnel își rezumă într-o privire tot ce voia să spună. Kai îl înțelese – și pricepu că se oferise să fie secundant doar spre a mai reduce ceva din încrâncenarea confruntării.

Din păcate, Frute îl lipsi pe Chattingius de o retragere plină de efect; n-avea câtuși de puțin considerație pentru stil și socotea ca o jignire corectul lui bun rămas. Se postă lângă ușă și dintr-un singur salt îl sili

pe Chattingius la o atât de bruscă mișcare de apărare, încât își pierdu jobenul.

Ceea ce-l bucură pe Kai. Își ceru scuze, înveselit, însă, în foru-i interior de mina confuză a bietului mesager al duelului.

După care-i contactă telefonic pe Fiola și Liéven.

Fiola se și înfățișă imediat. Era supărat foc pe gugumănia lui Courbisson.

— Prea e tânăr pentru asemenea chestii. Are elan și de asta îmi place; dar mai are și o nefericită propensiune spre romantism și nu înțelege nimic din ce se întâmplă de la sine. Intenționați să-l bruscați?

— Nu neapărat. Dar tirul la porumbei mi s-a părut atunci supărător, iritant.

— Sunteți un sensibil, Kai, dar și german. Acum doi ani ați luat și dumneavoastră parte.

Kai făcu semn că, într-adevăr, așa era, dar adăugă:

— Ăsta nu-i un motiv – eu cred că-i bine să gândești logic – dar nu și să trăiești logic.

Fiola izbucni în râs.

— Da, așa-i, n-are rost să ne sinchisim de ce-am gândit ieri. Trebuie să aveți, însă, în vedere – Courbisson și-a făcut în Anglia educația. Acolo se justifică multe prin așa zisul spirit sportiv, care-i cam fără fasoane.

— Țin seama de asta.

Fiola ridică din umeri:

— Din păcate, văd că e imposibil să ajungeți la o înțelegere cu el.

O clipă se lăsă tăcere. Fiola își continuă gândul. Știa la ce se referea Kai și dorise s-o exprime printr-o perifrază. Kai împingea la ruptură – pentru că o dorea pe Lilian Dunquerke – și ruptura îi putea oferi o justificare.

— Dar dacă Courbisson și-ar cere scuze?

— N-are s-o facă.

— Da, cred că aveți dreptate. Și Fiola căzu iar pe gânduri. După care remarcă:

— După câte știu, mânuiți foarte bine revolverul.

— Da.

— De asta și țin să vă avertizez: Courbisson e foarte stângaci în materie. O adevărată catastrofă. Cu pușca, da, e la înălțime, aproape imbatabil – dar revolverul – n-o să-l mai deprindă.

Kai îl asigură șoptit:

— N-aveți nici o grijă, n-am să-l nimeresc.

— V-aș fi recunoscător dacă ați privi așa lucrurile.

Kai încuviință:

— Oricum aș fi procedat așa.

Fiola îi dădu mâna. Iar Kai urmă:

— Doar îi dau o șansă.

Fiola ciuli urechile.

— Adică? V-am spus că trage prost – de altfel mă și duc, evident, imediat la dânsul.

Kai schiță un gest de apărare:

— Nu, nu asta am crezut.

— Atunci nu vă înțeleg.

— Eu n-am nici o vină pentru turnura pe care a luat-o incidentul – deși, pe de altă parte, poate că eu l-am provocat.

Fiola ridică repede capul și rosti precaut:

— Acum cred că vă înțeleg. Vreți să spuneți că un incident ar fi fost, oricum, de neînlăturat.

— Da. Oricum ar fi izbucnit. Iar în felul ăsta îi pot da o satisfacție formală. Care o să-l – aici șovăi un pic – consoleze pentru tot. Dat fiind că vede astfel recunoscut un lucru care – ce-i drept – nu-i adevărat și care mai târziu o să-l doară mai puțin, căci e încă prea tânăr ca să înțeleagă că dacă ceva poate fi prețuit la el e tocmai tinerețea.

Fiola zâmbi:

— Mi-ar plăcea să putem continua conversația. Dar vreau să mai vorbesc cu Courbisson. Știți, e rudă de departe cu mine. Iar după aceea am să discut cu Liéven și O'Donnel. Când credeți că...

— Mâine în zori.

Fiola plecă la Courbisson care avea conștiința încărcată și, de aceea, încercă acum să-i facă o primire rezervată.

Fiola nu se sinchisi însă. Ci i se proțăpi drept în față și-i spuse calm, dar energic:

— Dragă René, ai provocat un duel la care eu trebuie să fiu martor. Fapt suficient ca să-ți explic natura unei lupte în doi. Nu doresc în nici un caz ca ea să fie concepută altfel decât ca rezolvarea formală a unui schimb de cuvinte. În nici un caz, René!

Și ridicând pleoapele, îl privi fix.

Courbisson își plecă ochii și-și mută nehotărât căutătura într-o parte.

Fiola se îndreptă spre ușă, dar înainte de a ieși se mai opri o dată în prag:

— Cred că ne-am înțeles, René, nu?

— Da.

Dar rămăsese pironit locului și era palid și obosit.

Fiola își dădu întâlnire cu Liéven. Și împreună cu O'Donnel și Chattingius fixară locul și ora întâlnirii. Respectiv, peste două zile, foarte devreme, pe terenul clubului de golf din Monte Carlo.

◆

Marea era sură, plumburie și doar la orizont ceva mai luminoasă; în inima golfurilor domnea un întuneric ca de fier vopsit în negru. Valurile se spărgeau de țărmuri la lungi răstimpuri – și poate că n-ar fi fost o idee rea o baie în larg pentru a sfâșia pânza plumburie a zorilor ce mai învelea încă somnul albastrului și argintiului zilei – spre a le trezi prin reflexele stropilor și spumei pe trupul alb, până când răsăritul soarelui avea să îmbarce totul într-o atotbiruitoare umbră roșietică.

Dar nu numai gândul la o asemenea escapadă îl făcu pe Kai – ieșit în balcon – să tremure tot în aerul reavăn ce impregnase de răceală la căderea serii golful ca o năvală de năluci.

Întră în cameră, se îmbrăcă și își aminti că, de o vreme, o neglijase pe Maud Philby. Hotărî dar s-o viziteze chiar în ziua aceea.

De altfel, mai fu năpădit și de alte gânduri – la mașină, la Barbara, la Murphy, la tânărul Hollstein și găsi că-i frumos să trăiești și să ai ceva înaintea ta.

Știa de ce ele îi veniseră tocmai atunci în minte, ceea ce era încă un motiv pentru care se simțea atras de asemenea situații.

Încă tremurând, intră în baie și dădu drumul apei. Încăperea era încălzită și strălucea de nicheluri și faianță. Jucă puțin în palmă bobițele sării de baie, după care le azvârli în apă. Căldura acesteia era moale și binefăcătoare ca un pat în Islanda. Apoi urmară peste piele stropii reci ai spray-ului și prosoapele plușate făcură restul.

Fiola și Liéven veniră cu medicul dinspre Avenue de Monte Carlo și se întâlniră cu Kai la Café de Paris.

Mașina se îndreptă spre Grande Corniche, luând curbă după curbă, până la ramificația către Col de l'Arme, unde coti. Pereții de piatră împiedicau vederea într-o latură, dar de cealaltă parte se zăreau stâncile din Monaco, punctate de lumini și contururile golfurilor ce se contopeau. Cu fiecare minut se făcea tot mai lumină. Marea începu să scânteieze și piscurile Alpilor maritimi se înroșiră.

Ajunși pe platoul terenurilor de golf, soarele răsări de-a binelea. Fiola își privi ceasul. Erau punc-

tuali. Lăsară mașina într-o margine a terenurilor și se îndreptară pe jos spre locul fixat.

Acolo nu era încă nimeni. Dar se auzea cum o mașină urca muntele. Sunete de claxon înăbușite, uneori mai puternice, când mașina avea vântul la spate, alteori mai slabe când serpentina era ascunsă de o stâncă.

Liéven privi atent și comunică mirat:

— Numai doi domni – sau poate...

Se salutară parcimonios.

Spre uimirea lui Fiola și a lui Kai, cei doi erau O'Donnel și Chattingius, cel din urmă foarte grav, iar O'Donnel foarte îngrijorat.

Cei doi se sfătuiră în șoaptă. O'Donnel porni în direcția de unde veniseră și după câteva minute se întoarse clătinând din cap.

Chattingius schiță o mișcare ce dorea să sugereze o concluzie și veni spre Fiola.

— Vreți să ne comparăm ceasurile?

— E șase și zece.

— Deci zece minute după ora convenită. Cu respect, trebuie să declar că de ieri după amiază nu l-am putut găsi pe vicontele Courbisson. Încât, din păcate, nu vă pot oferi nici o explicație asupra absenței sale. Dată fiind situația, pentru moment nu pot avansa altă opinie decât aceea a eventualității unui accident sau a unei probleme extrem de presante care l-a împiedicat să ne anunțe. V-aș ruga s-o acceptați și dumneavoastră și să scuzați, până una alta, deranjul inutil.

Fiola era speriat și cătă spre O'Donnel, care schiță un gest disperat.

— N-a fost acasă toată noaptea.

Liéven îl apucă de braț pe Fiola și ascultă. Ca la un semn, tăcuseră toți. Vântul aducea zgomotul motorului unei alte mașini.

— Domnule doctor, rosti Fiola, nu se știe cine vine; fiți amabil, dați-vă puțin îndărăt.

Cineva se apropia grăbit. Chattingius redeveni, brusc, scorțos și se depărtă într-o latură. Dintre pomi se ivise Courbisson.

Era foarte palid și nervos. Își salută aproape absent secundanții și le spuse ceva. Chattingius voi să se ducă la Fiola, dar Courbisson îl împiedică cu un zâmbet șters. Era total răvășit, dar mai avea, totuși, destulă ținută ca să rezolve singur situația.

În ziua precedentă, după ce totul fusese pus la punct, încercase să-i facă o vizită lui Lilian Dunquerke, dar n-o găsise acasă înainte de prânz. După amiaza se dusese din nou, de astă dată mai ezitant, așteptându-se să nu-l primească sub tot felul de pretexte.

Spre mirarea lui, fu lăsat, însă, imediat să intre și, lucru pentru care de asemenea nu fusese pregătit, găsise o societate veselă și n-avusese nici cel mai mic prilej să vorbească nestingherit cu Dunquerke despre ce-i ardeau buzele.

Dânsa îl tratase de parcă nu se întâmplase nimic ieșit din comun. La rândul lui, adoptase și el o mină veselă, așteptând plecarea celorlalți. Când nu mai ră-

măseseră decât o mână de musafiri, izbuti s-o prindă pe Lilian Dunquerke într-o încăpere alăturată.

Voia s-o roage să aibă o convorbire, dar înainte ca el să fi început, ea îi ieșise amabilă în întâmpinare și-i dădu mâna.

— Bună ziua, René. Te rog, fără explicații. Mi-ar părea rău să te văd luând un aer de înmormântare. Până atunci, mai ai în față o viață. Îți doresc tot binele. La revedere.

El ar fi vrut să-i vorbească, s-o convingă, să trateze, să facă o faptă mare – dar nu mai avusese cum; despărțirea fusese irevocabilă.

Încât plecase și rătăcise prin oraș ore și ore. Invitat de birjari, poftit de șoferi, care-și opreau mașinile lângă dânsul. El se simțea, însă, de parcă avea într-însul venin de șarpe și că trebuia să umble, să tot umble, ca un automat, fără sfârșit...

Hoinărise prin orașul vechi, urcând străzile abrupte, fără stare, disperat și posac.

În partea de jos a orașului, lampioanele de pe țărm coborau printre palmieri, până la mare. Gara strălucea pestriță ca o jucărie, iar terenul unde avusese loc vânătoarea de porumbei se profila, rotund, în apa mării.

Courbisson vorbea cu glas scăzut. Mai mult în șoaptă, descărcându-și tot ce avea pe suflet. Se lăsase noaptea târziu. Ceața îi umezise hainele. Și deodată fusese încercat de o senzație de foame, atât de irezistibilă și de chinuitoare, încât îi tremurau

genunchii. Intrase pe prima ușă întâlnită, un mic restaurant pentru localnici, ceruse pâine și fructe, înfulecase lacom și grăbit, lăsase banii pe masă și plecase.

La un moment dat se trezise în fața unui hotel. Și întrucât n-ar mai fi avut putere să facă drumul înapoi, ca să se întoarcă acasă și, cum nu mai era în stare să se gândească la ceva anume, ceruse o cameră și adormise instantaneu.

Se trezise odată, aprinsese lumina și încercase să-și pună oarecare ordine în gânduri. Își amintise că trebuia să-și anunțe secundanții și-și propuse să treacă să-i ia. Destinul îi căpătase alte contururi decât cele de cu o seară înainte, părea să se fi depărtat, deși nu prea departe.

Înțelesese că el era de vină și avu impresia că în câteva ore se maturizase cât în ani întregi. Întrevăzu noi țeluri pentru ceea ce până atunci îi fusese o viață fără griji și hotărî multe în noaptea aceea.

Sperase s-o fi depășit, fără să-și dea seama că, de fapt, criza se acutizase, căci la spatele tuturor planurilor lui stătea dorința de a o recâștiga pe Lilian Dunquerke.

Apoi adormise iar și, frânt de oboseală cum era, n-auzise ceasul deșteptător. Nu-și mai găsise dar secundanții, întrucât întârziase o jumătate de oră și gonise sus, până la terenul de golf, în încă confuza, brusc ivita intenție de a se arăta demn și a face ceva de seamă și potrivit cu situația.

Luase simpatia cu care-l dăruise Lilian Dunquerke fără să se gândească prea mult asupra ei; acum înțelegea, însă, că nu meritase acest dar și intenționa ca de-acum încolo să se arate vrednic de el.

Nu părea, însă, să înțeleagă și cât de înduioșătoare îi era această dorință, această întârziere față de ceva care trecuse.

Cuprins de un adevărat haos de simțiri, adăugă grăbit – întors către secundanții săi, că motivul care-l împinsese să adreseze provocarea nu mai avea obiect.

O'Donnel răsuflă ușurat, iar Chattingius se interesă cu o ostentativă gravitate:

— Putem deci anunța că renunțați la duel?

— Da.

Dar înainte ca Chattingius să spună ceva, Courbisson îl opri și, silindu-se să-și recapete cumpătul, rosti atât de tare, încât și Kai îl auzi:

— Aș dori să arăt că am primit anumite informații care fac ca provocarea mea să devină caducă.

Fiola se repezi spontan și-l felicită pentru înțelegerea lui.

Courbisson se mulțumi să dea din cap și, împreună cu Fiola, se îndreptă spre Kai, îl privi, tăcu, ezită și-și căută cu greu cuvintele.

Kai înțelese cât de greu se chinuia tânărul în urma pierderii suferite; că era prea mândru ca s-o recunoască și să procedeze în consecință și că, îmboldit de educația primită și de Faicness[1)], făcea eforturi să nu invidieze victoria adversarului.

Încât îi luă repede mâna și, înainte ca celălalt să apuce să deschidă gura, rosti:

---

[1] În engleză, în original.

— Amândoi supraestimăm o situație, dumneavoastră o față a ei, eu o alta. Felul în care ați găsit soluția îmi dovedește că vă dați seama de dublul aspect al acestor lucruri. Și vă rog să mai înțelegeți ceva – aici vorbi cu un glas ceva mai scăzut – că o ruptură nu înseamnă un sfârșit ci, de multe ori, o treaptă spre suiș.

Courbisson roși.

La spatele lui, Fiola îi zâmbi lui Kai, care încheie:

— Cu dumneavoastră aș mai vrea să stau de vorbă. Peste câteva săptămâni încep antrenamentele pentru Cupa Europei și cred că o discuție între noi ar mai putea lămuri unele lucruri...

Courbisson se schimbă brusc la față. Simți că tensiunea îi dispărea, se înseninã și, însuflețit de o nouă speranță, strânse mâna lui Kai.

— Am să vin. Și, urmat de prietenii lui, plecă...

Kai mai zăbovi puțin cu Liéven pe terenul de golf. Iarba lucea sub scânteierea soarelui, stâncile se înșirau pe cer în diverse nuanțe de cafeniu, pădurea se pleca spre dânșii, întorcându-și bucuroasă spinarea verde și încovoiată spre lumină. Sub ei se zăreau câmpuri de flori ca niște petece colorate printre măslinii sur-argintii.

Golful spre Ventimiglia lucea incert și roșietic prin cețuri, dar de partea cealaltă, spre Nisa, se putea ușor recunoaște fiecare casă.Ferestrele Palatului din Monaco scânteiau. Și până și casele de pe versantele cele mai înalte împrăștiau reflexe aurii. Pe șosele fulgerau mașini.

Liéven înșfăcă un baston de golf și-l zvârli, șuierând, prin aer:

— Golful e, nu zic, interesant, dar mașinile îmi plac mai mult. Kai, câștigăm Cupa Europei, nu?

— Devine o hăituială pasionantă.

— Ce crezi despre Murphy?

— Tot...

Liéven mai avu o întrebare pe buze. Dar renunță. Precauția e strategia luptelor de încercuire. Încât era mai bine să nu-l întrebe pe Kai de Maud Philby.

11

Frute îl asculta pe Kai cu răbdătoarea ei superioritate. Uneori nu-l înțelegea și atunci, cu o sclipire de viclenie în ochi, încerca să ghicească ce vroia.

Kai îi vorbi mult. Dar deodată se opri, o lovi ușor cu palma pe grumaz și-i spuse amical:

— Ai dreptate, Frute. Vorbesc ca un avocat și cred cu totul altceva. Și totuși, așa rămâne. Plecăm la St. Moritz, dar îl luăm și pe Hollstein cu noi.

N-avură nevoie decât de o jumătate de oră ca să-l vadă pe total surprinsul Hollstein gata de drum. Între timp se împrieteniseră la toartă, încât plecară foarte bine dispuși, ca pentru a schimba după bunul lor plac anotimpurile și a include în primăvară câteva zile de iarnă strașnică. În fața lor se întindeau frumoasele, lungile și luminoasele șosele, cărora motorul le împrumuta o nouă nuanță de romantism.

Curând, văile rămaseră, însă, în urmă și munții începură să crească. Depășiră arcuiri și curbe. O ploa-

ie năpraznică sili mașina să se strecoare, parcă, printr-o fântână. Aerul deveni opac din pricina căderilor de apă, abia dacă mai puteau vedea ceva la câțiva metri în față și Kai opri pe marginea șoselei ce se topea.

De amândouă laturile acoperișului mașinii se scurgeau largi șuvoaie. Fumul albastru al țigărilor rămânea prizonier înăuntru, negăsind nici o ieșire. Plafonul îi era cea mai sigură pavăză.

Treptat, din mugetul de afară începu să se desprindă muzica ironic – mângâietoare a ușorului gâlgâit și picur al apei ce se retrăgea în șanțuri, norii se pitiră în văgăuni, cerul se lumină, până când piscurile munților se iviră cu contururi clare iar, din nou sclave supuse menirii lor, roțile începură să înscrie pe șosea linii paralele.

Apoi se înșiruiră coaste viscolite și straturi groase de zăpadă. Dispusă vălurit pe marginea câte unei prăpăstii, uneori spânzurând cutezător de buza acesteia, dar rărită pe fundul ei, unde lăsa să se întrevadă petele cafenii și măslinii ale vegetației din anul ce trecuse. Printre ele se zăreau, ici-colo, tulpini uscate de plante meridionale – Sudul și Nordul într-o coabitare îndrăzneață și, deopotrivă, surprinzătoare.

Mașina înainta neabătută prin acest peisaj simbolic, cățărându-se tot mai sus.

O deschidere mai largă, departe, luminoasă, o vale și la spatele ei piscuri argintii, o pantă, un podiș, case cu pereți cafenii, satul, zidurile de piatră ale hotelului: St. Moritz.

Frute țâșni atât de grăbită din mașină, încât se rostogoli în zăpadă. La a doua săritură fu cât pe-aci s-o răstoarne pe Barbara și se agăță de ea cu o atât de energică afecțiune, încât aceasta nu mai izbuti să facă nici un pas înainte, mulțumindu-se să-l salute de departe și râzând de Kai – până când cățeaua, oarecum mai potolită, îi lăsă ceva mai liber drumul.

Kai o privea tăcut. Inima nu-i bătea mai tare ca de obicei. Nu era agitat, deși crezuse că ar fi trebuit să fie. Dar simțea mai puternic și mai nemijlocit pacea pe care Barbara o aducea cu dânsa. Era bronzată și de aceea fața-i avea linii mai precis conturate, avea mișcări destinse și ușoare, era calmă ca o doamnă și, totuși, încă o fetiță. Păsiră alături prin zăpadă; Kai înainta mai greu.

— N-am mai văzut de mult zăpadă, Barbara. Pe țărmul Mediteranei sunt acum în floare narcisele și mimozele.

Fata zâmbi:

— Și aici, pe culmi, înflorește acum șofranul și curând o să avem și narcise.

Ușa de sticlă, divizată în șase, îl prinse la mijloc. Și, o clipă, Kai și Barbara rămaseră închiși ca într-o cutie de sticlă. Apoi cristalul și alama se despicară și le deschiseră drumul către atmosfera călduță a hotelului, care, după lumina zăpezii, părea în semi-întuneric.

— Am făcut rost de niște camere bune pentru voi, Kai. Aveți cea mai frumoasă vedere de pe cele mai frumoase șezlonguri.

— Zău, Barbara, dar e grozav să fii așa, fără griji.

Își dădură întâlnire peste o oră. Kai se schimbă repede și coborî, în timp ce Hollstein se mai bălăcea în cadă. Barbara îl și aștepta în hol, costumată pentru o plimbare prin zăpadă. Lângă ea, cu urechile ciulite, se afla Frute, care nu se dezlipise o clipă de dânsa.

Kai rămase un moment locului. Scena părea coborâtă dintr-un tablou; fata dreaptă ca o salcie, cu capul ieșind dintre umerii îmbrăcați în stofă aspră – și lângă dânsa cățeaua cu urechile ascuțite.

— Ești singura ființă față de care Frute îmi devine infidelă.

Cățeaua se ridică, parcă puțin vinovată și-l privi nesigură. Apoi hotărî să se plaseze la umbra lui și, din când în când, să-l mângâie cu coada pe genunchi.

Dar Barbara o trase de lesă lângă dânsa și-i luă capul în mâini.

— M-am gândit de multe ori – are ochi de culoarea cafelei cu lapte – e sigur vrăjită.

— N-aș crede. Prea îi place carnea crudă.

Fata izbucni în râs.

— Zău, Kai, e frumos că ați venit.

— Și eu mă bucur că suntem aici. Tu ai o însușire ciudată, Barbara; lângă tine viața încetează să mai fie complicată.

Rămasă o clipă pe gânduri, Barbara zâmbi discret și se interesă:

— Dar e chiar foarte complicată?

— Uneori, și nu pentru lungă vreme. Cu cât

îmbătrânești, totul devine mai simplu. Ieși ca dintr-o haină devenită prea strâmtă și până la urmă îți pari singur caraghios când iei totul prea în serios. Dar să nu ne lansăm în asemenea discuții; să-l luăm și pe Hollstein la plimbare cu noi prin zăpadă...

Împrejurimile arătau ca o explozie încremenită sub căderea luminii – alb pe alb, scânteiere pe luciu. Pulovere pestrițe, în culorile papagalilor din pădurile Amazonului se grămădeau în jurul ochiurilor de apă înghețată, se băteau cu zăpadă. Femei curajoase, cu pantaloni în carouri, treceau peste ele fără ezitare, dar lăsându-i cu atât mai mult rușinați pe ceilalți. Ochelari cu rame aurite se asociau ciudat cu fețe bronzate. Și Kai constată că nicicând nu mai văzuse chelii atât de strălucitoare ca acolo.

Barbara tăifăsuia despre vrute și nevrute. Era grațioasă – și de aceea putea să spună orice. Izbea zăpada cu piciorul într-o parte, o lua în mâini și mânjea trunchiul unui brad cu ramuri bogate, îl privea serioasă, îl mirosea, pretindea că găsise ceva, trăgea de câte o creangă și fugea de acolo.

Foarte amuzantă era și Frute, care mușca ca turbată din zăpadă și alerga după bucățile desprinse, cu o privire vicleană și salturi zadarnice. Ceea ce îi oferi un nou prilej de joacă Barbarei – se apucau, se fugăreau, repede, grăbiți, fără să-și tragă sufletul, până căzeau, și câinele, cu delicate mișcări ale labelor, o răsturna iar de câte ori încerca să se scoale, rotindu-se în jurul ei cu lătrături scurte, prietenoase.

De la o vreme se asocie și Hollstein; schimb rapid de bulgări de zăpadă, câinele gonind de la unul la altul, iar Kai privind atent de pe margine. Ceea ce nu-i fu totuși de mare folos, căci nu se putea dezbăra de un sentiment ciudat, nu dureros, ci mai degrabă ca o ușoară neliniște, ceva care-l reținea, fără ca el s-o dorească.

◆

Seara plecară la dans. La mare și la munte plămânii se bine dispun de ușoara beție cu aer din timpul zilei, pielea pare că respiră soare, iar orele adunate în contururile intense ale munților, orizonturilor și întinsurilor conferă întâlnirilor nocturne un reflex de sănătate și mișcare ce face ca gândurile să danseze, parcă, de la sine, iar trupul să tresalte până în vârful degetelor de propria-i plăcere.

Scânteierile paharelor, viorile, ferestrele îndărătul cărora erau munții, cerul, noaptea și infinitul făcură ca Barbara și Hollstein să nu neglijeze o dată pătratul suprafeței de dans.

Kai solicitase o dispensă. Își aranjă un coctail și se dărui cu o deosebită grijă acestei îndeletniciri. Iar înainte de a-l sorbi, clipi spre pahar ușor ironic și îngăduitor.

De fiecare dată când Barbara trecea dansând pe dinainte-i, ochii ei stăruiau asupră-i peste umărul lui Hollstein. Iar el răspundea privirii cu o cvasi placidă cutezanță, stânjenit și totuși bucuros.

Cu Barbara revenise pacea, alcătuită din platanii din fața casei, amurgurile roșii ale câmpiilor, nopțile dormite buștean, pădurile, stelele, zorii timpurii , zilele pline de lumină. Dar tot cu ea revenise și conflictul, o reținere și o inexplicabilă timiditate.

Se făcuse târziu. Hollstein era, evident, extenuat și Kai făcu semn amândurora:

— Barbara, dragă, noi am avut o zi obositoare, mai ales Hollstein, să-l trimitem la culcare. Pe mâine dimineață, Hollstein!

Și, într-adevăr, după un protest de formă, acesta plecă supus. Barbara luă brațul lui Kai:

— Nu vrei să mai facem o mică plimbare? Eu așa fac serile.

Kai o ajută să-și îmbrace paltonul. Aerul era atât de rece, încât nici nu putea fi simțit – și nu era pic de vânt. Frute călca greu prin zăpada înghețată, cu un mers împleticit de copil.

Barbara povesti de bătrânul domn de Croy, despre verii Holgersen, despre o iapă care născuse un mânz alb-alb și cu o pată neagră, triunghiulară, pe frunte – în Egipt ar fi fost, poate, declarată sfântă – despre câinii ei, despre parc, vecini și prieteni. Toate acestea îl cuprindeau pe Kai ca o zi caldă. Tăcu, apoi răspunse prin banalele cuvinte utilizate într-o conversație.

După o distanță oarecare, se înapoiară. În hol, Barbara se opri:

— Noapte bună, Kai.

— Noapte bună, Barbara.

Fața ei era parțial umbrită. Și prin minte îi trecu un gând: n-a mai fost o dată așa? Luându-i mâna, i-o mângâie ușor și repetă: Noapte bună.

◆

Apoi, câteva dimineți Kai nu se urni din hotel, sub pretext că avea de rezolvat niște corespondență. Barbara și Hollstein plecară singuri la ski. Se obișnuiseră repede unul cu altul; erau amândoi foarte tineri.

Uneori, la plecare, Kai simțea din nou ațintită asupră-i privirea Barbarei, care-l neliniștea și-i arăta că în gândurile lui avusese prea puțin în vedere că ea nu era doar un Principiu și un copil și că se afla la o vârstă în care fiecare lună conta mai mult decât, ulterior, ani de-a rândul.

Zilele începură să-i pară lungi. Ieșea în balcon și se lăsa pradă soarelui.

La prânz cobora mai târziu, cu speranța că o să-i găsească de-acum pe Barbara și pe Hollstein veniți mai înainte. Era dezamăgit ori de câte ori le găsea scaunele neocupate și încerca să se consoleze cu un zâmbet.

Avea întotdeauna o masă mică rezervată pentru el, ca și ceilalți oaspeți. Într-o zi coborî intenționat foarte târziu și găsi salonul foarte agitat. Frute petrecuse singură dimineața afară și se împrietenise cu bucătarii. Când clopotul vestise ora prânzului, intrase ca să-l afle pe Kai la masa lui și cum nu-l găsise se întinsese ca să-l aștepte.

Un cârd de americani, care nu cunoșteau obiceiul locului, se apropiase de masă cu gândul s-o anexeze. Văzându-i venind, Frute se ridicase mai întâi pe labele din față, iar când cea dintâi mână încercase să apuce un scaun, rânjise atât de amenințător, încât întreaga ceată încremenise.

Patronul îi lămuri pe noii veniți că masa era rezervată și că avea alta pentru ei. Dar conducătoarea grupului fusese cuprinsă de o revoltă care o însuma parcă pe aceea a tuturor asociațiilor de femei din patria ei. Și ceruse îndepărtarea câinelui. La venirea lui, Kai găsi întreg salonul fie perplex, fie scuturat de o bucurie răutăcioasă sau, pur și simplu, gălăgios nevoie mare. Frute renunță la rânjet, dar nu-i ieși înainte, ci rămase să-i apere locul. Și abia când îl văzu ajuns la masă, se dădu puțin deoparte. Kai judecă situația dintr-o ochire și se așeză placid, de parcă nu se întâmplase nimic care să-l fi privit pe el.

Încet-încet, protestul se domoli. Clătinând din cap, morocănoși sau furioși, americanii se mulțumiră și cu o masă vecină. Două fete se aleseră cu îngrijiri din partea conducătoarei grupului, de parcă se aflaseră în primejdie de moarte.

Frute veni aproape de Kai și se întinse adulmecând. Conducătoarea grupului era vădit preocupată cum să continue scena. Șușoti ceva cu fetele, luă o bucată de cotlet și, țuguindu-și apetisant buzele, o arătă câinelui. Era foarte doritoare de o apropiere firească, fără constrângeri.

Frute îi întoarse, însă, scurt capul și-și plecă urechile, după care nu-i mai dădu nici o atenție, ci-i aminti lui Kai, frecându-i-se ușor de picior, că era timpul să-i întindă și ei un sandviș. Doamna își retrase cotletul, dar glasu-i mieros nu se dădu bătut, ci se exprimă elogios și în cunoștință de cauză despre câinele bine crescut. În ce-l privea, Kai era convins că aveau să urmeze și alte avansuri.

Barbara și Hollstein nu veniseră la prânz. Ceruseră să li se împacheteze niște carne friptă, fructe, felii de pâine și unt și-i lăsaseră vorbă lui Kai să urce la ei. Iar el parcă-i și vedea: amândoi, undeva în zăpadă, iar în jurul tinerelor lor făpturi o lume plină de lumină.

— Ce părere ai, ce facem, Frute?

Se plimbă puțin cu câinele în jurul hotelului. „Poate că nu crezi, Frute, dar află că de câteva zile încep să mă simt bătrân. De altfel, ești întotdeauna bătrân când începi să socotești dificile lucrurile simple tocmai pentru că sunt simple. Vezi, Hollstein știe ce trebuie să facă și o face. Eu îmi ridic singur obstacole și mă mir că drumul nu-i liber. Îți poți imagina că bărbatul ăsta de lângă tine a cucerit-o pe Agnes Guermantes printr-un bluf frivol și a înșelat-o aproape o lună că n-o să-i fie suficient. Și acum stă neajutorat lângă tine și nu știe ce să facă. E greu cu femeile pe care le-ai cunoscut de copile și le-ai văzut crescând; e greu să te porți firesc cu ele. Și e, în genere, greu, să începi o nouă relație cu oameni pe care-i cunoști de mult."

Ceata de americani părăsi sala zâmbind familiar,

ceea ce-l înfurie pe Kai, care se închise în cameră toată ziua, până când Barbara veni să-l ia.

În cursul serii, Frute mai avu parte de o aventură. Kai citise până târziu și uitase să încuie ușa. Iar Frute profită de prilej, o întredeschise și se lansă într-o escapadă pe culoar. Auzind o exclamație înăbușită, Kai se sperie, văzu că Frute ieșise și se repezi după ea.

Peste drum de camera lui, un domn în pijama nu cuteza să tragă de ușa pe jumătate deschisă din pricină că Frute îșI rânjea colții la el. Kai o chemă și pijamaua dispăru atât de repede, încât nici nu mai avu vreme să-și ceară scuze pentru comportarea câinelui. Își făgădui, însă, s-o facă a doua zi dimineața, încercând să rețină exact numărul camerei.

Dar interesându-se la portar cine locuia acolo, află că locatara era o doamnă din Pensylvania, ceea ce-l scuti de orice alt demers.

◆

Ultima zi, Barbara ținu s-o petreacă într-o cabană. O lăsară, dar, pe Frute la hotel și plecară de cu noapte, la lumina lanternelor. Zăpada era când gălbuie, când sură, ca un înecat, iar cercurile de lumină păreau mici și șterse.

După vreo două ore de mers, crestele începură să se mai lumineze. Unele se înscriau limpede pe firmament, altele lăsau ușor să se recunoască norii călători. Apoi peisajul din juru-le se întunecă iar, dar văile se luminară. Înaintând prin acest joc de umbre și lu-

mini se pomeniră pe culme. Culorilor de mai înainte li se adăugă roșul zorilor, care li se așeză pe umeri, stâncile țâșniră semețe, negurile se risipiră, lumina birui cetățile de piatră, peste munți se ridică soarele.

Frigul nopții se dădu înapoi. Barbara își scoase gluga, Hollstein se descheie la haină. Kai își dădu, însă, cu părerea să nu facă treaba doar pe jumătate și bluzele mai groase, puloverele se treziră înfundate în rucsacuri, iar mânecile suflecate. Rămasă într-o bluză albă, subțire, Barbara o luă înainte, fugind ca un copil, spre cabana care, mică, cafenie și pierdută, părea una cu versantul.

Chiar la intrare se aflau o vatră și lemne de foc. De o grindă atârna o hârtie cu sfaturi potrivite. Îndărătul bucătăriei era dormitorul. De-a lungul peretelui sudic al casei se înșira o bancă lungă. Inspectară terenul, adunând lemne pentru completarea proviziilor; așa cerea legea cabanei. Apoi se întinseră la soare, fiecare după pofta inimii.

După amiază, Barbara trebălui cu găleți și oale. Un puternic miros de cafea spori nerăbdarea lui Hollstein, „Civilizația are farmecul ei", constată el grav și atât de surprinzător, încât Kai pufni în râs și se refugie în bucătărie. Puțin mai târziu, răsfoiră împreună cartea de oaspeți a cabanei, iar Hollstein le oferi un strălucit concert la armonică.

Seara, Kai deveni melancolic. De afară văzu cum armata umbrelor înconjura lumina ce se da bătută și se retrăgea, până când, cu un salt de pe acoperișul cabanei, dispăru în întuneric.

Tăcerea îl tulbura, se simțea foarte singur și, auzind prin perete, înăbușite, glasurile Barbarei și al lui Hollstein, ea îi transmitea și un sentiment de însingurare.

Își privi în ochi propria-i viață și se simți încercat de simțământul că nu se alesese cu mare lucru de pe urma ei. Un plugar care-și seamănă ogorul e mai cinstit și se simte mai împlinit – ba chiar mai eroic. E bine să faci o treabă concretă și să te mulțumești cu ea... Și fără să-și dea prea bine seama ce face, izbi cu bastonul niște zăpadă înghețată, care se rostogoli, prăvălindu-se pe pantă.

Și urmărind, dus pe gânduri, bulgărele ce lucea se pomeni purtat pe tărâmul simbolisticii de comparații atât de la îndemână, încât situația lui începu să-i pară de prost gust. Iar un sfârșit nu era deloc lesne de întrevăzut; căci astfel de comparații sunt ca niște mătănii în care o boabă o trage automat după ea pe alta.

În clipa aceea se auzi strigat de Barbara și se înapoie în cabană. De grinda din bucătărie atârna o lampă cu gaz ce împrăștia o lumină zgârcită. Barbara pregătea, în niște tigăi și tăvi înnegrite, masa de seară. Hollstein o încurca cu sfaturile lui.

Și, totuși, rezultă o cină.

Înarmați cu toate păturile, puloverele și jachetele, se pregătiră de culcare. Hollstein adormi primul. Glasul Barbarei se mai făcu auzit de câteva ori prin încăpere, apoi respirația ei deveni liniștită.

Kai rămase mult timp treaz. Iar în somn visă mult. Dar singurul lucru de care-și aminti la miezul

nopții fu că-i era foame. Cotrobăi prin rucsac după niște biscuiți și, până la urmă, adormi iar.

Dimineața fu rece și luminoasă. Se tăvăliră prin zăpadă, râzând din toată inima. Schiori ce coborau pantele împrăștiau nori de pulberi de zăpadă, legănându-și trupurile la curbe.

Mai aveau câteva ore până la plecare, Hollstein plecă s-o scoată pe Frute din țarcul hotelului. Kai se mai pomeni o dată singur cu Barbara. Ședeau unul în fața celuilalt și așteptau. Și Kai simți din nou ațintită asupra-i privirea scrutătoare pe care o cunoștea. Brusc, fără vreun motiv anume, își spuse că nu era deloc indiferent Barbarei. Despărțirea scurtează, însă, totul și nu mai avu timp să deslușească de ce natură era acest sentiment.

Își dădu seama că greșește, dar n-avu curajul s-o mărturisească. „Sunt trist", constată mirat.

Hollstein tocmai venea cu Frute. O dorință nestăpânită, disperată îl făcu pe Kai să tresară – dar Hollstein și ajunsese la ei.

E prea târziu, gândi Kai.

Se despărțiră la intrare.

— Observi, Barbara, ce tristă e Frute că trebuie să plece?

— Da, Kai.

Motorul mașinii pornise.

— La revedere, Barbara.

Apoi urmă o curbă și Kai se simți ca golit.

12

Maud Philby avea niște șolduri ca ale zeiței Diana; nu se rotunjeau nici cu un centimetru peste cât ar fi trebuit și-i confereau un ce lunecos, aerian, ce i-ar fi putut îndreptăți din plin pe poeți să-i închine imnuri, dacă ar fi avut mai mult gust. Ușoara scobitură de la spatele genunchilor o ajuta ca și în cele mai nepriincioase situații ale unei femei – ca, de pildă, aceea de a fi privită din spate umblând cu picioarele goale prin nisip – să-și păstreze aceeași grație și elasticitate.

Cu Frute alături, Maud Philby se plimba, într-un costum de baie din mătase albastră, pe prundișul țărmului.. Îndărătul ei, deasupra meselor rotunde, se aliniau mari umbrele de soare. Printre cabine se lăfăia, lătăreț, bufetul cu o puzderie de sticle capsulate și tot felul de salate. Apolinici maiștri de înot erau înconjurați de un cerc de americance în mijlocul căruia își îndeplineau, obligați, dar delăsători, îndatorirea: de a fi bronzați, vânjoși, bine croiți și cuceritori. La fiecare

oră își schimbau costumele, venind cu alte tricouri. Intrau fără plăcere în apă și, de altfel, nici nu li se cerea decât arareori s-o facă.

Kai sta pe digul de piatră care înainta până aproape de apă și privea, mijindu-și ochii, un creol care se cufunda ca o amfibie. Ceva mai departe, în mare, erau ancorate niște plute cu cocotieri în loc de catarge, vuind de zarva pe care numai idiomul anglo-saxon o poate stârni în lume.

Incidentul petrecut la tirul asupra porumbeilor îi crease lui Maud Philby o senzație dezagreabilă. Își dăduse numaidecât seama despre ce era, de fapt, vorba – tot așa cum remarcase îndată că intenționat o adusese Kai acolo. Efectul fusese surprinzătoarea constatare că-i erau sabotate propriile planuri. Ceea ce socotise a fi clădit în săptămâni de eforturi fusese spulberat într-o clipă. N-avea nici o importanță dacă Lilian Dunquerke se cunoștea mai demult cu Kai sau dacă cei doi începuseră de-abia atunci un joc temerar și plin de farmec – singurul lucru care conta erau faptele.

Maud Philby era foarte departe de a se simți jignită. Dar trebuia, fără voia ei, să recunoască că atracția ei moderată pentru Kai făcuse loc unui amestec de mâhnire, mirare și unui al treilea sentiment pe care nu-l putea bine defini. Kai evadase – mai rău: evadase fără intenție, iar acest lucru îi arătase că, în ce-l privea, ea mai era încă la început. Situația creată între Kai și Lilian Dunquerke îi impunea; admitea cât de neprăvăzătoare fusese în nepăsarea ei; încât cu mai pu-

ținută abilitate din partea ambelor părți ea ar fi avut un sfârșit jenant. Ori tocmai aceste mize cutezătoare cu un partener de același calibru îi plăcea și-și dorea cel mai mult Maud Philby. Încât cu atât mai mare amărăciune trebuia să recunoască că fusese dată de-o parte. Și pusă în fața acestei recunoașteri, răceala considerațiilor ei dispăru fără urmă; se simțea vinovată și Kai n-ar fi avut nevoie de o mai abilă mișcare de șah ca s-o câștige, decât cea de care el nu se sinchisea.

Maud Philby se așeză pe prundiș lângă Kai.

— Ieri apa a fost așa de limpede că puteai să-ți vezi umbra pe fundul mării. Iar când am dat să ies din apă, luneca mereu sub mine, la câțiva metri adâncime. Era la fel ca atunci când un avion zboară printre nori și-și lasă pe pământ umbra, grăbit și oarecum misterios.

— Cu umbra e totdeauna cam ciudat, observă Kai, te poți poticni de ea. Cele mai periculoase sunt umbrele provocate noaptea de faruri. Se pitesc într-o vâlcea și, dintr-o dată, se năpustesc ca fiarele, cresc, gonesc și înspăimântă. Se povestește că cineva, odată, a trebuit să monteze un bec nou într-un far. Când, după aceea, a pornit iar, în fața mașinii s-a pomenit cu o nălucă care dansa – uneori ca un om cu brațele desfăcute, alteori ca o stafie. N-a știut ce să creadă și abia mult mai târziu a băgat de seamă că atunci când trebăluise, în far intrase o muscă, iar reflexele oglinzii parabolice o făceau să pară mult mai mare în conul de lumină.

Maud Philby își strânse picioarele și își împreună mâinile în jurul gleznelor.

— Fantastic. Cred că sunteți un romantic.

— Da, și eu cred uneori...

— Dar nu-i obositor?

Maud își sprijini fruntea de genunchi. De sub costumul de baie i se contură, frumos desenată, șira spinării, gata-gata, parcă, să se despartă de restul trupului dacă nu și-ar fi despreunat mâinile.

— Pentru cine-i abil, nu cine știe ce, rosti Kai, căruia convorbirea începea să-i facă plăcere.

— Și dacă ești nedibaci?

— Atunci pățești ca pescarul care a nimerit în apă în propria-i plasă și s-a înecat.

— Trebuie să fi fost un sfârșit foarte dezagreabil.

— Și cel mai neplăcut – ultimele minute sunt, mai ales, chinuitoare – e că în propria-i plasă.

— Deci e cam periculos cu romantismul?

— Foarte.

— Și trebuie să fii și abil pe deasupra?

— Asta ar fi o condiție, rosti Kai dus pe gânduri. dar prin tradiție trebuie să fim puțin romantici. Altfel ce s-ar alege de dragoste.

Spinarea de mătase albastră se îndreptă.

— Înotăm?

Se duseră spre apă. Maud Philby își lepădă pantofii. Pietrișul de sub tălpi scrâșni. Apucară bine cablul care ducea spre mare și se ținură strâns de el până când, preschimbat în spumă, valul ce se izbi de

stânci le lovi trupurile, încercând să-i împingă înapoi; al doilea val le acoperi capetele. Dând drumul cablului, se cufundară în apă. La spatele lor plescăia Frute.

Ajunși la prima plută o ocoliră și o lăsară în urmă. A doua se afla ceva mai departe în mare și era pustie. Se cățărară pe ea. Frute veni și dânsa, ca o rămășiță de statuie de bronz scufundată, doar cu capul ieșit din apă; se lăsă ajutată și-și scutură blana, împroșcându-i cu stropi. Pluta dansa pe valuri, dar se ținea bine.

— V-ați și înscris la Cupa Europei?

Pluta se plecă într-o parte. Maud Philby se prinse bine de brațul lui Kai, privindu-l în ochi.

— Ei, mai e destul până se încheie înscrierile, o lămuri el și, apucând-o fără veste, o aruncă brusc în apă, urmată numaidecât de Frute, care lătra.

După câteva minute reveniră, însă, amândoi la suprafață, iar Kai se întinse cât era de lung pe rogojini, cu fața chiar către marginea plutei, foarte aproape de capul ei.

— Luați masa cu mine?

Maud Philby îi zvârli un pumn de apă în ochi, făcu semn că da și se depărtă grăbită.

◆

Prânzul îl luară pe o mică terasă-balcon la primul etaj al hotelului.

O apărătoare de soare îl acoperea pe jumătate

spre a mai îmblânzi lumina orbitoare. Marginea umbrei se preciza puternic pe gresie, creând o dublă atmosferă; dincolo de ea soarele arzător, scânteietor, sub acoperământ de lumină mai blajină, mai molatecă.

Maud Philby, care ședea la marginea balconului, cu părul strălucitor și spatele lucios, inundată de lumină, invulnerabilă amazoană scânteietoare, depășise zona de umbră și, cu pielea bronzată, zâmbitoare și priviri greu de descifrat era iar femeie.

Baia de mare îi dăruise pe amândoi cu ușoara oboseală care constituie cel mai bun fundal pentru conversație și flirt. Între ei pendula grațioasa erotică a frumosului, plăcerea ochilor, confirmarea aproape fără motiv.

Kai simțea tăcerea ca pe un soi de extindere, de desfășurare în spațiu în care multe lucruri se aflau pe același plan și atât de strâns împletite, încât nu-și mai putea da seama: dacă acest sentiment era o consecință a zilelor petrecute cu Barbara, o presimțire a ceea ce se va întâmpla cu Lilian Dunquerke sau pur și simplu urmarea prezenței lui Maud Philby. Numai că aceasta din urmă era acolo și, de aceea, mai puternică decât celelalte, concentrând nelămuririle într-un ghem de calm și provizorat – iar clipa aceea ciudată îi aducea chiar un soi de sprijin din partea Barbarei și al Lilianei Dunquerke.

Maud Philby își muie degetele în farfurioara cu apă, se șterse și puse șervețelul la loc.

— Dați-mi, vă rog, o țigară.

Se ridicase de la masă, dar ezită să iasă din zona de umbră. Kai îi întinse și un chibrit, Maud Philby își plecă puțin capul, mâna lui îi duse flăcăruia la gură, ea îi văzu mai de aproape și mai lămurit ca niciodată pielea arămie și ușoara curbură a unghiilor, la fel de aproape i se păru și fața – și pe neașteptate, în pâlpâirea chibritului care, la lumina zilei, făcea ca mâna și obrazul lui să pară mai întunecate, în această mișcare de fiecare zi, inspirând primul fum, când privirea i se opri o clipă aproape absentă asupra lui Kai – își dădu deodată seama că îl iubea.

Și, de mirată ce era, deveni neajutorată. Surpriza o copleșise cu o slăbiciune care o sili să se sprijine.

Își apăsă ușor mâna pe degetele lui Kai, de parcă ar fi vrut să îndrepte mai bine chibritul și se rezemă de ea ca o proptea, atât de fără putere se simțea. Fie și numai o singură mișcare poate preschimba totul în dăruire.

◆

Kai n-ar fi avut nimic împotrivă ca relațiile dintre ei să devină mai nuanțate, mai personale. De altfel, și el se jucase de mai multe ori cu acest gând, iar în starea de spirit în care se afla ar fi trebuit să fie cu precădere atras de această perspectivă.

O neglijă, touși, – căci, deși în general, avea un instinct foarte sigur care în astfel de ocazii nu-l înșela și era și destul de abil ca nu numai să-l dezvăluie, ci

să-l și utilizeze, față de tipul pe care îl personifica Maud Philby se arăta nehotărât când îl cunoștea mai bine.

Căci ea făcea parte din iritanta categorie intermediară la care singurul lucru adevărat părea a fi bluful. Ceea ce n-o diminua; într-o asemenea proporție bluful cere, totuși, existența unor mari însușiri, a unei distanțări sufletești care face ca folosirea lui să nu decadă până la simpla minciună.

Maud Philby avea destul din toate acestea spre a face rău cu bun gust; prea puțin, însă, și pentru a descoperi în mod cert propriile-i sentimente. Și pentru că lucrul i se întâmpla acum pentru prima oară în viață, avu parte de tragicomedia ca ea, cea mereu sigură de sine, să săvârșească o greșeală, în ciuda rafinatului instrumentar cu care exersase de atâtea ori și să dea acum greș, la prima încercare care cu adevărat conta.

Această contradicție împrumută neajutorării ei o notă de intenție, iar Kai socoti o prefăcătorie ceea ce nu era.

Se stăpâni – și clipa trecu.

◆

Maud Philby se consideră respinsă, fără a băga de seamă că, de fapt, nu fusese deloc înțeleasă. Singura-i unitate de măsură era acum intensitatea sentimentului pe care-l încercase – și cum aproape că-l

depășise, se simți rușinată, ba chiar jignită și cât se poate de grăbită să repare ce nu greșise.

Încât apelă la ce-i era mai la îndemână, încercând să răstoarne totul și să-și camufleze atracția pentru Kai cu interesul pentru altcineva. Murphy era cel mai bun pretext. Și spre a estompa repede cele întâmplate, începu prea puțin diplomatic:

— Ați procedat cumva la modificări în construcția mașinii dumneavoastră? Întrebase așa, ca într-o doară, și se așeză jos.

Mirat de schimbarea subiectului conversației, pe care n-o înțelesese, Kai făcu semn că da.

— O perfecționare?

De astă dată Kai deveni atent, o luă și el pe pârtia pe care fusese ispitit. Și porni să vâneze.

— Ați aflat de la...lăsând fraza neterminată.

Philby îi ieși numaidecât în întâmpinare și încuviință spre a nu se trăda:

— Da, de la Murphy.

— Ah, de la Murphy.

— Da, el a pomenit de asta. Și a spus că-i foarte importantă.

— Ei, nu-i chiar așa.

Maud Philby se mai calmă, văzând că interlocutorul ei marșa, dar acum rolul o sili să meargă mai departe decât ar fi vrut; și cum i se părea că-i cel mai mic rău, făcu un nou ocol, arborând un ton camaraderesc:

— Păi nu pierde cursa tot farmecul?

— Pentru Murphy în orice caz.

— Aș fi zis că și pentru dumneavoastră, ba chiar mai ales pentru dumneavoastră. Pentru că nu participați doar ca să câștigați cu orice preț, ci din pasiune. – Și aici schiță un nou atac. Pentru că vă plac situațiile incerte.

Kai devenise atât de curios, încât aproape ghicise adevărul. Cine trăgea așa de insistent într-o parte, era pe semne amenințat din alta.

Și o luă direct:

— Vreți să spuneți că ar fi mai interesant dacă șansele ar fi egale?

— Da. Maud Philby respiră ușurată. Primejdia trecuse.

— Ar avea vreo importanță pentru dumneavoastră? Și spunând asta își mută privirea de la dânsa.

De astă dată, Maud Philby tăcu, puțin speriată.

Kai se sculă de la masă și după scurtă vreme se înapoie cu niște hârtii pe care i le întinse:

— Sunt două desene cu modificările de care ați amintit.

Luată așa pe neașteptate, Maud Philby privi hârtiile din fața ei, derutată de întorsătura pe care o luau lucrurile și mai rușinată decât înainte. Sentimentul de care încercase să se dezbare revenise cu mai mare intensitate, aflând-o și mai dezarmată. Cu mare greutate, rosti:

— Îmi dați...

— Sunt duplicate de care nu mai am nevoie.

— Dar de ce...

— Pentru că – și Kai zâmbi fugar – pentru ca întrecerea să aibă, eventual, mai mult farmec.

Maud Philby era prea zăpăcită ca să mai gândească. Singura dorință ce o stăpânea era aceea de a repara totul. Indiferent ce s-ar fi întâmplat. Luă dar hârtiile și le ferfeniți.

— Nu, nu-i adevărat, nu asta vreau.

Kai aflase legătura dintre lucruri. Iar ce-i mai lipsise din combinația lui fusese trădat de atitudinea ei.

Dar acum ezită el în fața a ceea ce, cu numai câteva minute înainte, îi păruse de dorit. Punctul de unde ar fi trebuit să plece se modificase prea mult și începutul – ce ar fi fost acum plin de scuze, explicații, împăcare și alte asemenea, era tocmai ce nu-l interesa la Philby. Nu ținea ca, pur și simplu, să fie iubit de ea; ar fi fost prea primitiv și monoton, ori dânsa era o prea experimentată începătoare pentru așa ceva.

Încât amână pentru mai târziu să culeagă fructele care dăduseră atunci în pârg și mai făcu ceva în plus. Mototoli hârtiile rupte, le zvârli disprețuitor și zise:

— Păcat de idee, dar n-a putut fi aplicată. Am încercat, dar n-a mers... Desenele sunt interesante, însă practic, fără valoare.

Maud Philby îl privea uluită.

— Cum, n-ați realizat-o?

— Am încercat. Dar, din păcate, construcția a dat greș.

— Și planurile sunt...

— ...fără nici o importanță.

Și Kai râse din toată inima ca de o glumă bună, ca de un lucru pe care nici unul din ei nu-l lua în serios. Maud îl privi cam neâncrezătoare și încercă să nu izbucnească. Oricum, planurile ei avuseseră parte de o zi neagră.

Kai trecu repede peste nesiguranța ei, spre a fi mai convingător că greșise pe undeva. Și amândoi se lansară într-o sporovăială idilică, iar Maud Philby își recăpătă din nou curajul.

După câteva minute, Kai veni cu ideea ca amândoi să ia cafeaua în fața cazinoului. Știa că vor da acolo de Liéven.

Și plecară – Maud Philby încă rușinată, dar din nou concentrată, iscoditoare, doritoare să afle adevărul. Nu mai avu, însă, când, căci Liéven era doldora de istorioare amuzante, povestind jovial istoria oarecum dubioasei contese căreia soțul îi aducea amanții în casă, până când unul din ei se simțise atât de prost că înșelase aparenta prietenie a contelui, încât se oferi să-i dea satisfacție. Și, deși contele îi arătă toate mostrele unei îngăduințe cvasi-tagoreene, celălalt nu se dădu bătut și duelul deveni inevitabil. Evident, cel mai ridicol duel din istorie, întrucât – în căința-i plină de zel – Don Juanul uitase că trebuia să-l ferească pe conte și-l dărui cu un glonte în umăr. Din clipa aceea totul luase un alt curs: lumea începu să creadă că motivele duelului fuseseră întemeiate, ba chiar foarte întemeiate, întrucât victima nu se apărase. Lumea era mirată de inițiativa contelui socotind că acesta se

schimbase între timp și Don Juanii începură să-l evite, prudenți, până când povestea ieși, totuși, la lumină în tot adevărul ei.

Maud Philby își redobândise între timp ținuta-i obișnuită. După vreo jumătate de oră, Kai se ridică, lăsându-i câmp liber lui Liéven, care nu bănuia că de-acum încolo putea culege ce nu semănase.

13

Kai mai avu o scurtă discuție cu Hollstein. Trecură în revistă cele mai bune metode de antrenament și se înțeleseră când să se întâlnească în Sicilia.

— Fii atent la frâne, Hollstein. Nu uita că noi cu frânele trebuie să câștigăm cursa asta pe munte.

Apoi, Kai se înapoie la hotel să-și facă bagajele. În piața din fața cazionului așteptau multe mașini doldora de geamantane. Autobuzul hotelului era plin ochi cu bagaje. Sezonul era pe sfârșite.

Kai trimise un geamantan pe iahtul lui Lilian Dunquerke. Pe celelalte le lăsă în mașină; Hollstein urma să le aducă și să le păstreze la Genova.

Își luă rămas bun de la fereastră, de la bulevard și de la priveliștea asupra țărmului. Începuse să le iubească, căci se obișnuise cu ele. Marea și aerul erau blânde ca niște acorduri dinaintea sunetelor, ca acordurile mugurilor înaintea înfloririi.

Poate că în curând aveau să sune clopotele – dar

s-ar putea dezlănțui și o furtună puternică. Poate că aceasta împinge păsările pestriț colorate dincolo de orizont, zgomotos și făcându-le să dispară.

Ceasuri fără țintă dinaintea împlinirii, ceasuri fără așteptare și vrere – ciudată clipă când un vânt se poate preschimba în fatalitate, iar un nor în destin. În care inima e un magnet părăsit o clipă de puterea lui, lăsat pradă influențelor polului care tocmai trece deasupră-i.

Ceasuri de aur ale lipsei de apărare – ale revenirii și dăruirii. Fă cum ți-e vrerea, mamă lume – fă ca primul vânt venit să umfle pânzele.

Neliniștea se potoli. Pânzele se umflau alene spre sud. Trecutul rămânea în urmă. Viața se apropia de amiază și gândul la orele dimineții și la ziua de ieri pălea. Era un echilibru aflat la fel de departe de furtună ca și de liniște...

După amiaza deveni mai colorată. Pereții golfului răsăritean se conturau mai limpede și mai articulat. Sus, pe cer, soarele dizolva spațiile umbrite de pe munte în suprafețe și curburi. Către apus începea să se ridice o ceață roșietică pe care palmierii se înscriau în tonuri închise, lumina nu mai scânteia – ci începea să lunece pe străzi, pe mare.

Un tren șuieră, țâșnind dintre stânci, ca o dungă de chihlimbar negru pe țărmul golfului, după care dispăru, lăsând în urmă o dungă de fum albăstrui, lucind în soare și risipindu-se în rotocoale.

Automobile goneau tăcute peste intersecții spre

stabilimentul băilor. Autobuze mari cu cauciucuri moi înaintau în linii frânte pe la colțuri, planturoase dar sprintene ca niște gândaci grăbiți. Dinspre Café de Paris se auzea muzică.

Kai coborî și dădu niște dispoziții portarului, iar negrului de la intrare tot mărunțișul din buzunare.

În piață, cercul automobilelor se rotea fără întrerupere. Băieții de servici ai cafenelelor se cățărau pe scările mașinilor și le îndrumau spre locurile de parcare. Câteva Roadstar-uri opriră, însă, chiar lângă mese spre a-și saluta, vreme de câteva minute, cunoscuții. Polițiștii în alb, cu fireturi aurite și căști tropicale, vegheau asupra traficului ca niște împărați din alte vremi. O caravană Cook se revărsă peste ei.

Deasupra șoselei povârnite ce ducea la Mirabeau, atârna, sus în munți, dunga subțirică a Corniche-i.

Kai făcu un ocol și, străbătând Boulevard de Monte Carlo, coborî treptele. Șovăi câteva clipe, atât de armonios i se legăna în suflet ceea ce trebuia să urmeze, încât ar fi vrut, parcă, să stea mereu locului, să rămână mereu așa în pacea care era, deopotrivă, vis, fericire și cunoaștere. Pe primul plan se afla, totuși, fericirea pe care ar fi vrut, parcă, s-o dilate și s-o rețină cât putea mai mult. Se afla pe larga promenadă a portului. Orașul, loc gălăgios, i se înălța în față, agățat de stânci ca o plantă cățărătoare. Apeductul de la Tir aux

[1] În engleză, în original.

pigeons ieșind din mare cu nenumărate coturi amintea de o conductă romană. Pe Boulevard de Condamine, în vitrinele bijutierilor se și aprinseseră primele becuri. Erau clipele dintre zi și amurg, când încă mai era stăpână lumina, dar atât de întrețesută cu mistica înserării, încât italiencele din văile lombarde și începeau să cânte „Felicissima notte".

Dar era și timpul s-o ia din loc. Iahtul aștepta. În jurul provei apa se vălurea străvezie. Tresălta ușor și murmura; se afla de acum în puterea aburului.

Dintr-o săritură, Frute străbătu strâmta pasarelă ce ducea pe punte, urmată îndată de Kai. Și după numai câteva minute, iahtul se dezlipi de țărm, luând calea mării.

◆

Kai era singur pe punte. Nimeni nu-l stingherea. Stătea, cufundat în contemplare, sprijinit de balustradă, urmărind vârtejul apei sub chilă. Valurile se înroșiseră sub lumina amurgului, străbătute când și când de reflexe albăstrui ce se topeau în apa tot mai agitată.

Începuse să bată vântul. Frute își înălță capul. Se apropia Lilian Dunquerke. Kai îi ieși înainte și amândoi priviră multă vreme țărmul ce se depărta. Știau că, odată cu țărmul, rămânea în urmă și lumea și ceea ce îi lega de ea.

Disprețuiau și unul și celălalt atât de tare tot ce

era obișnuit, încât hotărâseră să se slujească de tradițional spre a se apăra și a se distanța de tot ce era secundar. Dar o făcuseră când găsiseră partenerul ce se situa pe aceeași poziție.

Erau destul de puternici ca să reziste unei trăiri ce sărea multe etape – ce venea ca un dar și avea să plece – unui eveniment ce nu putea fi nici chemat, nici reținut.

Încât nu pierdură vremea ca să i se adapteze, ci i se lăsară pradă – știau că nu poate dura mai mult decât un răsuflu – într-un salut și o împreunare a mâinilor.

Erau în prea mare măsură din același sânge spre a putea rămâne mai mult împreună.

Amândoi lăsaseră deoparte mai multe ocazii banale spre a se putea bucura de una mai deosebită. Scepticismul cu care le abordaseră pe cele dintâi îi ajuta acum să facă față unei situații care, unor ochi naivi îi putea părea doar un ideal romantic.

Erau primii oameni. Pluteau într-o arcă deasupra pământului scufundat; și astfel au venit diminețile, amiezile, serile – dar timpul rămânea în loc, vasul era vrăjit, iar ceasurile treceau aurite și pline.

Nu încercau să ceară și să dea mai mult. Cunoșteau fericirea cumpătării, nu țineau la greutate, ci la echilibru. Lucrurile erau mici și mari, ceea ce depindea de modul cum erau dorite, iar ei aveau față de ele un respect calm și nu mistic, nu experimental – iar drept răsplată lucrurile trăiau în ei.

În felul acesta evitau orice patetism și tot felul de cuvinte mari. Lucrurile erau reduse la adevăratele lor proporții. Farmecul lumii constă în faptul că totul lunecă, curge lin.

De aici și bucuria pentru orice clipă. Nu existau fisuri, întrucât se mențineau mereu la suprafața lucrurilor. Nu era ea, oare, astfel mai variată decât altminteri?

Atât Lilian Dunquerke, cât și Kai erau, fără ca acest lucru să le tulbure plăcerea, conștienți de imperfecțiunea iubirii; nu încercau să devină o singură făptură – ci, dimpotrivă, se străduiau foarte să rămână mereu două.

Odihneau în șezlonguri pe punte și priveau cum bancuri de pești cu spinări întunecate spintecau marea.

Când iahtul arunca ancora, pescuiau și uneori aveau impresia că zăreau în ape broaște țestoase. Valuri mici plescăiau ușor în jurul flancurilor vasului. La adăpostul pânzelor acestuia, în cămăși albe și pantaloni largi, încercau să ghicească cine va încerca primul ceva. Uneori, câte un cârd de pești trecea grăbit printre dopurile undițelor, făcând să tremure firul acestora.

Era frumos să poată sta așa, admirând ușoara unduire a reflexelor solare. Dacă se aplecau, însă, mult peste proră vedeau cum, dedesubt, se căsca adâncul – care, uneori, părea totuși că se ridică.

După o vreme se săturară, însă, de toate acestea

– îndărătul lor păndeau suspect filosofia și simbolurile – și se lăsară pe spate. Nu mai aveau în fața ochilor decât albastrul cerului și se afundară în el.

De aici, însă, și o copleșitoare sugestie. Știau că lângă fiecare din ei se afla un trup ce respira. Nu voiau să ia act de el prin nici un simț, dar se contopeau cu atât mai mult cu dânsul în decorul cerului, fără a deosebi vreun contur, străbătuți de un curent atotprezent ce devenea, însă, sensibil doar când se pierdeau în el.

Totul se topi, însă, ca fumul în fața unei plăcinte de raci minusculi pregătită realmente ingenios de bucătarul vasului.

◆

La bord erau mai multe aparate de radio și uneori recepționau din eter câte un concert de la Londra sau Paris. Câteodată, ele erau întrerupte de zumzetul telegrafului, căci pe un vas aflat în cursă nu există nimic mai guraliv; el trebuie să povestească lumii întregi că se îndreaptă spre Pernambuco sau Colombo.

Și zilele treceau astfel fără efort și fără incidente. Nici unul din ei nu pomenea despre trecut. Îl lăsaseră deoparte fără a fi urmărit cu tot dinadinsul s-o facă.

Mai rămâneau și singuri. În câte o dimineață, Kai se lungea, de pildă, în barcă și citea. Iar când avea chef, făcea același lucru și după amiaza.Copilărescul răzbătea din amândoi fără a se atrofia sau a fi forțat. Creștea din simplitatea în care trăiau.

Sentimentele existau mai presus de orice îndoială. Nu osteneau din aceste pricini.

În amurg, ocrotiți de pânzele întinse, făceau scrimă cu florete mlădioase, iar soarele care scăpăta le colora umerii și obrajii.

Trupurile se repezeau unul către altul ca niște pisici, cu mișcări iuți, apoi se dădeau înapoi, împrăștiind scânteieri din încheieturile mâinilor. Oțelul se izbea de oțel...

Într-o zi, Kai zvârli floreta cât colo.

— E cazul să încetăm. Într-o zi o să ajungem să luptăm de-adevăratelea – e ciudat cum te poate ispiti floreta asta.

Noaptea se stârni un vânt dinspre sud. Luna atârna pe cer, mare, aproape ca la tropice. Puntea strălucea sub lumina unei licăriri imateriale. Era o noapte ce tăia somnul.

Kai și Lilian Dunquerke rătăceau de colo până colo. Într-un colț erau săbiile de cu seară. Kai le ridică și le îndoi.

— Luna le pervertește – și le aruncă în sus, deasupra balustradei, în așa fel încât să cadă în apă, unde mai șuierară înainte de a se scufunda. – Pe o asemenea lună nu-i bine să ai arme la îndemână.

Apoi se așezară pe vine, cu genunchii desfăcuți. Lilian avea fața palidă. Marea era o suprafață plumburie din care iahtul recolta argint, un argint fosforescent și iluzoriu. Vântul adia ușor, cântând în vergele. Luna era ucigașă și nu era deloc bine să te ații de-

desubtu-i. Fluidul ei, se știe, ucide viața. Dacă lași afară pe o astfel de vreme animale tinere, ele se preschimbă în umbre noptatice cu ochi cenușii. Iar dacă mănânci carne de găină pe lună plină, capeți puterea ca, din stomac, să vezi în depărtări...

Kai povestea legende ale băștinașilor din țările sudice. Unde există vrăji care ucid și amulete care salvează. Într-un rând, asupra lui se făcuseră vrăji sub clar de lună, dar o tânără javaneză i-a adus ametiste care l-au scăpat. Tânăra plecase apoi cu el, dar în drum a dispărut. Și Lilian Dunquerke înțelese, fără a mai avea nevoie să întrebe, că între timp murise.

Iar Kai adăugă, cu oarecare bruschețe.

— E apăsător să trăiești așa o viață, zi după zi, una după alta.

— Doar o dată.

— E un chin să nu poți evada, cum ai sări de pe un vas pe chei, ca să-ți mai tragi sufletul. E ca un drum fără oprire.

— Așa pare numai.

— Trăiești și trăiești, e înfricoșător. De ce nu se poate să te oprești, să dispari o vreme și iar să revii.

— Păi, nu ne întoarcem?

— Așa n-ajungem departe, observă Kai și izbucni în râs. Luna te face un răzvrătit. Ar trebui să putem cotrobăi prin butoiul ăsta cu ani și luni, să scoatem azi una, mâine alta – o dată o zi de când aveam patruzeci și cinci de ani, altă dată una de la optsprezece ani și să le amestecăm după pofta inimii. Acum suntem mereu aceiași și ne lipsește ceva.

Lilian Dunquerke tăcu.

Iar Kai continuă.

— Ce frumoasă sunteți la lumina asta înșelătoare, lumină decadentă, neputincioasă. Vă văd ochii și gura, umerii, ne-am duelat și vă mai simt mișcările. Puteți înțelege că e prea puțin și că mai vreau să am și ziua de ieri și cea de mâine când mă trezesc, somnolent, după un gând obsesiv ce-mi spune că n-am să pot poseda nicicând un om?

Avem ceva prea mult în noi, un plus de rațiune sau de sânge. Cred că mai simplu ar fi dacă am avea doar una din ele.

Văd în ochii dumneavoastră că sunteți cu toate gândurile la mine. Știu că numai acum e așa și că mai târziu n-o să mai fie. Dar vreau s-o gândesc fără vorbe mari și fără iscusință – căci lumina lunii ne schimbă. În clipa asta simt că e o adevărată fericire că pot sta așa și să vă cunosc gândurile; cred că dacă s-ar ști formula, cineva ar putea reuși chiar să înghețe timpul și să dobândească veșnicia.

Și totuși: deși știu că sunteți direcționată către mine, mai știu că, în același timp, sunteți și ca un arc de cerc ce iese din ceață, devine mai vizibil, capătă formă, după care iar dispare în neguri. Eu aș vrea să pot întregi ambele aceste semicercuri, să le cuprind în mâini ca pe un arc, să-i adaug o săgeată și să trag...

Clipele pe care le trăim acum sunt foarte bizare. Nu există nimic în afara noastră; toate gândurile mele se îndreaptă către dumneavoastră – și toate cele ale

dumneavoastră vin spre mine – este cea mai fericită constelație pentru fericire ce poate fi; și, totuși, nu-i cu desăvârșire fericită.

Pentru a preface acest ceas al nostru, cu cele mai îndemânatice mâini, cele mai înțelepte inimi, cu sufletele întrunite, într-o capodoperă de destin pur, ar trebui o întreagă viață ferită de impurități – lucrul ăsta nu vă întristează?

Lilian Dunquerke își ridică mâinile și încrucișându-și degetele închipui un soi de mic grilaj prin care putea privi. Apoi observă:

— Dacă vrem, timpul e mort.

— Se poate spune și așa: Când răsare luna, sentimentele fac băsici. Sunt convins că am fost cam deplasat.

— Nu – ați încercat doar. Dar priviți prin grilajul meu. Marea e ca o ciurdă de elefanți cu spinări sure. Și, totuși, are o unitate.

Pe punte se auzi un lipăit, apoi un molfăit și Frute se ivi, palidă la lumina lunii, cenușie și ciudată cu ochii ei sticloși. Dar pielea îi era caldă și căutătura familiară când își vârî capul în mâna lui Kai.

Și astfel, începu o joacă molcomă, cu dânșii în centrul ei – trei suflete în jurul cărora se cuibărise noaptea. Fiecare se ghemuia în sine însuși – și peste ei plutea fiorul vieții. Simțeau, impalpabil, la orizont, infinitul, dar îi opuneau calm mărginirea, care are un început și un sfârșit și poartă numele de viață.

◆

Nu se pierdură cu firea; iar Lilian Dunquerke și ceru, după combinația de brânză de capră, Maraschino. Ba și câteva picături de Angostura, găsit de Kai. Căci acesta avusese grijă să aducă o carafă de coniac pentru el și un salam, gros cât brațul, smuls bucătarului pentru Frute.

Și astfel întâmpinară victorioși și zorile.

Zilele lunecau lin și nimeni nu întreba de ele. Buna dispoziție se menținea intactă și se întindea deasupra vasului de la orizont la orizont.

Apoi veni, însă, o zi în care fură din nou siliți să ia act de ceasuri, de timp și de termene. Iahtul se apropia, insistent, de Neapole și Palermo.

În ultimele nopți fuseseră furtuni și obiectele neasigurate din cabine se rostogoliseră care încotro. În dimineața aceea vântul se liniștise, dar marea mai rămase o vreme agitată și se potoli doar treptat-treptat.

După amiază, deasupra orizontului se ivi un golf. De altfel, încă de la prânz o dâră subțire de fum suise vertical spre cer.

Zâmbind, Kai i se adresă lui Lilian Dunquerke:

— Să nu ne stricăm nici o oră, pentru că știm că am avut parte de ceva unic, irepetabil. Să ne dăm seama că sunt ultimele ore – melancolia și mâhnirea pe care le încercați sunt nuanțe ale fericirii. Căci ce-ar însemna o fericire fără despărțire?

Golful creștea, se înălța mereu. Devenise un lanț

și câștigase în înălțime și suprafață de ambele laturi ivite din boarea albastră. Cățărat pe terase, orașul, Neapole, suia până sus pe creastă.

Apoi, rămase în urmă, se topi în mare. Dar puțin mai târziu se înfiripă în zare țărmul Siciliei, cu totul altfel de contururi, mai africane, ba chiar aproape tropicale. Și iahtul își încetini mersul...

Un scurt schimb de cuvinte. Un semn – o exclamație a Lilianei Dunquerke:

— Vin neapărat la raliu. Și barca luă viteză, iar pământ, palmieri și oameni îl despărțiră pe Kai de iaht.

14

La Palermo, Kai zăbovi doar câteva zile. De acolo, cu un taxi, plecă la Termini. Șoferul străbătu cei 37 de kilometri în numai 25 de minute.

O hală mare, aerată; în fața ei, o mașină de curse plină de praf. Privind mai atent, i se păru că-l zărește pe Murphy. Ceru șoferului să oprească și, într-adevăr era, chiar Murphy, care și veni spre el, schițând în același timp câteva gesturi energice în direcția garajului. Doi montori se grăbiră să împingă mașina înăuntru.

Schimbară câteva cuvinte fără importanță, dar Kai simți rezistența celuilalt, închis în el și abia catadicsind să-i dea câteva informații.

Continuându-și drumul, dădu de Hollstein care-i ieși fugind înainte, cu câteva bujii în mână. Kai încercă să-și amintească de când nu-l mai văzuse. Nu era mai mult de o lună de la ultima întâlnire – dar parcă trecuse un an de atunci! Întâmplarea cu Lilian Dunquerke se scufundase ca o insulă în ocean; dinspre

partea lui, în orice caz, nu mai plecau spre ea nici un fel de fire. Și, vesel, se interesă:

— Ei, cum stăm cu bujiile?

— Le tot schimbăm. Acum avem unele foarte rezistente, țepene și la viteze mari, – Dar era să uit, aveți corespondență. Și-i înmână un vraf de ziare și scrisori.

Kai le frunzări distrat. Hollstein îi aminti, însă, că printre ele era și o scrisoare de la Barbara.

Barbara...

Primise și la propria-i adresă scrisori de la dânsa. Dar cuvintele lui Hollstein îl făcură să simtă ceva ca o durere.

Era mirat de el însuși – ciudată mai e inima; venea de la o femeie și o uitase pe cealaltă, se gândea la cealaltă și o uita pe cea de la care venea. Deși nici una din ele nu ieșise din viața lui. Nu există nimic asupra căruia fantezia să se exercite cu mai puțină îndreptățire decât dragostea.

În primul rând pentru că e mai aforistică decât se crede în genere. Și nu i te poți dărui fără a rămâne nepedepsit. Cere întreruperi ca să dureze mai mult. Încât Kai găsi că datele raliurilor erau, parcă, cu o înțelepciune metafizică, fixate exact pe măsura psihologiei lui – ca și în cazul ultimului la care luase parte.

Cu o privire scrutătoare, estimă masivul muntos, șoselele și cerul.

— Ai încercat des, Hollstein?

— Aproape zilnic.

— Și pe ploaie?

— N-a plouat. Am modificat puțin frânele și cred că pe vreme umedă viteza poate fi ușor redusă.

— Liéven a venit?

— Da – și a luat parte și el la încercări.

— Nu prea des, nu?

— Nu cine știe ce.

— Și montorii?

— Sunt toți aici.

— Luăm startul cu trei mașini. Câte iau parte din cea utilizată de Murphy?

— Patru.

— Patru?

— E foarte prudent.

— Am băgat de seamă. Te scoate din sărite de precaut ce e.

— Nu de mult mai era foarte amabil. Venea zilnic și-mi dădea idei, unele chiar foarte bune. Nu știam exact ce voia. Până la urmă mi-am dat seama că era atent la îmbunătățirile pe care le-am adus carburatorului nostru. Și când i-am atras atenția că se înșela, că, din păcate, nu reușisem, s-a retras. Am impresia că-i pare teribil de rău că a mizat câteva dintre ideile lui pe o cauză pierdută. Altă explicație pentru atitudinea lui n-am.

Kai își putea imagina, însă, și altceva. Și întrebă:

— Maud Philby e în Sicilia?

— Da, e la Palermo.

— Pe aici a fost?

— O dată, cu Liéven.

Kai ciocăni ușor cu degetele capota. Lucrul îi făcu plăcere și, cu cealaltă mână, imită o tobă. Apoi, brusc, se opri:

— Hollstein, trebuie neapărat să câștigăm, cu orice preț.

— Mai încape discuție?

— De mâine începem un antrenament serios – dar serios.

— Putem s-o facem și de azi.

— Nu, mai bine de mâine; azi sper să intru în starea de spirit de care am nevoie.

◆

La Palermo nu era greu de găsit pe cineva. În scurt timp, Kai izbuti să obțină legătura telefonică cu Liéven, care ținea să discute cu dânsul imediat. Puțin mirat, Kai amână întâlnirea pentru seara, întrucât Liéven nu-i dăduse un motiv anume.

Era, totuși, puțin curios, întrucât bănuia o amuzantă legătură cu Maud Philby. Ca să obțină un mai mare efect, se înființă mai devreme în restaurant și-l pofti pe Liéven să ia masa cu dânsul. Băgă, însă, de seamă că inițiativa nu-i făcea nici o plăcere lui Liéven care, la început, și refuză iritat.

— De fapt, aș fi vrut să vorbesc ceva cu tine, Kai.

— Păi, de asta și suntem aici. E descurajator să mănânci de unul singur. Și apoi entreurile astea sunt excelente. Nu le poți găsi decât aici, la mare, pregătite așa.

Liéven ezită. Apoi își dădu seama că un refuz n-ar fi rezolvat nimic și că era, poate, mai bine ca amândoi să aștepte și, între timp, să aibă o explicație. Kai începu.

— Am impresia că Hollstein se ține foarte serios de treabă.

— A, da.

— Te pomenești că e mereu pe pistă?

— Da.

— Dar tu de ce ești așa de monosilabic?

— Ei, fiecare cu gândurile lui.

— Asta cam așa-i... Vrei puțin din plăcinta asta?

— Cu plăcere.

— E delicioasă, nu?

— Da, într-adevăr.

— Cafeaua – ce zici, n-ai vrea s-o luăm afară?

— Ba chiar aș prefera.

— Bine. Atunci hai să găsim un colțișor. Un ungher unde să putem sta de vorbă.

Liéven consimți să râdă.

— Zău, Kai, te pricepi să faci așa de nostim lucrurile astea. Nu ești deloc curios să știi de ce am ținut să stăm de vorbă. Aici sunt zigarillos în foițe verzi. Ce-ai zice să fumăm și noi una?

Își sorbiră cafeaua. Liéven fredona ușor. La început foarte zorit să discute cu Kai, acum era din nou aproape liniștit și se întreba cum să îndrume convorbirea pe căi cât mai puțin bătătoare la ochi.

Dar Kai i-o luă înainte.

— Maud Philby e și ea la Palermo?

— Da.

— De mult?

— De câteva zile. Liéven sufla pe gură rotocoale de fum și privea cum se împrăștiau. Apoi, visător, adăugă: Am venit împreună.

— Da?...făcu Kai, privind și el undeva în gol, aparent cam absent, dar în sinea lui foarte amuzat.

Liéven tăcea, așteptând efectul ultimelor sale cuvinte. Iar Kai înțelese că relația dintre el și Maud Philby se modificase. Și de aceea Liéven se simțea oarecum cu conștiința încărcată, întrucât nu aflase niciodată cum stătuseră cu adevărat lucrurile între Kai și Maud Philby. Își imagina mai mult decât fusese în realitate căci, prin anume aluzii străvezii, ea îl întărise în această convingere.

Deși nu-și putea da seama dacă indiferentul „Da" al lui Kai însemna că totul se sfârșise, avea, totuși, destulă experiență în relația cu femeile spre a socoti orice cu putință. În plus, considera că din partea lui Kai se putea aștepta oricând la tot felul de minunății și avea propriile-i idei asupra lipsei acestuia din urmă în săptămânile ce trecuseră.

— Fermecătoare femeie.

Spunând asta, Kai își privea țigara dintre degete. „Și o excelentă țigară, Liéven. E încă atât de proaspătă, de parcă ieri ar fi fost ambalată".

— A și sosit doar de câteva zile. Am primit-o direct cu poșta.

— Grozav. Le fumăm împreună.

— Evident. Aici Liéven deveni, brusc, bănuitor. Cuvintele lui Kai ascundeau parcă și altceva la spatele lor.

— Astea sunt adevăratele zigarillos ale păcii. Zău, e nostim, dragă Liéven, cum descoperi legături acolo unde nu există. Nu știu dacă tu îți mai aduci aminte, dar pe vremea când eram mult mai tineri și plini de romantism ne-am promis să nu ne lăsăm niciodată despărțiți de femei. Așa că ce rost are să mai vorbim de asta?

Liéven respiră puternic, ușurat ca de o povară și, fără veste, rosti:

— Ce canalie...

Râzând cu poftă, Kai întrebă:

— Dar de ce, dragă?

— E o poveste complicată.

— Femei de soiul ăsta născocesc totdeauna povești complicate.

— Aș putea s-o înțeleg dacă ar face-o înainte, dar post-festum...De ce?

— Trebuie să-ți răpesc o iluzie. Toate astea s-au întâmplat înainte. N-ai cum să înțelegi. Eu am o mai bună privire de ansamblu asupra a ce a fost și a devenit mai amuzant. Pe scurt: într-o bună zi, Maud Philby vine cu vestea senzațională că raliul pentru Cupa Europei e, de fapt, o întrecere pentru câștigarea ei. Dar, în jurul chestiei sunt amestecate și multe alte lucruri, dintre care unele drăguțe, grațioase, personale și, în cele din urmă, omenești – altminteri totul ar

fi o prostie despre care nici n-ar merita să vorbim. Dar așa cum sunt întreținute lucrurile, mai ales acum, când ești și tu amestecat, avem de-a face, și trebuie s-o recunoaștem – scuză-mă, dragă Liéven – cu o adevărată realizare.

Liéven nu pricepu pe de-a-ntregul, dar își dădu seama că izbânda asupra lui Maud Philby nu era chiar așa de totală; ba începu chiar să se întrebe dacă fusese cu adevărat o izbândă; sau poate doar o capcană.

Ceea ce îl jigni; dar sângele rece cu care considera, în genere, lucrurile se consolă repede cu frumoasa filosofie a mulțumirii pentru ce câștigase.

Însă supărarea pentru jignirea suferită – când ar fi putut dobândi totul cu mai puține îngrijorări – îl făcu, totuși, mai locvace. Dacă Philby nu l-ar fi indus în eroare, nicicând nu i-ar fi trecut prin minte să poarte o asemenea discuție. Și, pentru a se salva, deveni mai deschis și pus pe povestit:

— Crezi că asta a vrut, să ne rupă unul de altul? Nu mai departe decât acum câteva zile, dar nu, de fapt nici nu-i așa. Pentru că, la drept vorbind, nu mi-a spus nimic. Dar între noi se crease un fel de intimitate și, pe nepusă masă, mi-a strecurat ideea că tu ai fi foarte interesat de dânsa. Cum a făcut-o, n-aș putea să-ți spun. Dar, oricum, a fost destul de convingătoare ca eu să simt nevoia să stau de vorbă cu tine.

— Ăsta-i, probabil, singurul lucru pe care nu l-a luat în calcul.

— De ce crezi?

— Păi, a vrut să te asmută asupra raliului, ca și pe mine și pe Murphy. Îți închipui – trei concurenți secreți și doi pe față – ce mai, o chestie pasionantă, o lovitură demnă de toată stima, să asiste la raliu în asemenea condiții. Trebuie să recunoști, în materie de flirt e o adevărată artistă.

— Și eu – clătină Liéven din cap – care nu mi-am dat seama...

— Nu dispera, glumi Kai; raliul e încă înaintea noastră.

◆

Liéven era zdruncinat de ce i se întâmplase. Calculase așa de bine și totul se înlănțuise atât de logic. Clipa de slăbiciune pe care el – ca bărbat experimentat în materie – știa că intervine o dată în viața oricărei femei, survenise la Maud Philby în cursul absenței lui Kai. Din păcate, nu fusese decât o clipă, iar Liéven nu ținuse seama de asta. În calitatea lui de prieten al lui Kai, el însemnase pentru Philby un episod picant. Dar cum nu cunoștea preistoria lucrurilor, Liéven îl interpretase cu totul altfel. În loc să se mulțumească cu puțin, fusese atât de naiv încât să treacă în contul lui ceea ce, de fapt, era cuvenit altuia. Iar aluzia la Kai făcută de Maud Philby i se păruse o atât de peremptorie dovadă de durabilă afecțiune, încât se transformase și în unicul impuls pentru a provoca ridicola discuție. De aceea, simțindu-se acum înșelat, era sincer indignat.

Împrejurarea că el însuși își mobilase viața cu astfel de acțiuni subterane îi sporea și mai mult revolta. Încât arăta realmente comic.

Acum era tot numai sinceritate și-l înveseli din toată inima pe Kai, povestindu-i cum intenționa să acționeze.

Kai cârmi:

— Zău, dar ești aproape eroic. De ce te simți așa jignit?

Liéven voi să explice pe larg că, nici vorbă, nu putea să fie de vreo jignire.

— Atunci s-a întâmplat exact cum ai procedat mereu.

Liéven amuți. Căci ce ar fi putu răspunde? Că din nebăgare de seamă, din nechibzuință se îndrăgostise? Nu peste măsură, totuși, destul ca să-și piardă cumpătul.

Kai reluă:

— O să fie cel mai original raliu la care am participat vreodată. Trebuie să admiți că acest condiment psihologic îi sporește sensibil tensiunea.

Liéven încuviință:

— Din păcate.

— Nu știu de ce, dar Murphy mi s-a părut astăzi foarte rece.

— Îl înțeleg cât se poate de bine. Cine știe cum i-a mai sucit capul și lui.

— Oricum, pentru el e clar – raliul și Maud Philby. Pentru că nu e destul de decadent ca să-l înțe-

leagă ca un rafinament – americanii ăștia consideră o chestie ca asta în sport ca foarte all right[1]. Au o atitudine de invidiat în probleme spinoase. Sunt practici, trebuie s-o recunoaștem.

Posomorât, Liéven se juca cu țigara. Pe chip îi tresări un gând pe care îl și exprimă:

— Găsesc că a fost de-a dreptul indecentă față de mine.

Kai nu-și mai putea ascunde voia bună și Liéven îl privi mirat. Ceea ce dublă veselia și râsul lui Kai. Care îl găsea formidabil pe Liéven cu fantastica-i separare pe care o făcea între ceea ce îl privea pe el și pe altcineva și căruia nu-i trecea o clipă măcar prin minte că Philby uzase de aceleași mijloace de care el însuși se folosise și că nu făcuse decât să i-o ia înanite. Dar el se simțea mai departe jignit și schimbă subiectul discuției.

— Când începi antrenamentul?

— Mâine.

— Mai ales dacă Philby l-a dus la disperare.

— Cam asta rezultă din cele patru mașini de același tip înscrise până acum.

Kai simțea o simpatie fără margini pentru Maud Philby. Care îi folosise cu o nemaipomenită abilitate absența. Combinația era perfectă și totul fusese strălucit pus la punct. Maud Philby era bluful în persoană. Aștepta nerăbdător întâlnirea cu ea, mai ales după

[1] În engleză, în original.

ultima despărțire, care trebuia, oricum, să fi fost cam neplăcută pentru dânsa. Și își făgădui să nu i-o facă prea ușoară.

Liéven se căută în buzunare și scoase niște hârtii.

— Coechipierul tău e tot Fiola, nu?

Kai făcu semn că da.

— I-am promis și e foarte potrivit pentru așa ceva. Cunoaște bine traseul.

— Bine. Avem următorul plan. Hollstein o să încerce imediat să se plaseze în frunte și să mențină un ritm infernal. Dacă o ține așa până la turul patru, e destul. În primele două tururi o să caute să câștige destul câmp liber, ca să scăpăm și să ieșim din zona carambolajelor. Tipurile mai slabe de mașini au să fie rapid anihilate. Hollstein conduce primele două tururi, noi rămânem la spatele lui, în grup, fără să pierdem legătura. În turul trei dăm noi bătaie și trecem de Hollstein care trebuie să se mai menajeze, rămânând în rezervă. Mai departe conduc eu și tu rămâi în urma mea. În turul patru mi-o iei înainte și te plasezi acolo unde vrem.

— Un tacâm complet. Și echipa strâns unită. Dar Pesch are grijă de mașini?

— Grija oricărui constructor: teama de neprevăzut.

— Dar ce părere ai, să nu-l lăsăm pe Hollstein, în genere, în față? Poate o ia înaintea tuturor și se plasează primul.

— Riscul e mare. Putem, însă, vorbi mâine cu Pesch.

— Ar fi frumos ca tocmai Hollstein să câștige.

Liéven râse:

— În orice caz, ar fi o surpriză pentru Maud Philby.

Și în același timp calculă. Da, în felul ăsta se deschidea o portiță care să-i îngăduie ca, până la urmă, să nu fie silit să renunțe. Iar dacă experimentul reușea, putea câștiga din terenul pierdut. Apoi, soluția asta imprevizibilă era salutară și pentru Maud Philby. Ar fi o mică răzbunare și ar deschide, poate, niște posibilități.

Lăsând dar de-o parte hârtiile, întrebă:

— Chiar crezi serios?

— Absolut. De ce n-am încerca?

— Ce facem cu Pesch? El nu-i sensibil decât la rațiuni de ordin practic.

— Ei, n-o să-ți fie prea greu să-i dovedești că și practic așa e cel mai bine.

— Să încerc.

— Te ajut și eu. Așa o să creadă mai ușor.

— Și apoi, la nevoie, poate hotărî și altfel. După fiecare tur oprim la aprovizionare pentru schimbarea cauciucurilor; Pesch nu vrea să-și asume nici un risc cu vreo pană de cauciuc. Și atunci, în funcție de situație, trebuie oricum să modificăm planul, pentru că nu putem prevedea ce se poate întâmpla. Actualul plan e provizoriu. Cele mai importante sunt măsurile luate chiar în timpul raliului.

— Bine. Ieși mâine pe pistă?

— Da. Vreau să mă antrenez cu Hollstein.

Kai nu fu deloc mirat de această nouă idee a lui Liéven ce părea să dorească foarte mult ca Hollstein să fie bine pregătit. Și aprobă calm:

— Da, avem încă destul timp.

Liéven era tot mai bine dispus.

◆

Următoarele zile Kai și le petrecu la Termini, dormind cu Hollstein lângă mașini, pe care le încercau mereu. Serile se lucra până târziu: se făceau calcule, măsurători și probe.

Pesch venea cu Liéven în fiecare dimineață, devreme și imediat ce șoseaua se mai decongestiona , mașinile ieșeau – ca să nu piardă nici un minut.

Mai în toate diminețile Kai dădea de Murphy. Se depășeau, fără a lăsa, însă, să se întrevadă că băgau de seamă. Dar amândoi încercau să se observe cât mai bine. În spatele tufișurilor și al stâncilor pândeau cronometre care încercau să stabilească ce timpuri parțiale se realizau. Fiecare se ferea să arate prea mult din tehnica sa. Însoțitorii scrutau după spioni ascunși.

Pe urcușul dintre Caltavatura și Polizzi, Kai zări două capete. Le făcu semn și ele dispărură. Kai îi strigă lui Fiola:

— O fac pe șmecherii. Pun pariu că s-au arătat numai ca să ne inducă în eroare. Cei cu cronometrele sunt mai încolo.

La un moment dat încetini și o luă precaut spre

un grup de stânci. Dădu peste un ins culcat la pământ și prefăcându-se că doarme.

Și Kai îi ură celui astfel surprins bună dimineața.

Hollstein rămase mai departe pe pistă. Kai plecă la Palermo. Se culca serile devreme și se scula diminețile târziu. Înainte de micul dejun înota o oră. Peste zi nu fuma mai mult de cinci țigări. Se sorea câteva ore, diminețile și serile se dădea pe mâna unui maseur, după amiaza citea pe terasă și se plimba. De când începuse antrenamentul nu mai punea o picătură de alcool în gură. În schimb, cumpăra romane franțuzești și reviste și schița un flirt cu o vânzătoare de portocale. Nu se sinchisea nici de poștă, nici de gândurile lui.

◆

Spera, însă, ceva ieșit din comun din întâlnirea cu Maud Philby. Era teribil de curios să vadă cum o să se comporte după cele întâmplate. Se aștepta la o stinghereală din parte-i, dacă nu chiar la perplexitate.

Dar se înșelă amarnic. Nici una dintre presupuneri nu i se confirmă. Maud Philby îi ieși înainte radioasă, vioaie și foarte deschisă.

La început, Kai luă toate acestea ca o dovadă de abilă stăpânire de sine și-și spuse că mai târziu au să dispară. Dar, spre mirarea lui, ele rămaseră neschimbate și nu se modificară nici atunci când încercă s-o pună în încurcătură.

Interzis, își spuse că naturalețea ei nu putea fi decât înșelătoare.

Se gândi și încercă să afle în ce consta secretul ei, dar nu izbuti. Și rămase cu ideea unei relații camaraderești, amabile, fără obligații, pe care Maud Philby ținea s-o păstreze ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Cât pe ce să fie derutat, mai amână, totuși, dezlegarea misterului până când avea să fie sigur și deci și cu răgazul de a o putea face. I se părea de neînțeles cum putea domina Maud Philby cu atâta măiestrie o situație, deși după ultima scenă de la Monte Carlo nu putea fi obiectivă în ce-l privea.

Încât, pentru moment nu-i rămânea decât să presupună că dânsa uitase fosta-i simpatie față de el și începu să-l admire, uimit, pe Liéven, care izbutise atât de repede s-o câștige.

Această nouă situație îi irita, totuși, amorul propriu. Instabilitatea ei îi impunea, așa cum se impune oricui se simte brusc înlăturat dintr-o poziție pe care o socotea sigură.

Încât ceea ce timp de câteva săptămâni nu-l prea interesase, deveni obiectul dorințelor sale. Atunci, la Monte Carlo, când totul atârnase de el, avusese ideea snoabă s-o refuze pe Maud Philby și să savureze o superioară bucurie răutăcioasă. Acum, însă, când vedea că gestul îi rămăsese fără urmări și că, din cauza lui pierduse propriile-i șanse, ținea mult ca nu numai să le recâștige, ci să le și utilizeze.

◆

Rămaseră seara împreună. Kai era febril și spiritual și din toate acestea rezultă un flirt sincer și direct, stimulat din tot sufletul de el. Iar unul din cele mai bune lucruri pe care le făcu fu acela că ignoră trecutul atât în conversație, cât și în gândurile lui, luând totul de la început, sociabil și degajat, ca și cum abia cu o oră în urmă o cunoscuse pe Maud Philby.

Palmierii se curbau sub vântul cald ce-i făcea să foșnească. În grădina hotelului se ivise un tenor ce cânta melodii populare italienești. Era gonit, dar apărea mereu în alte unghere cu plicticoasele-i cantilene. Până la urmă, ajuns la *Santa Lucia* deveni de-a dreptul nesuferit și personalul îl înșfăcă și-l goni în stradă.

De parcă ar fi fost dinainte convenit, în același moment se auziră înăbușite, venind dinspre saloanele de dans, sincopele orchestrei argentiniene, scormonitoare, stimulatoare, creând un fundal, o rezonanță, iar Kai simți și mai puternic cât de prins era de discuția pe care o purta. Nu mai era vorba de filosofări și era prea preocupat de Maud, altminteri ar fi fost oarecum uluit de rapida schimbare.

Situația avea, însă, și un anume comic ce scăpa amândurora; el nu consta în cele ce se petreceau acolo, ci în lumina pe care cele întâmplate anterior o aruncă asupra lor. Înainte, amândoi făcuseră o mare risipă de spirit, ce nu dusese, însă, la nimic. Acum, ape-

lând doar la metode tradiționale, încercau o autentică surpriză, condimentată de împrejurarea că, în cazul ambilor parteneri, ea era pricinuită de erorile lor.

Kai era fascinat de ușurința pe care Maud Philby o vădea în a uita, deși se mai întreba ce rol jucase în asta și Liéven și încerca să împingă lucrurile către un deznodământ spre a putea vedea mai limpede. Deși, pentru moment, își mai ascundea lui însuși că era împins și de o anume vanitate, camuflată sub sentimentul demnității bărbătești. Și, în consecință, încerca să se convingă că o subapreciase pe Maud Philby

Dânsa, dimpotrivă, nu blufa defel, dar dintr-un motiv pe care Kai nu-l bănuia. Modul cum se încheiase ultima întâlnire cu el la Monte Carlo o rănise – lucru pe care l-ar fi putut, la rigoare, suporta – dar el îi mai crease și un sentiment de nesiguranță. Asta era tot ce știa și dacă între timp n-ar fi intervenit Liéven, l-ar fi întâmpinat pe Kai exact cum dânsul se așteptase.

Ignora planurile lui Liéven, cunoscând doar că era prietenul lui Kai. Și această picantă apropiere îi fusese suficientă ca să se hotărască în favoarea lui, spre a compensa jignirea suferită din partea lui Kai. Iar, pentru că, în plus, își imaginase că va trebui să biruie împotrivirea lui Liéven, foarte lesnicioasa izbândă o ajutase nu numai să-și câștige siguranța de sine, ci să se înarmeze și cu un amuzant secret împotriva lui Kai. Ba nu ezitase chiar să-l implice și pe Liéven în jucăușele ei intrigi care – de astă dată în afara cal-

culelor ei – îl determinaseră pe cel din urmă să se explice cu Kai. Ea nu cunoștea, însă, nimic din toate acestea și-și păstrase astfel echilibrul.

— Dansăm?

— Cu plăcere.

Și muzica îi învălui într-o unică vâltoare. Nu erau multe perechi și aveau suficient loc pe suprafața lucie.

Maud Philby păstra o anume distanță în atingerile pe care fluidul dansului le aducea cu sine. Evoluau, astfel, într-un soi de calmă paralelă, nicicând întreruptă de coliziuni, fie și involuntare, într-o pașnică lunecare; își simțeau picioarele gonind unele către altele ca niște căprioare și depărtându-se iar sub mătasea fină și tulburătorul joc al genunchilor.

Ritmurile îi însoțiră și când se înapoiară pe terasă, învăluiți într-o molatecă, domoală stare sufletească, într-o frumoasă molcomire, într-o complezentă cadență. Era o visare trează, un abandon plin de tact, un ușor suiș și o lentă coborâre, cerul era spuzit de stele , ca pretutindeni la latitudinile sudice, aerul mirosea a vin; oaspeții care treceau prin dreptul saloanelor de dans, schițau fără voie câțiva pași, umerii li se atingeau, iar când rămâneau locului, nu mai era nevoie decât de o scurtă întoarcere a capului și pentru ca ochii să se privească de aproape.

Kai și Maud Philby nu erau stânjeniți de faptul că stelele, palmierii și muzica nu constituiau recuzite foarte noi – iar întrucât nici nu vorbeau prea mult, nu

se vedeau siliți să caute explicații premature. Seara era astfel toată numai armonie, iar ei aidoma unor îndrăgostiți ce se descoperă într-un târziu.

◆

A doua zi dimineață, la înot, se iviră însă complicații. Maud Philby care, cu o seară înainte, fusese fidelă ei însăși, găsi cu cale să aducă vorba de raliu.

Kai se arătă indiferent și nici nu voia de altminteri să audă de el.

Ea nu se lăsă totuși abătută și continuă cu atâta circumspecție, dar și atâta insistență, încât Kai nu cuteză s-o întrerupă.

O privea printre gene și, dus pe gânduri, își spunea că ea ar fi cel mai potrivit flirt, dacă hazardul n-ar fi făcut ca tocmai în anul acela între ei să se fi interpus capricii și crize.

Până și ironia plină de tact cu care se exprima despre Murphy pentru ca el să înțeleagă ce-i convenea era o extrem de amuzantă strategie. Până la urmă hotărî, totuși, s-o întrerupă pentru ca, în sfârșit, să se convingă cum stăteau cu adevărat lucrurile. Calm și, ca în treacăt, rosti:

— Echipa noastră vrea să-l scoată pe Liéven câștigător.

Maud Philby zâmbi.

— N-aș crede.

— De ce?

— Chiar dacă ați vrea, n-ați face-o, din cauza lui Murphy.

— Dar dacă Liéven ar dori?

Maud înțelese instantaneu, dar nu se dădu de gol și-i replică numaidecât: Ar fi o nesăbuință din parte-i.

Kai se gândi s-o împingă și mai tare în corzi. Dar Maud Philby i-o luă înainte cu o atât de uimitoare întorsătură, încât îl găsi total nepregătit. În loc să se apere cu diplomație, îi arătă pe șleau cum stăteau lucrurile. Nu se predă – căci ar mai fi putut avea la îndemână o mie de expediente – ci trecu pur și simplu în tabăra inamică, făcând cel mai surprinzător lucru care putea fi imaginat: mărturisi adevărul.

Și, râzând, îi povesti despre planurile pe care le hrănise – nu pe larg, ci aluziv, cum vorbești cu cineva care, oricum, știe ce vrei să-i spui, făcând astfel din el un inițiat și un aliat. Se dăduse pe față cu o zi înainte de împlinirea ambițioaselor ei capricii, fără să fi fost silită, ci aparent dintr-o toană, exprimându-se despre toate acestea ca un copil care a pus la cale o năzbâtie și apoi se trădează singur.

Kai nu s-ar fi așteptat nicicând la una ca asta. Și constată că, doar cu o seară înainte, se înșelase în raționamentele lui. N-o regretă însă, ci, dimpotrivă, se bucură sincer pentru etapa la care ajunseseră. În ceasul acela, fără s-o știe, Maud Philby îl cucerise.

Se descoperise, dovedind că ambiția ei nu era nestăpânită. O lăsase deoparte și devenise sinceră –

pusă în fața sincerității sentimentelor ei. Fără seara din ajun, nu i-ar fi trecut prin minte s-o facă. Acum, fără s-o bănuiască, îl cucerise pe Kai. Căci modul cum procedase îi trădase nu numai farmecul ci, ceea ce era esențial, și anume că, pe deasupra flirtului și a sportului, era femeie.

Și astfel comedia erorilor din ziua precedentă se preschimbă într-o bizară capitulare a ambelor părți.

Kai fu înștiințat că Fiola îl ruga să vină imediat la el.

Plecă numaidecât.

Fiola era în pat, acoperit aproape până peste cap. Nădușeala i se scurgea pe frunte în picuri groși. Dar, în același timp, dinții îi clănțăneau de frig.

— Criza mea de malarie. Cu o săptămână prea devreme. Nu pot să-ți fiu alături. Durează până mâine seara.

Kai îl liniști:

— Lasă, nu te necăji, găsim noi o soluție.

O spusese mecanic, consolator, dar de fapt într-o stare de spirit sinucigașă, pricinuită de neașteptata încurcătură.

Glasul lui Fiola îl deșteptă din gânduri.

— Trebuie să concurezi.

Absent, Kai îl asigură:

— Da, aranjăm noi într-un fel.

Și cântări eventualitățile: să concureze cu numai două mașini, încât să-l ia pe Hollstein cu dânsul, ar fi fost riscant – sau să se ajute cu un montor.

Fiola încercă să se ridice, dar căzu înapoi scuturat de un frison. Izbuti totuși să spună:

— În locul meu, luați-l pe Courbisson ...

Și privi într-o parte. Kai îi urmări căutătura și-l văzu pe Courbisson în cameră. Era palid și avea o față de copil. Kai își aminti de scena de la tirul de porumbei.

Cu un efort, Fiola adăugă:

— Cunoaște traseul – l-a făcut de multe ori cu mine – și ar dori – să vă însoțească.

Kai se hotărî numaidecât. Atitudinea lui Courbisson pe terenul de golf îi plăcuse; iar acum el stătea acolo, palid, nervos, gata să arate ce poate, Kai îi făgăduise să mai stea o dată de vorbă cu el ... Iar acum era cel mai bun prilej. Încât îi dădu mâna: „Îi dăm drumul".

Scoțând pe dată mașina, făcură un tur al pistei, într-un tempo moderat, ca să cruțe motorul. Răstimp în care Kai îl instrui amănunțit asupra fiecărui amănunt.

Apoi, aducându-l înapoi, îl sfătui să doarmă tun – de după amiază până a doua zi dimineața.

15

ÎNCĂ de cu seara, spre hoteluri începuse o adevărată migrație a popoarelor. Până și băile găsiră amatori. Căzile fură transformate în paturi. Fiecare nou vas care acosta aducea alte puhoaie.

Noaptea era plină de glasuri. Căci cine nu găsise un pat dormea afară. Holurile hotelurilor erau și ele arhipline. Oaspeții băură până dimineața, apoi plecară grăbiți. În grădini se înstăpâniseră orchestre de jazz, venite o dată cu vizitatorii. Protestele nu erau de nici un folos.

Kai se trezi o dată noaptea și văzu cum, pe prund, sub palmieri, se dansa; felinare, lumini, glasuri și muzică se amestecau amețitor.

Dimineața își umplu buzunarele cu pastile și plecă devreme. Avu, însă, nevoie de mult timp până la Cerda; șoseaua era aglomerată, deși mai era destul timp, iar la Palermo se puseseră la dispoziție trenuri speciale.

Kai și Courbisson își croiră greu drum. La garaj,

montorii erau în plină activitate – verificând mașinile. Stivele de cauciucuri erau gata pregătite. Unele din acestea aveau apărători metalice, „Dacă plouă", explică Pesch.

— Să plouă? Și privind spre cerul fără nori, Kai opină:

— O să fie arșiță.

Curând se arătară Liéven și Hollstein. Erau gata îmbrăcați de raliu, în niște salopete largi și subțiri ce lăsau liber gâtul. Kai trecu și el să se schimbe. Încerca sentimentul că de data asta era vorba de ceva mai mult decât de obicei și pipăi o clipă, nervos, stofa rece înainte de a o lăsa din mână.

În ultimul moment totul se schimbase, Murphy era cu gândul la Maud Philby, asta era clar. El, Kai, nu voia să câștige cu ajutorul raliului, lucru care i-ar fi părut absolut ridicol. Dar nu voia cu nici un chip nici să-l lase pe Murphy să iasă victorios și ținea cu orice preț să evite ca acesta, cu manierele-i autoritare, să poată emite pretenții la care ar fi avut, poate, dreptul în cu totul alte circumstanțe.

Mașinile se înșirau la cântar. Șaisprezece numere. Patru mașini roșii din echipa lui Murphy. Trei urmau să ia startul înaintea lui. El avea înscris pe capotă numărul zece și trebuia să plece ultimul din team[1]. La spatele lui Murphy se aliniau Hollstein, apoi Liéven, apoi Kai.

---

[1] În engleză, în original.

Raliul se desfășura pe pista de la Coppa Florio, înconjurând de cinci ori masivul muntos Madonia. Fiecare tur de pistă avea o lungime de 108 kilometri și peste 1500 de curbe – adică la fiecare 75 de metri o curbă. Pariurile indicau cota de patru la unu pentru Murphy.

Mașinile erau lansate la două minute una de alta. Cea dintâi mugi și țâșni învăluită într-un nor de praf; Courbisson deveni nervos și voi să se cațere în mașină.

— Fiți calm, îl rugă Liéven, mai aveți destul timp.

Toate mașinile porniseră motoarele. Aerul era cutremurat de un tunet greu de descris și sfârtecat în fâșii. Spectatorii din tribune nu se mai puteau înțelege între ei; oamenii își țipau spusele, dar până la adresanți ajungea doar o șoaptă.

Kai voi și el să spună ceva, încercând să se apere de zgomotul motoarelor din jur, dar acesta îl zgârie până la sânge.

Șirul de mașini se pusese în mișcare. În față se afla prima din cele patru mașini roșii ale lui Murphy. Hollstein se instalase și el la volan. Liéven urcă în mașină. Kai îi făcu semn lui Courbisson. Erau gata pregătiți, cu ochelarii pe ochi, șepcile bine legate, mânecile înfășurate, piele la coate și genunchi. Murphy n-aruncă nici o privire în urmă. Mașina-i trecu și dispăru. Kai se schimbă brusc la față.

Hollstein luă startul, după el Liéven. Kai privi undeva spre cer; era numai nervi și, pe neașteptate,

picioarele îi fură cuprinse ca de un tremur în fața pedalelor. Își mușcă buzele, se uită în juru-i, nu văzu nimic și se lăsă în voia soartei, turbat de nerăbdare în așteptarea semnalului de start și tresărind în clipa în care în fața lui nu se mai afla nimeni.

◆

Șoseaua gonea ca fulgerul sub roți, albă în bătaia soarelui. Din loc în loc și umbre sau reflexe mai luminoase, ridicături și adâncituri peste care mașina zbura, mai repede, tot mai repede. Turnante galbene sub praful colorat de soare. Stânci, curbe, curbe și din nou praf, tot mai gros. Undeva în față, o scânteiere albă – și Kai respiră bucuros. Era Liéven. Și se menținu aproape, la spatele lui.

Crânguri de măslini lucind sub frunzișul agitat. O serpentină amintind de un șarpe ivit din colb se pierdu repede în urmă. Roțile din spate împroșcau pietre în trecerea lor; timpul era necruțător.

În față, Hollstein se ținea aproape de mașina roșie a lui Murphy, întărâtându-l, fără a mai gândi bine la ce face, luând curbele la un pas de marginea șoselei.

Deodată, amenințătoare, o prăpastie, povârnită, abruptă, iar după ea, pe mai mulți kilometri, pietriș dizlocat, încât roțile executau un adevărat bombardament cu pietre în toate direcțiile, mâinile se cramponară strâns de volanul clătinat sălbatec și mașina trecu în zig-zag peste grohotișul desprins.

La orizont, scânteind, se ivi – cenușiu-cafeniu – orașul-cetate Caltavuturo. Traseul urca, compresoarele șuierau, prundișul se despica, șoseaua suia și, în fața lui Hollstein licări o mașină, lumină azurie în cenușiul peisajului. Dar nu roșie; scârțâind, o întrecu pe șoseaua strâmtă. Traseul urca tot mai sus – 800, 900, 917 metri, Polizzi.

Și cerul descoperi o vedere largă, cu un firmament albastru, mătăsos, către care se înălța, însă, țeapănă coloana de fum a vulcanului Etna. În față, altă mașină, roșie; o căutătură: Murphy? Întrecând-o, Hollstein îi citi numărul – 9; nu, Murphy era mai în față.

De acolo începând se înșiruiau cotiturile pieptișe ale pantei, mașinile atârnau cu capul în jos, frânele scârțâiau, la cotituri se stârneau parcă furtuni, mașina albă gonea fără cruțare. În valea Fiume Grande, Hollstein zări iar un nor de praf, mări viteza, din nou un suiș abrupt la 900 de metri și, în fine, la Collerano, își întrecu adversarul – francezul Balbot.

Palmieri, agave, marea – de la Campo Fellice traseul o lua spre vest, în singura porțiune dreaptă a raliului, șapte kilometri de-a lungul țărmului, peste gropi, șanțuri, conglomerate de roci. Hollstein se aținea acum pe urmele unei mașini italiene. Puțin înainte de tribune, italianul derapă și blocă traseul. Hollstein trecu la un deget de el și se lansă în runda a doua. Urmat, la patru minute, de Liéven și la alte două de Kai.

Pesch aranjase ca timpul realizat de Murphy să

fie afișat deopotrivă cu acelea ale lui Hollstein, Liéven și Kai, cu cifre negre, pe un carton mare, alb. Doi montori îl țineau sus, deasupra capetelor, în fața mașinilor ce se năpusteau. Kai văzu că Murphy câștigase două minute; înregistrase 1h 36', Hollstein 1h 38' și Kai 1h 40'.

După Polizzi, Hollstein întrecu mașina din față și puțin după aceea o a doua; pe o a treia o zări fumegând pe marginea șoselei, avariată – o mașină roșie din echipa lui Murphy. De acum înainte partida se putea desfășura deci cu șanse egale: trei contra trei.

În scurt timp, se mai ivi o mașină roșie, dar șoseaua era foarte îngustă și nu izbuti s-o întreacă.

Încercă să i-o ia înainte la prima curbă, dar celălalt se menținea la mijlocul ei, încât nu găsi loc să se strecoare. Conducătorul mașinii băgase de seamă cine era la spatele lui și voia să-l împiedice să treacă. Hollstein trebui să-i acorde un avans întrucât, din cauza prafului, nu-l mai vedea decât ca prin ceață.

Apoi, la următoarea cotitură, șoseaua se lăți, compresorul șuieră, Hollstein câștigă teren și se plasă chiar la spatele celuilalt, care începu să-l împingă spre margine.

Hollstein întrevăzu primejdia, încercă să treacă, dar mașina roșie calculă greșit distanța; se lovi de roțile din spate ale lui Hollstein și amândouă mașinile derapară, depășind marginea șoselei și ciocnindu-se puternic.

Hollstein ieși, dădu ocol mașinii și constată că

axul din spate era rupt. Cealaltă mașină atârna de o margine a șoselei.

Dintr-o clipă în alta trebuia să se arate Liéven. Ajutat de însoțitor, Hollstein împinse din greu mașina roșie în afara șoselei și se cățără pe propria-i mașină spre a semnaliza. Și, într-adevăr, se și auzi un zgomot de motor, iar însoțitorul lui Liéven ridică în trecere mâna: înțeleseseră. Hollstein rămase însă și mai departe în picioare până când îl văzu trecând pe Kai.

Nu departe, un montor se ridica greu dintre buruieni. Celălalt conducător avea brațul rupt și fața umflată.

Hollstein căută în mașina roșie un covoraș, îl desfăcu, de marginea capotei, în fâșii, înjumătăți o haină și bandajă grijuliu brațul rănitului, în timp ce-i zvârlea în obraz blesteme peste blesteme.

Când se ridică se simți, însă, cuprins brusc și de milă și de slăbicune. Mai izbi o dată cu piciorul mașina roșie, apoi fugi la mașina lui și-și chemă – însuflețit de o subită speranță – montorul, îngenunche, constată că nu mai era nici o speranță și se ghemui la pământ cu senzația că raliul era pierdut.

Liéven îl recunoscuse pe Hollstein și văzuse ce se întâmplase, așa încât își încordase și mai mult puterile. Când Kai îl zări pe Hollstein la marginea șoselei, hotărî să dea o lovitură. Mări cât putu viteza, știind că Liéven va încerca să treacă de toți ceilalți și voia să fie cât mai aproape de dânsul pentru ca în runda a treia să poată trece la atac. Opri la punctul de realimentare tocmai când Liéven pornea și-i strigă:

— Încerc să trec în frunte.

Realizase până atunci timpul de trei ore și douăsprezece minute, Murphy trei ore și zece minute; americanul avea, deci, un avans de două minute.

Kai îl informă pe Courbisson. Bău aproape o găleată de apă, aruncă restul peste radiator, își schimbă mănușile fără degete și porni, cu viteză sporită, în runda a treia.

◆

Tufișuri de cactuși mărgineau traseul ca niște împietrite făpturi antedeluviene. O piatră se rostogoli și lovi atât de tare un spectator, încât omul căzu la pământ. Kai lua acum curbele fără să mai reducă din viteză. Îl ajunse din urmă pe Liéven și, timp de o clipă, cele două mașini rămaseră ca încremenite una lângă alta, deși aflate în plină viteză. Liéven se crezu urmărit de un concurent și nu voi să-l lase să i-o ia înainte; apoi văzu, însă, radiatorul alb și-i dădu cale liberă.

Peste tribune ardea un ocean de arșiță, frământări și așteptări. Panourile cu numere fură din nou ridicate, anunțând timpii realizați. Murphy era, cu două minute avans, cel mai rapid. După el urma Kai. Apoi Liéven și cel de-al doilea american, departajat numai prin cincizeci de secunde. Trei mașini ieșiseră din cursă.

Kai îl depășise pe Manni, îi întrecuse pe Willis și

Toscani, dar nu-l putea ajunge pe Murphy. La fiecare nor de fum din fața lui inima-i bătea cu putere – dar, până la urmă constata că nu era mașina roșie a americanului. Își scoase ochelarii. Sudoarea i se prelingea de pe frunte, de-a lungul obrajilor, pe bărbie, pe nări. Fața îi era toată cenușie din cauza prafului și încrețită de pulberea groasă a șoselei. La o cotitură, Courbisson fu cât pe ce să fie aruncat din mașină – căci se plecase prea mult într-o parte. Kai izbuti, însă, să-l prindă de centură și să-l aducă înapoi, lângă dânsul.

Termometrul arăta patruzeci de grade Celsius. Spaniolul Rodinio se năpusti brusc spre tribune, se opri însă neașteptat de cealaltă parte, se ridică în picioare, în mașină, încremeni o clipă în această poziție și se prăbuși leșinat în brațele celor veniți să-l ajute. Insolație.

Kai simțea că-i crapă capul sub puternica apăsare a sângelui. Courbisson căută niște pastile, i le vârî în gură și-i ținu o sticlă dinaintea buzelor. Kai nu mai vedea decât șoseaua, porțiunea din fața lui, mult mărită, ca prin niște lupe ce-i acoperiseră ochii, fiecare piatră, orice ieșitură, numai și numai șoseaua, deși către margini aceasta dispărea, devenea gelatinoasă, nedeslușită, după care nu mai urma nimic, căci nu mai vedea nimic, nu mai înțelegea nimic, zărea doar șoseaua, auzea doar motorul, zgomotul cilindrilor îi răzbătea ca o flacără prin toți porii – conducea de patru ore și nu-și mai da seama de asta, intra într-a cincea și avea să rămână mereu la volan...

Se apropiaseră din nou de depozitele de realimentare; în fața lor o mașină împroșca un fum gros ca de Vezuviu, capota era turtită și un om era pe jumătate ascuns în ea. Cu un scrâșnet de frână opriră, Kai coborî și bău atât de lacom și de îndelung de parcă nu se mai putea opri, apucă o lămâie, mușcă din ea și începu să audă ce-i țipa Pesch în urechi:

— Liéven.

— Acum trebuie să se arate și el...

— S-a răsturnat, îi strigă disperat Pesch, scuturându-l de umeri. Trebuie să continuați singuri. Conduceți cum vreți...

Kai era năuc. Nu mai credea în victorie. Un montor veni cu cartonul. Kai i-l smulse din mână.

— Ce timp?

— Kai 4:48, Murphy 4:47.

Dintr-o săritură, Kai fu din nou în mașină, în fugă se interesă:

— Ce s-a întâmplat cu Liéven?

Montorul care meșterea ceva la roata din față îl informă:

— Rănit la umăr. Mașina-i zob.

Nici n-apucase bine să termine montorul cu strânsul șuruburilor, că mașina lui Kai era departe. La o curbă îl zări pe Hollstein cu obrazul șiroind de lacrimi, bătând din picior și arătând cu mâna spre Kai.

◆

Mașina acestuia devenise o nălucă, palidă, dar tunătoare. Kai era ca scos din fire. Courbisson avea mâinile sângerânde; la o curbă luată nebunește, mașina dansase într-un asemenea hal pe două roți, încât mâinile îi atinseseră pământul. Era o goană fără măsură, turbată, elementară, instinctivă, ațintită magnetic asupra unui punct nevăzut, de undeva de pe traseu: Murphy.

Curbele erau luate ca într-un fel de întrecere între viață și moarte; mașina duduia peste sfărâmături, trecea peste gropi, smulgea smocuri de iarbă – când, deodată, bubui lovitura de tun ce-l vestea pe primul clasat și, numaidecât, Kai se pomeni din nou în fața punctului de realimentare. Sări din mașină și mânat din urmă de febra raliului, o luă la fugă pe jos – până când își veni în fire, se înapoie și se interesă de timpul realizat.

Pesch i se postă în față rugător:

— Aveți un avans de un minut față de Murphy. Sunteți primul, dar – pentru Dumnezeu – fiți prevăzător, ca să nu se întâmple ceva, ne plasăm în orice caz...

Kai nu-l auzea. Molipsiți de febra lui, montorii săvârșiră și ei un record, schimbând cauciucurile în doar 48 de secunde. Începea turul cinci.

Se apropiau de o mașină cafenie. La numai doi metri de ea, o piatră țâșni din vârtejul de praf și-i izbi.

Kai se încolăci de parcă chiar el era cel lovit, dar, de fapt, chinuit de ideea că radiatorul fusese avariat.

Courbisson se cățără în față, lungit pe capotă – nu, piatra nu stricase nimic. Și păstrară tempoul.

Apoi mașina cafenie se mai ivi o dată în preajmă, dar rămase repede înapoia lor, mașina verde a lui Boilloto oprise în urmă, pe dreapta, încât trebuie că se aflau foarte aproape de fruntea plutonului. Kai nu mai avea decât să mențină contactul și succesul era sigur. Numai că el nu mai gândea calm. Știa că putea câștiga dacă nu mai intervenea nimic, dar nu se mulțumea doar cu asta, căci doar un singur lucru conta. Să treacă de Murphy.

O mașină verde se fandosi în față, dar rămase numaidecât inapoi – Zamboni – și fu rândul lui Courbisson să se frământe.Agitat, țipă către Kai:

— De acum numai Murphy mai poate să fie în față.

Goneau ca nebunii. Și dintr-o clipă în alta, dinaintea lor, din pulberea deasă, se profilă o umbră ce se îngroșa. Lui Kai i se tăie răsuflarea: roșie – Murphy! Mijindu-și ochii peste radiator, nu zări, totuși, decât tangajul umbrei în haloul de praf; se apropie de ea. Acum pulberea devenise, însă, atât de opacă, încât în afară de marginea șoselei nu mai deslușea altceva când – fără veste – prundișul răscolit răsuci mașina; roțile de la spate se mai învârtiră o dată, de două ori – și se răsturnară. În cădere, Kai se agățase cu toate puterile de volan; apoi, cu mâinile julite, înșfăcă pu-

ternic roțile, Courbisson se ghemui sub axul din față, îl săltă, apăsă cu mâna stângă tăblia radiatorului și fu străpuns de o durere cumplită – se opinti și mașina se îndreptă. Palma lui Courbisson era toată numai carne vie; metalul încins și ridicarea axului îi sfâșiaseră pielea.

Nu pierduseră decât câteva secunde, e adevărat prețioase, dar pe dată motorul dudui din nou; norul de praf dispăru, vedeau limpede în față.

Mașina luă viteză, goni; își croia drum, făcea adevărate salturi peste bazaltul de lavă inegal, se strecura printre gropi, se cățăra, vuind peste coastele stâncoase până când orizontul se lărgi iar, sorbind din nou lacom norii de praf albi cenușii, mult doritul praf, altminteri cel mai cumplit vrăjmaș al concurenților la raliuri, acum, însă, o adevărată mântuire, căci în praf se afla Murphy...

La Polizzi îl văzură limpede. Kai nu mai era om, gemea în unison cu turbarea compresorului, își hâțâna umerii înainte, înapoi, de parcă ar fi vrut să imprime mai mare viteză mașinii – și fură de o sută de ori în pericol să se răstoarne, dar în cele din urmă îl ajunseră pe Murphy.

După șapte mii de curbe erau aproape roată la roată cu el, la Collesano nu-i mai despărțea decât un metru, la Campo Felice radiatoarele se pomeniră paralele, iar de acolo se lansară într-o întrecere nebună de-a lungul țărmului.

Murphy urla, blestema, forța motorul – în timp

ce Kai, devenit pe neașteptate calm, se ținea mereu în dreptul lui, cu capul plecat în față, mai-mai să atingă volanul. Mașina fu puternic împinsă înainte de un val, radiatorul lui Murphy dansă lângă bancheta lui Courbisson, lunecă înapoia lui și în clipa aceea se auzi lovitura de tun, tribunele explodară și, din vârtejul de zgomote, mașina albă a lui Kai țâșni spre finiș. La patru metri de el sosi și Murphy.

Pe pistă se iscase o furtună. barierele fuseseră rupte, publicul înconjură mașinile. Cu un avans de mai bine de șase **minute**, Kai fu declarat învingător. Mașina îi fu inundată de flori. Câțiva bărbați hotărâți, cu brasarde, încercară să-l ia pe sus. Înotând prin mulțime, Kai îl zări pe Pesch apropiindu-se repede, relaxat, fericit. Motocicliști cu steguleț roșii se repeziră înaintea celorlalți participanți spre a-i avertiza; publicul nu mai putea fi oprit.

◆

Coborând din mașină, Kai se văzu nevoit să se sprijine puțin, căci fiecare pas era însoțit de dureri îngrozitoare. Ridicând pe rând picioarele, i le arătă lui Courbisson; căldura motorului îi arsese tălpile încălțămintei.

— Amândoi o să avem nevoie de bandaje, dar mai întâi... Și se trezi căutând în jur, schiță și câțiva pași, dar se pomeni asaltat de reporteri, de care se descotorosi cu mare greutate.

Privi de cealaltă parte și încercă să ajungă în spatele punctului de realimentare. Dar fu înconjurat de niște americance insistente și porni îndărăt.

Fața-i avea o expresie încordată, mai degrabă chinuită și, în orice caz, defel fericită când, ferindu-se de un val de felicitări, se pomeni înconjurat de altul.

Era cumplit de obosit, murdar, plin de ulei și de praf și visa cu plăcere la o baie caldă, într-o apă învolburată, iar după aceea la o seară petrecută într-o dulce lâncezeală într-un fotoliu moale, în care să bea multă, multă șampanie rece, care să-i echilibreze oarecum fierbințeala și uscăciunea pielii. Deși nu era, totuși, convins că ar putea bea într-o seară atât de mult, încât să stingă acest jar.

Până una alta, însă, era stăpânit de o altă nevoie extrem de imperioasă, deși mult mai rudimentară, căci – în definitiv – petrecuse nu mai puțin de opt ore la volan și era și el supus, ca tot omul, legilor biologice.

Încât în marea aceea de bucurie din jur, el călca oarecum indispus, căutând un prilej de a rămâne o clipă nebăgat în seamă. Izbuti, dar cu mare greutate.

Rămase însă și mai departe abătut. Socotea că de vină era sfârșeala de care se simțea cuprins; ultimele ore îl secaseră de puteri.

Plecară spre Palermo. Kai pe bancheta din spate, căci pentru nimic în lume n-ar fi putut fi convins să mai pună mâna pe volan și gândind că în viața lui nu o să mai conducă o mașină de curse.

Lângă el, Courbisson, cu mâinile bandajate, îl

privea semnificativ. Kai îi făcu semn că-l înțelege. Se gândeau amândoi la același lucru; dacă o să se ducă la Lilian Dunquerke, de data asta o să-l primească bine pe Courbisson. Cum și de ce, acesta n-o putea ști, dar o dorea și dorința-i avea să se împlinească în parte. Kai cunoștea motivul – dar îl cruță pe Courbisson și nu i-l spuse.

În ce-l privea, el n-avea s-o mai revadă pe Lilian Dunquerke. Ea n-avea să vină, o atât de apropiată revedere ar fi însemnat din parte-i o abdicare. Și amândoi prețuiau mai presus de orice gestul, atitudinea, care era o parte a formei, iar forma era mai sfântă decât orice conținut.

Se prea putea ca vreodată, în viitor, să mai existe un Poate, un Poate tardiv și palid; Kai înlătură, totuși, gândul, silindu-se s-o uite. Fusese deprins atât de timpuriu cu eroismul lucrului de la sine înțeles, încât nu înțelegea să admită eventualități în materie de sentimente.

Se lăsă, deci, pradă melancoliei ce-l cuprinsese, fără să se consoleze cu perspective îndepărtate. Ea ținea de clipele pe care le trăia și singurul lucru pe care trebuia să-l depășească era: să n-o ocolească.

Și se cufundă și mai mult în această stare seara, când, obosit după baie și rămas singur în cameră, ea se transformă într-o depresiune atât de iremediabilă încât simți: aici e mai mult decât regretul târziu, curat și frumos după un episod pe care orice om îl poate încerca – un regret străin de dorința tulbure, sentimen-

tală de a poseda, la fel de nedespărțit de orice lucru trăit, ca moartea de viață – nu, acum era vorba de faza pregătitoare a unui final mult mai cuprinzător, de rotunjirea unui arc de cerc ce închidea o mare despărțire.

Lâncezeala acestei depresiuni n-avea nici urmă de încrâncenare, ci aducea mai degrabă cu noaptea unei mame ce presimte venirea pe lume a unei noi făpturi. Kai nu-și dădea seama încotro îl putea ea duce, dar i se lăsă pradă cu toată ființa, cu calmul unui copil ce se duce la culcare.

Domol, măsurat, avea în față o imagine care dispărea și apoi revenea; de fiecare dată tot mai clară, mai deslușită, până când nu se mai șterse, ci rămase fixă. Iar când, mai târziu, se pregăti de odihnă, drumul pe care-l avea de făcut i se înfățișă fără echivoc: să plece acasă, la conacul cu platani și juna Barbara.

Consideră că se hotărâse. Și la fel gândi și a doua zi. Când resemnarea pricinuită de suprasolicitarea impusă de raliu dispăru, în locul ei se instală o tăcută, ușoară îndurerare ciudat amestecată cu o calmă bucurie.

Și cum socotea că n-avea să-și mai revadă curând și, poate, niciodată, prietenii, se despărți de ei pur și simplu, fără efort, de parcă ar fi fost vorba doar de scurta durată a unui capriciu.

Neclară era relația cu Maud Philby. Împrejurările făcuseră ca, surprinzător, din încrucișările flirtului cu floreta să ia naștere o atracție ce nu mai avusese nevoie de tatonări sau să se ascundă.

Maud Philby avea să fie la vară pe coasta franceză. Aproape că roșise și pielea-i căpătase un luciu cald când răspunsese la întrebarea lui Kai.

Courbisson îl însoți până la Genova. Iar Hollstein îi conduse pe amândoi la vapor.

— Vrei să transmiți salutări, Kai?

— Cu plăcere, dragă Hollstein. Kai o spusese precaut, căci în ochii lui Hollstein citise mai mult decât întrebarea propriu-zisă și nu voia să-l îndure-reze. Încât adăugă chiar: Dacă o fi să fie, n-ai vrea să petreci câteva săptămâni la mine?

Hollstein îl privi atent și-i apucă grăbit mâna.

— Ba da, cu dragă inimă.

Iar Kai nu mai insistă.

◆

La Genova se despărți de Courbisson și-și recuperă mașina.

Câmpia rămase repede în urmă. Ogoare, pomi, sate, oameni, Kai nu le gratifica nici măcar cu o privire, grăbit să fie tot mai departe. Conduse astfel prin munți până la lăsarea întunericului și opri doar când primejdia de a circula pe șoseaua umedă deveni prea evidentă.

Odată trecut de munți, încetini, însă, fără s-o dorească explicit. Și petrecu o zi la München, fără să înțeleagă nici el de ce, deși atât de zorit, totuși tărăgăna. Iar în Germania de mijloc acordă motorului două zile de repaos.

Răstimp în care se familiariză cu viața unui mic orășel. Dar își aminti și de o seară la Genova, unde sosise grăbit urcând serpentina de la Miramare, apoi liftul, camera, ușile larg deschise și dedesubt, departe jos, portul răsunând de dangătul clopotelor ce se revărsau asupră-i. Iar, dominând totul, sirenele vapoarelor care plecau, impetuoase, stridente, de făceau să tremure noaptea.

Supărat, se ridică – ce importanță mai aveau toate astea acum când terminase cu ele. Și plecă mai departe. Dar și mai încet.

◆

Aranjă în așa fel încât să sosească noaptea. Nimeni nu-l auzi.

Nu se îndreptă spre casă. Ci odată ajuns în strada care ducea spre parc, opri mașina, o apucă pe Frute de zgardă și porni cu ea pe alee.

Pomii miroseau a umezeală și frunze. Platanii se înșirau înalți pe cerul nocturn. Kai rămase locului. În fața lui casa era inundată de lumina lunii – în ferestre jucau reflexe. Căută între ele și găsi – acolo sus dormea Barbara. Odăile erau întunecate.

Se opri și așteptă. Inima-i schița imaginea ei în trăsături puternice, bine conturate. Parcă niciodată nu-i păruse mai vrednică să fie dorită. Simțea cum, din pământ, de sub picioare se ridica, purtat de forțe ascunse, destinul. O creangă de platan atârna atât de jos, încât izbuti s-o apuce; frunzele erau reci și umede.

Tăcerea era atotstăpânitoare. Era muta, veșnica întrecere dintre pământ, viață și noapte. Și în ceasul acela de însingurare Kai înțelese, instantaneu, că prea devreme socotise că luase o hotărâre. Lupta pentru o schimbare în viață lui nu luase sfârșit printre străini, ci abia trebuia dusă acolo, față în față.

Și, mai dureros decât tot ce i se întâmplase până atunci și, deci, cu atât mai de nestăpânit i se strecură în suflet neliniștea din ultimele zile că, odată ajuns la țintă, ea va fi pentru vecie pierdută.

Nicicând destinul n-avea s-o apuce pe drumul către care tânjea. Din episoade nu putea lua naștere un destin. Revenirea nu însemna și întoarcere; toate cele de acolo îi erau, deopotrivă, apropiate și depărtate, deși în clipa renunțării simți, totuși, cât de intim și de tainic era aproape de ele – cât de mult le iubea.

Până atunci viața i se desfășurase ca în glumă, renunțase la multe și posedase câte unele, dar pierduse prea puțin și nu se resemnase vreodată. Acum, pentru prima oară, i se întâmpla ca o renunțare să devină și o iremediabilă pierdere.

Voi să plece, dar nu reuși să se decidă. Și, în șoaptă, se adresă ferestrei. Cu multe cuvinte și îndelungă vreme.

Dinspre curte se auzi un lătrat. Frute își saluta și ea prietenii. Kai fu scuturat de un fior de spaimă.

Își chemă în șoaptă cățeaua și, încet, porni înapoi pe alee, cu mâna ușor sprijinită pe capul lui Frute care respira zgomotos și întorcea mereu capul spre casă.

Se îndreptară spre clădirea adormită a poștei și

Kai trebui să bată multă vreme la ușă până când funcționarul se trezi și ieși. Expedie o lungă depeșă lui Hollstein și-l pofti ca proximele luni să și le petreacă în casa lui. În ce-l privea, el trebuia să plece și avea să lipsească, probabil, toată vara.

Încercând să invoce motivul, șovăi un moment, dar apoi adăugă, de astă dată zâmbind, că s-ar putea ca, mai târziu, să viziteze sudul Franței.

Hollstein avea să vină și să fie împreună cu Barbara.

O legă cu grijă pe Frute de bancheta de lângă dânsul. Era răcoare și cum cățeaua tremura, o înveli cu o pătură. Se gândea la urmarea depeșei lui. Ce repede se desfășoară viața, dacă nu treci cu vederea peste cazurile ei! Cu numai câteva minute înainte totul păruse incert și viitorul nesigur, acum toate păreau să se ordoneze într-o fugară privire de ansamblu. Destinul era alcătuit din mari întâmplări și mari emoții, dar mereu trecătoare; cine se agață de ele se pierde ori pe sine, ori evenimentul. Numai cine socotește media ca durabilă și revine mereu la ea rămâne pregătit pentru ceea ce-i simplu, ușor.

Barbara și Lilian Dunquerke țineau de trecut – Maud Philby era ceea ce rămânea.

Și cu o mișcare calmă, dar energică, porni motorul. În dimineața aceea căzuse multă rouă și la ivirea zorilor mașina era udă ca după ploaie, deși cerul era senin, fără un nor.

BIBLIOTECA UNIVERSITARĂ "GH. ASACHI" IAȘI

Valoarea Timbrului literar se virează în contul Uniunii Scriitorilor nr. 2511.1 – 171.1/ROL, BCR, filiala Piața Unirii, sector 1, București

Tehnoredactare: Camelia POPESCU

Adresa editurii:
Str. Polonă nr. 92,
Bl. 17 A+B, Ap. 1, Sector 1,
București
Tel. și fax: 210 8897

IMPRIMERIA
ARTA GRAFICA
Calea Șerban Vodă 133, S.4, Cod 70517, BUCUREȘTI
Tel.: 021.336.29.10 Fax: 021.337.07.35
E-mail: comercial@artagrafica.ro
web site: www.artagrafica.ro

Apărut în 1927-1928 în foiletonul revistei berlineze «Sport im Bild», POPAS LA ORIZONT a avut mult timp o soartă maşteră, fiind ignorat de critica literară pentru care numele lui Erich Maria Remarque, unul dintre cei mai citiţi scriitori germani, era mai ales sinonim cu celebrele PE FRONTUL DE VEST NIMIC NOU şi TREI CAMARAZI.

În volum, POPAS LA ORIZONT a văzut lumina tiparului abia acum doi ani şi a fost primit ca o mare, senzaţională surpriză, atât pentru că rămăsese uitat, cât şi pentru că deschidea o mare breşă către mai buna înţelegere a variatelor registre ale artei scriitorului, de care acum se poate uşor convinge şi cititorul român.

Vivaldi

ISBN 973-9473-09-1